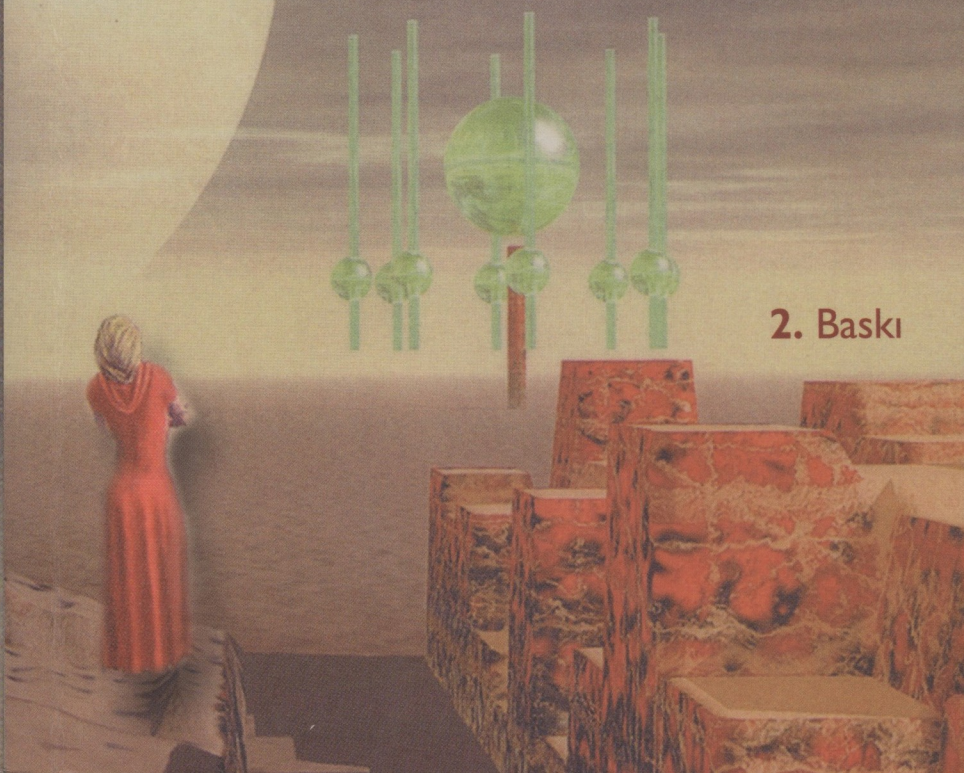
Ursula K. Le Guin

YANILSAMALAR KENTİ

Türkçesi: **Meltem Tayga**

İMGE kitabevi

2. Baskı

Ursula K. Le Guin • Yanılsamalar Kenti

Yanılsamalar Kenti, gerçeği yitirişin, düşlere uyanışın, sarı gözlü bir yabancının varoluşunun gizini arayışının öyküsü...

Bütün bunların arasından, bugünün ve yarının dünyasını tehdit eden "ideolojik" kandırmacaların, aldanışların Ursula K. Le Guin'in usta anlatımı ve kurgusuyla açığa çıkarılışı...

Bu serüven, "bir insanın, doğduğu gezegenin yıldızların arasında nasıl döndüğünü görebileceğini" kanıtlıyor.

KİTAP
SKB 241384 UGD

WWW • imge.com.tr
imgekitabevi.com

ISBN 975-533-087-9
9 789755 330877

İMGE kitabevi

Ursula K. Le Guin, 21 Ekim 1929'da ABD'de doğdu. Babası ünlü antropolog Alfred Kroeber'dir. Küçük yaşta kardeşlerine masallar uydurarak bilimkurgu alanına girdi, ilk öyküsünü dokuz yaşında yazdı. Üniversitede Fransız ve İtalyan edebiyatı okudu. Rönesans edebiyatı üzerine çalıştı. Savaş sonrası, eleştirel bilimkurgunun ortaya çıkış yıllarında, bu türün tüm ünlü yazarları gibi öyküleriyle adını duyurdu. Özellikle anarşizmden ve Taoculuktan esinlendi. Bilimkurgunun, uzay fantezilerinin ötesine geçerek, eleştirel bir yazın türüne dönüşmesine katkıda bulundu. Yapıtlarında alternatif tarihler, alternatif düşünüş, yaşayış biçimleri kurgulayan Le Guin kendini anarşist, Taoucu, feminist ve çevreci olarak tanımlıyor.

Le Guin'in Eserleri:

- *Rocannon's World* (1966; *Rocannon'un Dünyası*, Metis Yayınları, 1995)
- *Planet of Exile* (1966; *Sürgün Gezegeni*, İthaki Yayınları, 1999)
- *City of Illusions* (1967; *Hayaller Şehri*, İmge Kitabevi Yayınları, 1994, *Yanılsamalar Kenti* adıyla, 2004)
- *The Left Hand of Darkness* (1969; *Karanlığın Sol Eli*, Ayrıntı Yayınları, 1993)
- *The Earthsen Trilogy* (*Yerdeniz Üçlemesi: A Wizard of Earthsea, Yerdeniz Büyücüsü*, 1968; Metis Yayınları, 1994; *The Tombs of Atuan*, 1971; *Atuan Mezarları*, Metis Yayınları, 1995; *The Farthest Shore*, 1972; *En Uzak Sahil*, Metis Yayınları, 1995)
- *The Lathe of Heaven* (1971)
- *The World for World is Forest* (1972; *Dünyaya Orman Denir*, Metis Yayınları, 1996)
- *The Dispossessed* (1974; *Mülksüzler*, Metis Yayınları, 1990)
- *The Wind's Twelve Quarters* (1975)
- *Very Far Away from Anywhere Else* (1976; *Her Yerden Çok Uzakta*, İmge Kitabevi Yayınları, 1995, 2004)
- *Orsinian Tales* (1976)
  The Eye of the Heron (1978; *Balıkçıl Gözü*, Metis Yayınları, 1995)
- *The Beginning Place* (1980; *Başlama Yeri*, İletişim Yayınları, 1995)
- *The Compass Rose* (1982)
- *A Fisherman of the Inland Sea* (1994)
- *Always Coming Home* (1985; *Hep Yuvaya Dönmek*, Ayrıntı Yayınları, 2001)
- *Four Ways to Forgiveness* (1995; *Bağışlanmanın Dört Yolu*, Metis Yayınları, 2001)
- *Tehanu* (1990; *Tehanu*, Metis Yayınları, 1996)
- *Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar* (Seçme Yazılar, Metis Yayınları, 1999)
- *The Telling* (2000)
- *The Other Wind* (2000)
- *Tales from Earthsea* (2001; *Yerdeniz Öyküleri*, Metis Yayınları, 2001)
- *Gülün Günlüğü* (Ayrıntı Yayınları, 1992)

Meltem Tayga, 1957, Ankara doğumludur. İlkokul, ortaokul ve lise eğitimini TED Ankara Koleji'nde, yüksek öğrenimini HÜ Beslenme ve Diyetetik Bölümü'nde yaptı. Aynı üniversitenin Anatomi Bilim Dalı'nda yüksek lisans derecesini aldıktan sonra resim çalışmalarına başladı. 1990'ların başından bu yana TRT ile özel yayın şirketleri için İngilizceden ve İtalyancadan çeviri yapıyor. Buna ek olarak, AB projeleri için kısa dönem çevirmen olarak da çalışıyor.

İmge Kitabevi Yayınları
Genel Yayın Yönetmeni
Şebnem Çiler Tabakçı

ISBN 975-533-087-9

Özgün adı
City of Illusions

copyright © 1967, 1995 by Ursula K. Le Guin
© 1976 by Inter-Vivos Trust for the Le Guin Children
© İmge Kitabevi Yayınları, 1994

Tüm hakları saklıdır.
Yayıncı izni olmadan, kısmen de olsa
fotokopi, film vb. elektronik ve mekanik
yöntemlerle çoğaltılamaz.

1. Baskı: Eylül 1994
2. Baskı: Aralık 2004

Yayına Hazırlayan
Ülkü Doğanay

Düzelti
Alaattin Topçu

Kapak Uygulama
Murat Özkoyuncu

Sayfa Düzeni
Yalçın Ateş

Baskı ve Cilt
Pelin Ofset (312) 418 70 93/94

İmge Kitabevi
Yayıncılık Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Konur Sok. No: 3 Kızılay 06650 Ankara
Tel: (312) 419 46 10 - 419 46 11 • Faks: (312) 425 29 87
İnternet: www.imge.com.tr • E-Posta: imge@imge.com.tr

İmge Dağıtım

Ankara
Konur Sokak No: 43/A Kızılay
Tel: (312) 417 50 95/96 - 418 28 65
Faks: (312) 425 65 32
E-Posta: dagitim@imge.com.tr

İstanbul
Mühürdar Cad. No: 80 Kadıköy
Tel: (216) 348 60 58
Faks: (216) 418 26 10
E-Posta: kadikoy@imge.com.tr

Ursula K. Le Guin

Yanılsamalar Kenti

Türkçesi
Meltem Tayga

2. Baskı

İMGE kitabevi

1

KARANLIĞI DÜŞÜN

Güneşten çok uzakta karanlığın derinliğinde sessiz bir can uyandı. Korkunç bir kargaşanın içinde düzenin ne demek olduğu hakkında bir fikri yoktu. Ne konuşabileceği bir dili vardı ne de karanlığın gece demek olduğunu biliyordu.

Hiçbir anlam veremediği o ışık çevresini aydınlattığında yerlerde sürünüyor, kimi zaman elleri ve ayakları üzerinde koşmaya çalışıyor, kimi zaman da ayakta durmayı başarıyordu, ama hiçbir yere gidemiyordu. İçinde bulunduğu dünyada izleyebileceği hiçbir yol yoktu, çünkü yol hem bir başlangıcı hem de sonu simgeliyordu. Çevresindeki her şey karmakarışıktı, her şey ona karşı koyuyordu: Bunlar korku, açlık, susuzluk ve acıydı. Ne olduğunu anlayamadığı karanlık ormanda, sessizlik içinde daha büyük bir güç, yani gece onu durdurana kadar ilerlemeye devam etti. Hava tekrar aydınlandığında el yordamıyla çevresini yoklamaya başladı. Açıklıkta parlak güneş ışığını görünce ayağa kalktı ve bir süre öyle kaldı. Sonra elleriyle gözlerini kapadı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Güneşli bahçede dokuma tezgâhının başında oturan Parth, ormanın kenarında onu gördü. Hiç düşünmeden diğerlerini çağırdı. Ama o hiçbir şeyden korkmazdı; diğerleri daha evden çıkmadan o açıklığın ötesindeki uzun otların arasında diz çökmüş yaratığın yanına gitmişti bile. Diğerleri ona yaklaşırken, kızın elini onun omuzuna koyduğunu ve eğilip tatlı tatlı bir şeyler söylediğini gördüler.

Kız şaşkın bakışlarla onlara dönerek, "Gözlerini gördünüz mü?..." dedi.

Gerçekten çok garip gözleri vardı. Gözbebekleri çok büyüktü; "Aynı bir kedi gibi." dedi Garra; Kai de, "Bir yumurta sarısı gibi." dedi; bu küçük, ama önemli farklılığı görmekten doğan rahatsızlık sesine yansımıştı. Ormanda verdiği o amaçsız mücadele sırasında yüzü ve çıplak vücudu çamur, pislik ve yara bere içinde kalmıştı; derisi, yerde yorgunluktan ve korkudan titrerken onun çevresini saran ve kendisiyle ilgili yorumlar yapan yanık tenli insanlardan biraz daha açık renkteydi.

Parth, onun bu tuhaf gözlerinin içine baktıysa da, orada insan bilincine ait herhangi bir kıvılcımla karşılaşmadı. Sağır gibiydi; onların konuşmalarını duyamıyor, hareketlerini anlayamıyordu.

"Bu, ya aptal ya da deli." dedi Zove. "Neredeyse açlıktan ölmek üzere; bunun çaresine bakabiliriz." Bunun üzerine Kai ve genç Thurro, onu kâh yürütmeye çalışarak, kâh sürükleyerek eve götürdüler. Orada Parth ve Ceylangöz ile birlikte ona yemek yedirdiler, üstünü başını temizlediler, daha sonra da damardan bir uyku ilacı vererek onu ot bir şiltenin üzerine yatırdılar.

Parth babasına, "O Shing mi?" diye sordu.

"Sen Shing misin? Ya da ben? Bu kadar saf olma hayatım." diye karşılık verdi Zove. "Eğer bu soruya yanıt verebilseydim, dünyayı özgürlüğe kavuşturabilirdim. Ama onun deli mi, akıllı mı, yoksa geri zekâlı mı olduğunu, nereden geldiğini ve gözlerinin nasıl böyle sarı olabildiğini öğrenmeyi çok isterdim. İnsanlar bu yozlaşmış geçkin çağlarında kedilerle ve şahinlerle çiftleştirilmiş olabilir mi? Kretyan'a yukarıya uyku katına gelmesini söyle kızım."

Parth kör kuzeni Kretyan'ı merdivenlerden yukarıya çıkararak, onu yabancının uyuduğu serin, gölgeli balkona götürdü. Zove ile Ceylangöz adını verdikleri kızkardeşi Karell, onları orada bekliyorlardı. Sırtları dimdik, bağdaş kurup oturmuşlardı. Ceylangöz elindeki gergefiyle oynu-

yor, Zove ise hiçbir şey yapmadan oturuyordu: Yıllardır birlikte yaşayan bu iki kardeşin yanık yüzleri tetikte, ama çok sakindi. Kızlar, sessizliği bozmadan onların yanına oturdular. Parth'ın uzun, parlak siyah saçları ve kızıla çalan koyu renk bir teni vardı. Üzerine bol bir şorttan başka hiçbir şey giymemişti. Kretyan ondan biraz daha büyüktü, esmer ve çelimsiz bir kızdı. Kırmızı bir bant, boş göz çukurlarının üzerinde gür siyah saçlarını tutuyordu. Annesi gibi o da ince dokunmuş desenli bir tunik giymişti. Hava sıcaktı. Yaz güneşi balkonun altındaki bahçeleri ve açıklıktaki tarlaları kavuruyordu. Evin bu kanadı dalları yapraklarla dolu dev ağaçların gölgesi altında kalmıştı. Uzaklarda ise çevrelerini saran orman, belli belirsiz seçilebiliyordu.

Dördü uzunca bir süre, hep birlikte, ama birbirlerinden çok uzakta, hiç konuşmadan, ama iletişimlerini sürdürerek oturdular. Ceylangöz gülümseyerek üzerine ipler ve teller gerilmiş gergefini yere bıraktı ve "Kehribar boncuklar uçsuz bucaksız boşluğun içine doğru yuvarlanıp gidiyor." dedi.

"Bütün boncuklar uçsuz bucaksızlığın içinde son bulacak." diye karşılık verdi erkek kardeşi. "Sen bastırılmış bir gizemciliğin etkisi altındasın. Eğer boş bir gergefin üzerindeki desenleri göremezsen, senin sonun da annemizinki gibi olacak."

"Bastırılmış zırvalar." dedi Ceylangöz. "Ben ömrümde hiçbir şeyi bastırmadım."

"Kretyan." dedi Zove. "Adamın gözkapakları kımıldıyor. Düş görüyor olabilir."

Kör kız şilteye doğru yanaştı. Elini uzattı ve Zove onun elini tutarak yavaş yavaş yabancının alnına doğru yaklaştırdı. Hepsi susmuştu. Dinliyorlardı. Ama yalnızca Kretyan duyabiliyordu.

Sonunda başını yerden kaldırdı.

"Hiçbir şey duyulmuyor." dedi; sesi biraz sinirli çıkmıştı.

"Duyulmuyor mu?"

"Karmakarışık-bomboş. Bunun beyni yok."

"Kretyan, sana onun nasıl göründüğünü söyleyeyim. Ayaklarıyla yürümüş, elleriyle çalışmış; uyku ve ilaç yüzüne sakin bir ifade verdi, ama böyle bir yüz ifadesi yalnızca düşünen bir beyne sahip birinde olabilir."

"Uyanıkken nasıl bir görüntüsü vardı?"

"Ürkek." dedi Parth, "ürkek ve şaşkın."

"Bu, bir uzaylı olabilir." dedi Zove. "Dünyalı olabileceğini hiç sanmıyorum. Hâlâ düş görüyor, haydi bir kez daha dene."

"Denerim amca. Ama hiçbir duygu ya da gerçek bir zekâ belirtisi sezemiyorum. Bir bebeğin beyni ürkütücüdür, ama bu... daha da kötü. Yalnızca karanlık ve boş bir karmaşa algılayabiliyorum."

"O halde ondan uzak dur." dedi Zove, yavaşça. "Akılsızlık, aklın saplanıp kalabileceği şeytani bir mekândır."

"Ondaki karanlık benimkinden daha kötü." dedi kız. "Parmağındaki bu yüzük..." Ona acırmış ya da düşlerine ortak olmaya çalıştığı için ondan özür dilermişçesine bir süre adamın elini tuttu.

"Evet, üzerinde herhangi bir yazı ya da desen olmayan altın bir yüzük bu. Üzerinde bundan başka hiçbir şey yok. Beyni de aynı vücudu gibi soyulup çırılçıplak bırakılmış. Bu zavallı adam ormanın içinden çıkıp bize geldi; onu kim göndermiş olabilir ki?"

O gece küçük çocukların dışında, Zove evinde yaşayan tüm aile aşağıdaki büyük salonda toplandı. Açık, yüksek pencerelerden içeriye gecenin nemli havası giriyordu. Loş odanın içinde derenin sesi, yıldızların parıltısı ve ağaçların varlığı hissediliyordu. İnsanların ve konuşmaların arasında gölgelerin, gece rüzgârının ve sessizliğin oluşturduğu bir boşluk vardı.

Evin reisi kalın sesiyle onlara, "Yabancıyla ilgili gerçekler bize çok uzak." dedi. "Bu yabancının benzersiz özel-

likleri akla çeşitli varsayımları getiriyor. Buraya şans eseri gelmiş doğuştan zekâ özürlü biri olabilir; eğer bu doğruysa, şu anda yakınları kim bilir nerededir? Belki de beyni bir kaza sonucu hasar görmüş ya da kasıtlı olarak değişime uğratılmış bir insandır. Hatta geri zekâlı görüntüsüne bürünmüş bir Shing bile olabilir. Belki ne insan ne Shing'dir. O halde bu, ne olabilir? Elimizde bu varsayımları çürütecek ya da doğrulayacak hiçbir kanıt yok. Onu ne yapacağız?"

"Onu eğitmeyi deneyebiliriz." dedi Zove'nin karısı Rossa.

Reisin en büyük oğlu Metock söze karıştı: "Eğer eğitilebilecek bir yeteneğe sahipse bu, ona güvenemeyeceğimizi gösterir. Buraya bizim yaşam tarzımızı, duygularımızı ve sırlarımızı öğrenmesi için gönderilmiş olabilir. Bana kalırsa o, sevecen fareler tarafından bulunup yetiştirilmesi için gönderilen bir kedi."

"Ben sevecen bir fare değilim oğlum." dedi reis. "Onun bir Shing olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Belki de onların uşaklarından biridir."

"Hepimiz Shingler'in uşağıyız. Ona ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Uyanmadan öldürelim."

Hafif bir rüzgâr esti, yıldızların ışığıyla aydınlanan açıklıkta bir gece kuşu öttü.

"Belki de onların uşağı değil, kurbanıdır." dedi en yaşlı kadın. "Shingler'i kızdıran bir şey yaptığı ya da düşündüğü için, ceza olarak onun beynini tahrip etmiş olabilirler. Şimdi biz bu cezayı tamamlayacak mıyız?"

"Bu gerçek bir acıma." dedi Metock.

"Ölüm sahte bir acımadır." diye karşılık verdi en yaşlı kadın, buruk bir sesle.

Büyük bir ciddiyetle konuyu enine boyuna tartıştılar. İşin ahlaki yönünden söz etmekten kaçınıyor, *Shing* adını

kesinlikle ağızlarına almıyor ve bunu birtakım imalı sözlerle belirtmekle yetiniyorlardı. Parth, henüz on beş yaşında olduğu için söze karışmıyor, ama bütün konuşmaları dikkatle dinliyordu. Yabancıya bir yakınlık duyuyor ve onun yaşamasını istiyordu.

Rayna ile Kretyan da gruba katıldı; Rayna yabancıya bildiği tüm psikolojik testleri uyguluyor, Kretyan da zihinsel bir cevap yakalayabilmek umuduyla bekliyordu. Henüz fazla bir şey öğrenememişlerdi. Yabancının sinir sistemi, beynindeki motor ve duyu bölgelerinin çalışması normal gibi görünüyordu, ama fiziksel tepkileri ve hareket yeteneği ancak bir yaşındaki bir çocuğunki kadardı ve konuşma alanına verdikleri uyarılara hiçbir yanıt alamamışlardı.

"Yetişkin bir insanın gücü, bir bebeğin tepkileri ve boş bir beyin." dedi Rayna.

"Eğer onu vahşi bir hayvan gibi öldürmeyeceksek, vahşi bir hayvan gibi eğitmemiz gerekecek." diye karşılık verdi Ceylangöz.

"Denemeye değer." dedi Kretyan'ın erkek kardeşi Kai. "Gençlerden birkaçı onunla ilgilensin, belki eğitebiliriz. İç tüzüklerimizi öğretmek zorunda değiliz, altını ıslatmamayı öğrensin yeter... Onun bir insan olup olmadığını çok merak ediyorum. Sence o bir insan mı reis?"

Zove iri ellerini açtı. "Kim bilir? Belki bunu Rayna'nın kan tahlillerinden öğrenebiliriz. Bugüne kadar hiçbir Shing'in sarı gözlerinin ya da dünyalılardan herhangi bir farkının olduğunu duymadım. Ama bir Shing ya da bir insan değilse, ne olabilir? Tam bin iki yüz yıldır diğer dünyalarda yaşayan hiçbir canlı bu dünyaya ayak basmadı. Ben de senin gibi düşünüyorum Kai, sırf merak ettiğimiz için aramızda kalmasını göze alabiliriz."

Böylece, konuklarının sağ kalmasına izin verdiler.

Başlangıçta kendisine bakan gençlere biraz sorun çıkardı. Ama bol bol uyuyarak, uyanık olduğu zamanlarda

yatarak ya da oturarak yavaş yavaş eski gücüne kavuşmaya başladı. Parth, soluk teni ve opal renkli gözleri nedeniyle ona Falk adını takmıştı; bu, Doğu Ormanı dilinde "sarı benizli" anlamına geliyordu.

Falk'ın gelişinin üzerinden günler geçmişti. Bir sabah Parth, dokuduğu kumaşın desensiz bölümüne gelince, güneş enerjisiyle çalışan tezgâhını bahçede kendi kendine çalışmaya bıraktı ve Falk'ı kapattıkları tel örgüyle çevrili balkona tırmandı. Falk, ot şiltesinin üzerine oturmuş dikkatle gökyüzünü izliyordu; kızın girdiğini görmedi. Işıktan gözleri yaşarmıştı; eliyle gözyaşlarını sildi, sonra gözü eline takıldı, avucunun içini ve dışını uzun uzun inceledi. Kaşlarını çatarak, parmaklarını açtı ve kapattı. Tekrar başını yukarı kaldırdı, parlak güneş ışığına baktı ve açık elini yavaş yavaş güneşe doğru uzattı.

"O güneştir, Falk." dedi Parth, "güneş..."

"Güneş." diye yineledi Falk, gözlerini ondan ayıramıyordu, varlığının içindeki boşluk güneş ışığıyla ve adının tınısıyla dolmuştu.

Böylece, eğitimi başlamış oldu.

Parth, kilerden yukarıya çıktı ve eski mutfaktan geçerken, pencerenin önüne oturmuş, kirli camın arkasında yağan karı izleyen Falk'ı gördü. Falk on gece önce Rossa'ya saldırmıştı ve sakinleşmesi için onu bir odaya kilitlemek zorunda kalmışlardı. Odadan çıktığından beri suratı asıktı ve hiç konuşmuyordu. Yetişkin bir erkeğin yüzünde inatçı bir çocuğun küskün ifadesini görmek çok tuhaftı. "Ateşin yanına gel Falk." dedi Parth, ama onu beklemeden yanından geçip gitti. Ateşin yandığı büyük odada bir süre onu bekledi ve gelmeyeceğini anlayınca, neşesini yerine getirecek bir şeyler aramaya başladı. Yapacak hiçbir şey yoktu; kar yağıyordu, çevresindeki bütün yüzler fazlasıyla tanıdıktı ve bütün kitaplar çok uzun süre önce olmuş ve gerçekliğini yi-

tirmiş olaylardan söz ediyordu. Sessiz evi ve tarlaları çevreleyen ucu bucağı belirsiz sessiz orman sonsuza kadar tekdüze bir biçimde uzanıyordu. Birçok kış geçirdiği bu evden hiçbir zaman ayrılmayacaktı, çünkü ne gidebileceği bir yer ne de orada yapabileceği bir iş vardı.

Boş masalardan birinin üzerinde Rayna'nın *tëanbı* duruyordu. Bu *Hainish* kökenli, yassı ve tuşlu bir enstrümandı. Parth, Doğu Ormanı'nın step makamında bir şarkı çalmaya başladı, sonra enstrümanı yerel makama göre akort etti ve bir şarkı daha çaldı. *Tëanb* çalmayı iyi beceremezdi. Notaları yavaş yavaş şarkının sözlerini söyleyerek çıkarıyordu. Bir sonraki notayı çıkarmaya çalışırken, şarkının ritmini bozmamak için sözleri uzatıyordu.

Ağaçlarda esen rüzgârın sesinin ötesinde
fırtınanın gölgelediği denizlerin ötesinde,
güneşin aydınlattığı taş merdivenlerde
Airek'in sarışın kızları duruyor...
Melodiyi kaybetti, sonra tekrar buldu:
.... duruyor,
sessiz, boş elleriyle.

Çok uzak bir dünyadan gelen, hiç kimsenin ne kadar eski olduğunu bile bilmediği bir efsane, sözleri ve müziğiyle yüzyıllardır insanoğlunun mirasının bir parçası olmuştu. Parth ateşin aydınlattığı büyük odada tek başına usul usul şarkı söylüyordu.

Arkasında bir ses duydu, başını çevirip baktığında Falk'ın orada durduğunu gördü. O garip gözlerinden yaşlar akıyordu. "Parth, dur!" dedi.

"Falk, ne oldu?"

"Bu şarkı beni çok kötü etkiledi." dedi; tutarsız ve savunmasız zihnini açıkça göz önüne seren yüzünü geriye çevirdi.

Parth alaylı bir sesle, "İltifatın için teşekkür ederim." dedi, ama duygulanmıştı ve şarkı söylemeyi bıraktı. Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde Falk'ın *tëanb*ın durduğu masaya yanaştığını gördü. Elini ona doğru uzattı, ama Parth'ın elleri altında haykıran ve onun sesini müziğe dönüştüren o tatlı acımasız şeytanı salıvermekten korkarcasına alete dokunmaya cesaret edemedi.

Parth, kuzeni Garra'ya "Benim çocuğum seninkinden daha çabuk öğreniyor, ama seninki daha çabuk büyüyor." dedi.

Mutfak bahçesinde oturan Garra, dere kenarında bir yaşındaki bebeğini omuzlarında taşıyan Falk'a baktı ve "Seninki yeterince büyük zaten." dedi. Yazın başlamasıyla birlikte her yerde ağustos böceklerinin ve sivrisineklerin sesleri duyulmaya başlamıştı. Tezgâhında kumaşını dokuyan Parth'ın siyah saçları bukleler halinde yanağına dökülüyordu. Mekiğinin üzerinde, dans eden bir grup balıkçılın gümüş renkli iplikle dokunmuş, başı ve boynu görünüyordu. Daha on yedi yaşında olmasına rağmen kadınlar arasındaki en iyi dokumacı oydu. Elleri kış boyunca iplik yapımında kullanılan kimyasalların ve boyaların lekeleriyle kaplı olurdu. Yazın ise düş gücünün yarattığı desenleri güneş enerjisiyle çalışan tezgâhında dokurdu.

Yanında duran annesi, "Küçük örümcek." dedi, "şaka şakadır, ama erkek de erkektir."

"Metock ile birlikte Kathol'un evine gitmemi ve orada balıkçıl kilimimi bir kocayla takas etmemi istediğini biliyorum." dedi Parth.

"Ben böyle bir şey söylemedim, değil mi?" diye sordu annesi ve marul dizilerinin arasındaki yabani otları ayıklamaya koyuldu.

Kedi gözleri ve tatlı gülümseyişiyle Falk, patikadan omuzunda bebekle, ışıktan gözleri kamaşmış biçimde ve yüzünde tatlı bir gülümsemeyle onlara doğru geldi. Bebeği

çimenlerin üzerine bıraktı ve yetişkin bir insanın ifadesiyle, "Yukarısı çok sıcak, değil mi?" dedi. Sonra Parth'a döndü ve her zamanki ağırbaşlılığıyla ona, "Bu ormanın sonu var mı Parth?" diye sordu.

"Olduğunu söylüyorlar. Haritaların hepsi farklı. Bildiğim kadarıyla bu yolun sonu denize çıkıyormuş; bununki de çayırlara."

"Çayırlar mı?"

"Açık alanlar, çimenlik bölgeler. Bizim açıklığımıza benzerler, ama onlar dağlara kadar binlerce kilometre devam ederler."

Tüm çocuklarınki gibi masum bir acımasızlıkla, "Dağlar mı?" diye sordu.

"Bütün bir yıl boyunca dorukları karla kaplı yüksek tepeler. Bunun gibi." Parth mekiğini başa getirmek için durduğunda uzun, dolgun ve yanık tenli parmaklarını birleştirerek bir tepe yaptı.

Falk'ın sarı gözleri bir anda parladı ve yüzünde ilgi dolu bir ifade belirdi. "Beyazın altında mavi, onun altında da çizgiler, uzak tepeler var."

Parth hiçbir şey söylemeden ona baktı. Bildiklerinin büyük bir kısmını Falk'a o öğretmişti, çünkü onu eğitebilen tek kişi oydu. Kendi deneyimlerinden yararlanarak onu yeniden yaratmıştı. Artık beyinleri aynı frekansta çalışmaya başlamıştı.

"Görüyorum, onu görmüştüm. Onu anımsıyorum." diye kekeledi adam.

"Bu bir çağrışım mı Falk?"

"Hayır. Onu bir kitapta görmedim. Bu, benim beynimde kazılı. Çok iyi anımsıyorum. Onu bazen düşümde de görüyordum, ama adını bilmiyordum; demek ki dağmış."

"Resmini çizebilir misin?"

Yanına çömelerek tozların üzerinde aceleyle biçimsiz bir koni, onun altına da dağ eteklerini simgeleyen iki çizgi

çizdi. Garra resme doğru eğildi ve sordu: "Üzeri beyaz karla mı kaplı?"

"Evet. Bunu bir şeyin arkasından görüyordum, geniş bir pencere olabilir. Geniş ve yüksek..." Endişeli bir sesle Parth'a sordu. "Sen hiç böyle bir şey görmüş müydün Parth?"

"Hayır." dedi kız, "bu evdeki hiç kimse yüksek dağlar görmemiştir. Bildiğim kadarıyla İç Irmağın bu tarafında dağ yoktur. Buradan uzakta olmalı, çok uzakta." Konuşurken ürperdiği açıkça görülebiliyordu.

Düşlerin arasında bir hızar sesi, sivri uçlu bir şeyin belli belirsiz vızıldaması duyuldu. Falk kalktı ve Parth'ın yanına oturdu. Her ikisi de kuzeye, bu garip sesin bir duyulup bir kaybolduğu yöne bakıyordu. Ağaçların karanlığının arkasından güneşin ilk ışınları gökyüzünü aydınlatmaya başlamıştı.

Ses tamamen kayboldu; ormanın derin sessizliği içinde birkaç kuş sonbaharın şafak korosuna katıldı. Doğudaki ışık güçlendi. Falk ve Parth birbirlerinin kolları arasında huzur ve sıcaklık içinde yattılar. Yarı uyanık Falk, tekrar uykuya daldı. Kız onu öpüp günlük işlerinin başına dönmek için kalktığında, "Hemen gitme," dedi, "küçük şahin, küçüğüm..." Ama kız güldü ve kalkıp gitti. İçinde bulunduğu huzur ve mutluluğun derin tembelliğinden kurtulamayan falk, bir süre daha kestirdi.

Güneş pırıl pırıl parlıyor ve gözünün içine giriyordu. Yatağında döndü, sonra esneyerek oturdu ve uyku katının arkasında yükselen büyük meşe ağacının koyu kızıl yapraklarına baktı. Parth gittikten sonra yeniden uykuya dalmasıyla birlikte cinselliğinin uyandığının farkına varmıştı. Ama Cetian rakam teorisini düşünmeye başlayınca bu duygu da kayboldu. Bu, Falk'ı çok güldürdü; serin ve aydınlık kasım sabahı onu tamamen uyandırmıştı. Gömleğini ve

şortunu giydi. Parth koyu renkli yumuşak kumaşları dokumuş, Ceylangöz de onları Falk'ın bedenine göre kesmiş ve dikmişti; balkonun ahşap parmaklıklarına dayanarak açıklığın ötesindeki kahverengi, kızıl ve sarı ağaçlara bakmaya başladı.

Tıpkı bu topraklarda yaşayan ilk insanların, karanlık ormanın ardındaki güneşin doğuşunu görebilmek için dayanıksız, sivri çatılı evlerinden çıktıkları günlerdeki gibi serin, durgun ve güzel bir sabahtı. Sabahlar her zaman aynıdır ve sonbaharda her zaman sonbahardır. Ama yıllar geçtikçe insanlar kalabalıklaşır. Bu topraklar üzerinde birinci kuşak yaşamış, daha sonra ikincisi, yani işgalciler gelmiş, ama her ikisinin de izleri silinmişti. Kazananlar ve kaybedenler, milyonlarca yaşam, geçmiş zamanın ufuklarında belirsiz bir noktaya doğru çekilmişti. Yıldızlar kazanılmış ve kaybedilmişti. Ama yıllar geçip gitmişti. İnsanoğlunun kendi tarihini yaratıp sürdürebilmesi için tamamen harap ettiği o eski zamanların ormanı yeniden büyümüştü. Bir gezegenin karanlık ve uçsuz bucaksız geçmişinde bile bir ormanın yaratılması zaman ister ve her gezegen bunu başaramaz; güneşin ilk serin ışıklarının gölgede birbirine karışması ve rüzgârın etkisiyle birbirinin içine giren sayısız dalların karmaşası, çok ender rastlanan bir olaydır.

Falk bunun tadını çıkarmayı biliyordu ve bunu diğerlerinden daha iyi başarıyordu; çünkü onun için bu sabahtan önce yalnızca birkaç sabah daha vardı; kendisiyle o karanlığın arasında anımsayabildiği günler çok azdı. Meşe ağacının dallarının arasındaki bir ağustos böceğinin çıkardığı sesleri dinledi. Sonra gerindi, başını kaşıdı ve evdekilerin çalışmalarına katılmak üzere onların yanına gitti.

Zove'nin evi kule gibi yükselen, biçimsiz, taş ve ağaçtan yapılmış, dağ evi, şato ve çiftlik evi karışımı bir yapıydı. Bazı bölümleri bir asırdan bile daha eskiydi. Oldukça ilkel bir görüntüsü vardı: karanlık merdivenler, taştan yapıl-

mış ateş yerleri ve kilerler, tuğla ya da ahşap döşeli çıplak zeminler. Ama içinde yarım kalmış hiçbir şey yoktu. Yangına ve kötü hava koşullarına karşı mükemmel bir izolasyon yapılmıştı. Bütün işlerde son derece geliştirilmiş aletler ve makineler kullanılıyordu. İnsanın gözünü okşayan sarımtırak füzyon ışıkları; müzik, sözcük ve görüntü kütüphaneleri; ev temizliğinde, yemek pişirmede, bulaşık ve çamaşır yıkamada ve çiftlik işlerinde kullanılan çeşitli otomatik makineler; doğu kanadında duran daha gelişmiş birtakım aletler. Bunların hepsi evin bir parçasıydı; bir kısmı orada, diğerleri de orman evlerinde yapılmış ve evin çeşitli yerlerine yerleştirilmişti. Makineler büyük, ama basitti, onarımları kolaydı; ama bunların güç kaynaklarının ardındaki bilgi çok üstün ve ulaşılmazdı.

Bütün bunlara karşın, eksikliği açıkça hissedilen bir teknolojik alet vardı. Kütüphanedeki gelişmiş elektronik araçlar sayesinde çocuklar bir odadan diğerine birbirleriyle haberleşebiliyorlardı. Ama açıklığın bu tarafından uzak yerlerle iletişim kurmalarını sağlayabilecek televizyon, telefon, radyo, telgraf vericisi ya da alıcısı gibi araçları yoktu. Doğu kanadında birkaç tane el yapımı kayak vardı, ama bunlar da artık çocukların oyuncağı olmuştu. Ormanda ve o ilkel patikalarda bunları kullanmak çok zordu. Ziyaret ya da alışveriş için diğer evlere yürüyerek gidiyor, eğer gidecekleri yer çok uzaksa ata binmeyi tercih ediyorlardı.

Evin ve çiftliğin işleri hafifti, hiç kimsenin üzerinde ağır bir yük yoktu. En büyük konforları sıcaklık ve temizlikti. Yemekler sağlıklı, ama tekdüzeydi. Evdeki yaşantıda komün hayatının ve çevreden tecrit edilmenin getirdiği bir tekdireklik ve sadelik hissediliyordu. Burada kırk dört insan yaşıyordu. En yakın ev olan Kathol'un evi, yaklaşık otuz kilometre güneydeydi. Açıklığın çevresinde bilinmeyen, keşfedilmemiş, tekdüze orman, kilometrelerce devam ediyordu. Onun üzerinde de gökyüzü vardı. Burada ilk

çağlarda olduğu gibi insan olmayanların bir yerlere kapatılması ya da insanların yaşantılarının kısıtlanması diye bir şey yoktu. Karmaşık bir uygarlığa ait kalıntıları burada bir avuç insan arasında korumak son derece zor bir işti, ama onlar bu görevi severek üstlenmişlerdi; çünkü bildikleri tek yaşam tarzı buydu. Falk her şeyi evin çocuklarından daha farklı görüyordu; çünkü o uçsuz bucaksız, insanlık dışı, vahşi bir yerden geldiğinin bilincindeydi. Kendini aylak aylak dolaşan kötü niyetli ve yalnız bir hayvana benzetiyordu. Zove'nin evinde öğrendiklerinin hepsi karanlığın büyük tarlalarının içinde yanan küçük bir mum ışığı gibiydi.

Kahvaltıda -ekmek ve keçi sütünden yapılmış peynir yiyorlar ve kahverengi bira içiyorlardı- Metock o gün onu geyik izi sürmeye çağırdı. Bu, Falk'ın çok hoşuna gitti. Büyük kardeş çok yetenekli bir avcıydı ve o da bu işte her gün biraz daha ustalaşmaya başlamıştı. Onların tek ortak noktası avcılıktı. Zove, "Bugün Kai'yi al oğlum. Falk'la biraz konuşmak istiyorum." dedi.

Evde yaşayan herkesin bir işliği ve soğuk havalarda uyuyabileceği bir odası vardı. Zove'nin odası küçük, yüksek tavanlı ve aydınlıktı. Pencereleri batıya, kuzeye ve doğuya bakıyordu. Gözlerini biçilmiş ve nadasa bırakılmış tarlaların ötesindeki ormana diken Zove, "Parth seni ilk orada görmüştü." dedi. "Sanırım şu kayın ağacının yanındaydın. Üzerinden beş buçuk yıl geçti. Bu, çok uzun bir zaman! Artık konuşma vaktimiz geldi değil mi?"

"Sanırım geldi efendim." dedi Falk, çekingen bir sesle.

"Bu konuda kesin bir şey söylemek biraz zor, ama buraya ilk geldiğinde yaklaşık yirmi beş yaşındaydın. O yirmi beş yıldan geriye ne kaldı?"

Falk sol elini hafifçe havaya kaldırdı ve "Bir yüzük." dedi.

"Ve bir dağın anısı."

"Bir anının anısı." dedi ve omuzlarını silkti. "Size daha önce de söylediğim gibi, zaman zaman zihnimde bir ses duyuyorum, bir devinim ya da bir uzaklık hissediyorum. Bunlar burada sizinle birlikte yaşadığım günlerin anıları değil. Ama bir bütün oluşturmuyorlar, hiçbir anlamları yok."

Zove pencerenin önündeki yatağın üzerine oturdu ve Falk'a da aynı şeyi yapmasını işaret etti. "Geldiğinde gelişimini tamamlamıştın. Motor sinir sistemin fazlaca bir zarar görmemişti. Oldukça kötü bir durumda olmana rağmen şaşırtıcı bir hızla öğrendin. Eski günlerde insan genetiğini kontrol altına alan ve çok sayıda insanı sömürgeciler olarak ortadan kaldıran Shing'in, yumuşak başlılığımız ve aptallığımızdan dolayı bizi seçerek ayırıp ayırmadığını ve senin de bir yolunu bulup kaçan, değişime uğramış bir ırktan gelen biri olup olmadığını merak ediyorum. Ama sen her kimsen, çok zeki bir adammışsın... Şimdi de öylesin. Esrarengiz geçmişin hakkında neler düşündüğünü öğrenmek istiyorum."

Falk bir süre sessiz kaldı. Kısa boylu, zayıf, ama sağlam yapılı bir adamdı; hayat dolu ve anlamlı yüzü, tıpkı bir çocuğunki gibi bütün duygularını yansıtırdı. Şimdi de yüzünde sıkıntılı ve endişeli bir ifade belirmişti. Sonunda düşüncelerini toparladı ve "Geçen yaz Rayna ile birlikte çalışırken, bana insanların genetik yapılarıyla benimki arasında ne gibi farklılıklar olduğunu göstermişti." dedi. "Bir helezonun kıvrımları... ya da 'wei' ile 'o' arasındaki gibi, önemsiz bir fark bu." Falk'ın büyük bir hayranlık duyduğu Canon'dan örnek vermesi, Zove'nin çok hoşuna gitmişti; gülümseyerek ona baktı, ama genç adam gülümsemiyordu. "Hiç kuşkum yok ki ben, bir insan değilim. Bir hilkat garibesi, kasıtlı olarak ya da kazara yaratılmış veya değişime uğramış bir yaratık, hatta bir uzaylı bile olabilirim. Ama bana öyle geliyor ki ben bilim adamları tarafından bir ke-

nara atılan, başarısız bir deney ürünüyüm... Bunu hiçbirimiz bilemeyiz. Ama ben kendimi başka bir dünyadan gelen bir uzaylı olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Çünkü evrende kendi türümdeki tek canlı olmadığımı düşünmek beni rahatlatıyor."

"Diğer gezegenlerde hayat olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Falk şaşkın bir halde başını kaldırdı, bir çocuğun saflığı ve yetişkin bir erkeğin mantığıyla yanıt verdi: "Birliğin diğer dünyalarının yok edildiğini düşünmemiz için bir neden var m?"

"Onların var olduğunu düşünmemiz için bir neden var mı?"

"Bunu bana siz öğrettiniz, kitaplar ve tarih öğretti."

"Onlara inanıyor musun? Sana söylediğimiz her şeye inanıyor musun?"

"Başka neye inanabilirim ki?" Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Bana yalan söylemeniz için hiçbir neden yok."

"Sana gece gündüz her konuda yalan söylememiz için çok iyi iki neden var. Birincisi, biz Shing'iz. İkincisi de, senin onlara hizmet ettiğini düşünüyoruz."

Bir sessizlik oldu. Falk yere bakarak, "Eğer onlara hizmet ediyorsam, bunu hiçbir zaman öğrenemeyebilirim." dedi.

"Olabilir." dedi reis, "bu olasılığı göz önünde bulundurmalısın, Falk. Metock senin programlanmış bir beyne sahip olduğuna inanıyordu. Buna rağmen sana hiçbir zaman yalan söylemedi. Bildiğim kadarıyla sana hiçbirimiz yalan söylemedik. Bin yıl önce Irmak Ozanı şöyle demiş: 'İnsanoğlu gerçeğin içinde yatar...'" Zove bu sözcükleri söylev verir gibi, ağzında yuvarlaya yuvarlaya söylemişti. Bir kahkaha attı: "Bütün ozanlar gibi o da sivri dilliymiş." dedi. "Biz sana bildiğimiz gerçekleri ve olayları anlattık Falk. Ama tahminlerin, efsanelerin hepsinden ve gerçeklerden önce gelen özden söz etmedik."

"Bana bunları nasıl öğretebilirsiniz?"

"Öğretemeyiz. Sen dünyayı başka bir yerde öğrenmişsin, belki de başka bir gezegende. Senin yeniden bir erkek olmana yardım edebiliriz, ama sana gerçek bir çocukluk veremeyiz. Bu, yalnızca bir kez yaşanır..."

"Zaten sizin aranızda kendimi bir çocuk gibi hissediyorum." dedi Falk, hüzünlü bir sesle.

"Sen bir çocuk değil, deneyimsiz bir erkeksin. İçinde bir çocuk var olmadığı için sen yarım bir insansın Falk; köklerinden, kaynağından ayrılmışsın. Buranın kendi evin olduğunu söyleyebilir misin?"

"Hayır" diye karşılık verdi Falk, ürkekçe. Sonra "Ama burada çok mutluyum." dedi.

Reis kısa bir duraksamadan sonra sorularını sormaya devam etti. "Burada iyi bir yaşam sürdüğümüze ve bizden sonra gelecek nesillere iyi örnek olduğumuza inanıyor musun?"

"Evet."

"Sana bir şey daha soracağım. Bizim düşmanımız kim?"

"Shingler."

"Neden?"

"Bütün Dünyalar Birliği'ni bozdular, insanların ellerinden özgürlüklerini ve seçim yapma olanaklarını aldılar; yarattıkları tüm eserleri ve kayıtları imha ettiler ve ırkın evrimini durdurdular. Onların hepsi yalancı ve zorba."

"Ama burada iyi bir yaşam sürdürmemize engel olamıyorlar."

"Biz burada saklanıyoruz, herkesten ayrı yaşıyoruz, bu yüzden bize dokunmuyorlar. Eğer o büyük araçlardan birini yapmaya kalkışsaydık, gruplaşarak kentler ya da uluslar kursaydık ve hep birlikte büyük işler yapsaydık, o zaman Shingler aramıza girer, yarattığımız tüm eserleri yok eder

ve bizi ayırırlardı. Ben yalnızca bana anlattığınız ve inandığım şeyleri söylüyorum Reis."

"Biliyorum. kim bilir belki de sen gerçeğin ardında... o efsaneyi, tahmini, umudu sezinlemiş olabilirsin."

Falk yanıt vermedi.

"Biz Shingler'den kaçıyoruz. Ama bunun yanı sıra kendi geçmişimizden de kaçıyoruz. Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun Falk? Evlerin içinde iyi bir yaşantımız var, hem de oldukça iyi. Ama bizi korku yönetiyor. Bir zamanlar gemiler içinde bir yıldızdan diğerine giderdik, ama şimdi evimizin yüz kilometre ötesine gitmeye bile cesaret edemiyoruz. İyi kötü bir şeyler biliyoruz, ama bilgiyi kullanamıyoruz. Oysa biz eskiden bilgiyi, tıpkı geceyle kaos arasında bir halı dokur gibi hayatı dokumak için kullanırdık. Biz hayata yeni bir boyut getirdik. İnsanlığa büyük bir katkıda bulunduk."

Bir süre sonra hiç konuşmadan oturdular; sonra Zove, kasım ayının parlak gökyüzüne bakarak konuşmasını sürdürdü: "Diğer dünyaları, onların üzerinde yaşayan çeşitli insan ve hayvanları, kurdukları kentleri, şarkılarını ve törelerini düşün. Bunların hepsi yitirildi, biz yitirdik; tıpkı senin çocukluğunu yitirmen gibi. Birlik Çağı'na ait gerçeklerle ilgili neler biliyoruz? Birkaç dünyanın ve kahramanın adını ve doğru dürüst bir tarih çıkarmamıza bile yetmeyen bilgi kırıntılarını. Shing yasası öldürmeyi yasaklıyor, ama onlar bilgiyi öldürdüler, kitapları yaktılar, daha da kötüsü, geride kalanları da değiştirdiler. Her zamanki gibi yine yalanın kılıfına büründüler. Birlik Çağı ile ilgili hiçbir bilgiden kesin olarak emin değiliz; kim bilir belgelerin kaç tanesi değiştirilmiştir? Shing'in bizim düşmanımız olduğunu hiçbir zaman unutmamalısın. Bir insan, ömrü boyunca onlardan hiçbirini görmeden yaşayabilir, ama onların varlığını hisseder, hava taşıtlarından birinin uzaklardan geçtiğini duyar.

'Ormanda yaşamamıza izin veriyorlar. Bundan kesin olarak emin değiliz, ama belki de dünyanın her yerinde bizim gibi bir arada yaşayan küçük topluluklar vardır. Burada, bu cehalet dünyasının içinde kaldığımız ve üzerimizden geçerlerken başımızı eğdiğimiz sürece hiçbir sorun yok. Ama bize güvenmiyorlar. Üzerinden bin iki yüz yıl geçmesine rağmen bize güvenmiyorlar. Çünkü onlar güvenin ve doğrunun ne demek olduğunu bilmezler. Yaptıkları hiçbir anlaşmaya bağlı kalmazlar, verdikleri her sözden dönerler, ömürleri yalan söyleyerek ve başkalarını aldatarak geçer. Birliğin düşüşüne ait kayıtlardan öğrendiğimize göre bilinçaltlarında bile yalan söyleyebiliyorlarmış. Birliğin bütün ırklarını bozguna uğratan ve bizim Shingler'e boyun eğmemize neden olan, bu yalandı. Bunu sakın unutma Falk, düşmanın sana söylediği hiçbir gerçeğe inanmamalısın."

"Düşmanla karşılaşsam bile bunu unutmayacağım Reis."

"Sen onlara gitmediğin sürece karşılaşmazsın."

Falk'ın yüzündeki gerginlik kaybolmuştu; sakin sakin ona bakıyordu. Sonunda beklediği an gelmişti. "Evden gitmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bunu sen de düşünüyorsun değil mi?" diye sordu Zove.

"Evet, düşünüyorum. Ama gidebileceğim hiçbir yer yok. Ben burada kalmak istiyorum. Parth ve ben..."

Zove bir an duraksadı, sonra sert, ama kibar bir sesle, "Parth'la aranızda doğan aşka, senin coşkuna ve sadakatine büyük bir saygı duyuyorum." dedi. "Ama sen buraya bir rastlantı sonucu geldin Falk, gitmen gereken başka bir yer daha var. İlk geldiğin günden beri buradaki varlığın hepimizi çok mutlu etti. Kızımla aranızda doğan yakınlığa bir diyeceğim yok, ama sizin bir çocuğunuz olamaz. Senin buraya gelişinin arkasında çok büyük bir sır olduğuna inanı-

yorum ve bunu göz ardı edemem; yoluna devam etmek zorundasın, yapman gereken çok önemli işler var..."

"Ne işi? Bunu kimden öğrenebilirim?"

"Bizden uzak tutulan ve senden çalınan bir şey, Shingler'in elinde olan bir şey. Bundan kesinlikle emin olabilirsin."

Zove'nin sesinde Falk'ın o güne kadar duymadığı bir burukluk vardı.

"Şimdiye kadar bana gerçeği söylemeyenler ben sorduğumda söyleyecekler mi? Onu bulduğumda onun aradığım şey olup olmadığından nasıl emin olabileceğim?"

Zove bir süre sustu, ondan sonra her zamanki rahat ve otoriter sesiyle, "Senin içinde insanoğlu için bir umut yattığına inanıyorum oğlum." dedi. "Bu inancımdan vazgeçmek istemiyorum. Kendi gerçeğini ancak kendin bulabilirsin; eğer sen yolunun burada sona erdiğini düşünüyorsan, belki de gerçek budur."

"Eğer gidersem Parth'ın da benimle gelmesine izin verir misiniz?"

"Hayır oğlum."

Bahçede bir çocuk şarkı söylüyordu, Garra'nın dört yaşındaki kızı patikanın üzerinde taklalar atıyor, tiz sesiyle tatlı, ama anlamsız bir şarkı söylüyordu. Gökyüzünde "V" biçimindeki yabani kaz sürüleri akın akın güneye doğru kanat çırpıyordu.

"Metock ve Thurro ile birlikte Thurro'nun gelinini almaya gideceğiz." dedi Falk. "Hava daha fazla soğumadan yola çıkmayı düşünüyoruz. Hep birlikte Ransifel evine gideriz, ben oradan yoluma devam ederim."

"Kışın mı gideceksin?"

"Eminim ki Ransifel'in batısında evler vardır, gerekirse oralara sığınabilirim."

Batıya gidiş nedenini ne o söyledi ne de Zove bu konuda bir şey sordu.

"Olabilir; bilmiyorum. Onların yabancılara bizim kadar konuksever davranacaklarından emin değilim. Eğer gidersen yalnız olacaksın, yalnız olmak zorundasın. Yeryüzünde bu evin dışında senin için güvenli hiçbir yer yok."

Her zamanki gibi yine açıksözlüydü ve gerçeği söylemenin bedelini acı çekerek ödüyordu. Falk onu rahatlatmak için, "Biliyorum Reis," dedi, "beni endişelendiren kendi güvenliğim değil."

"Şimdi sana senin hakkındaki gerçek düşüncelerimi söyleyeceğim. Bana kalırsa sen bu dünyada doğmamışsın, buraya kayıp bir dünyadan gelmişsin. Sen bize gelmişsin. Eğer gidersen ne kadar yalnız olduğunu düşünerek senin için çok üzüleceğim ve endişeleneceğim. Ama hiçbir zaman ümidimi yitirmeyeceğim! Eğer insanlara söyleyecek bir şeyin varsa, eninde sonunda bunu anımsayacaksın. Bir ümit, bir işaret olmalı; sonsuza kadar böyle yaşayamayız."

Falk sarı gözleriyle Zove'ye bakarak, "Belki de benim ırkım hiçbir zaman insanoğlunun dostu olmadı." dedi. "Buraya neden geldiğimi hiçbirimiz bilmiyoruz."

"Bunu bilen birilerini bulacaksın ve yapman gereken neyse onu yapacaksın. Eğer sen düşmana hizmet ediyorsan bu, bizim de onlara hizmet ettiğimiz anlamına gelir; her şeyimizi yitirdik, yitirecek başka bir şeyimiz kalmadı. Ama bizim yitirdiğimiz bir şey sende olabilir; bir alınyazısı; onu izleyerek hepimize umut getirebilirsin..."

2

Zove altmış yaşındaydı, Parth ise yirmi; ama o soğuk öğle sonrasında Uzun Tarla'nın içinde hiçbir insanın olamayacağı kadar yaşlı görünüyordu. Yıldızlara kadar uzanan büyük zafer ya da gerçeğin egemenliği gibi düşünceler onu rahatlatmıyordu. Babası gibi onun da önsezileri çok güçlüydü; Falk'ın gideceğini biliyordu ve kendini kandırmaya çalışmıyordu. Ona yalnızca, "Geri dönmeyeceksin." diyebildi.

"Hayır Parth, döneceğim."

Parth, onu kollarının arasına aldı, ama verdiği söze kulak asmadı.

Çok kısıtlı telepatik iletişim yeteneği olduğu halde, Falk onunla sözsüz iletişim kurmaya çalıştı. Evdeki tek dinleyici kör Kretyan'dı; diğerlerinin hiçbiri sözsüz ileşitimi, zihinsel konuşmayı beceremiyordu. Sözsüz iletişimi öğrenme yöntemlerini hepsi biliyordu, ama bu konuda çok az uygulama yapmışlardı. Çünkü bu kusursuz iletişim tarzı insanlar için büyük bir tehlike oluşturmaya başlamıştı.

İki zekâ arasındaki zihinsel konuşma çok anlamsız ya da tutarsız olabilir, birtakım yanlış anlamalara ve hatalara yol açabilir; ama kötü bir amaç için kullanılmaz. Düşünce ile söylenen sözcükler arasındaki boşluğa art niyet girer; semboller çarpıtılır ve ortaya yalan çıkar. Ama düşünceyle gönderilen düşünce arasında hiçbir boşluk yoktur; bunların ikisi bir bütündür ve yalana yer yoktur.

Falk'ın incelediği öyküler ve bölük pörçük kayıtlar, Birliğin son yıllarında zihinsel konuşmanın çok yaygın olduğunu ve telepatik yeteneklerin çok geliştiğini gösteri-

yordu. Bu yetenek dünyaya çok geç gelmiş, teknikleri başka bir ırktan öğrenilmişti; bu bir kitapta, Kayıp Sanat olarak adlandırılmaktaydı. Bütün Dünyalar Birliği hükümetinde çıkan karışıklıklar ve ayaklanmalarla ilgili bazı kayıtlar vardı; bunun yalan söylemeyi engelleyen bu iletişim tarzının yaygınlaşmasından kaynaklandığı tahmin ediliyordu. Ama insanoğlunun tüm tarihi gibi bunlar da güvenilirliği olmayan yarı efsanevi bilgilerdi. Shingler'in gelişinden ve Birliğin çöküşünden sonra, dağınık bir biçimde yaşayan insan toplulukları güvenden kuşku duymuş ve konuşulan sözcükleri kullanmaya başlamışlardı. Özgür bir insan özgürce konuşabilirdi, ama bir köle ya da bir kaçak yalan söylemeyi ve gerçeği saklamayı becerebilmeliydi. Falk bütün bunları Zove'nin evinde öğrenmişti; ne var ki henüz zihinler arasında uyum sağlama konusunda çok deneyimsizdi. Ama şimdi yalan söylemediğini anlayabilmesi için Parth ile sözsüz iletişim kurmaya çalışıyordu: "İnan bana Parth, sana döneceğim!"

Ama Parth onu duymak istemiyordu. "Hayır, ben seninle sözsüz iletişim kurmayacağım." dedi yüksek sesle.

"Demek ki sen düşüncelerini benden saklıyorsun."

"Evet, saklıyorum. Neden kendi üzüntümü sana da yansıtayım ki? Gerçeğin ne yararı var? Eğer dün bana yalan söyleseydin, şu anda senin Ransifel'e gideceğine, on gece sonra da geri döneceğine inanıyor olacaktım. Önümde yalnızca on günüm ve gecem olacaktı. Ama şimdi hiçbir şey yok, ne bir gün ne de bir saat. Benim için her şey bitti artık. Gerçek ne işe yarar ki?"

"Parth, beni bir yıl bekler misin?"

"Hayır."

"Yalnızca bir yıl?"

"Bir yıl ya da bir gün, beni krallığına götürmek ve kraliçen yapmak için geri döneceksin. Hayır, seni beklemeyeceğim Falk. Cesedi ormanda çürüyecek, kırlarda Gezginler

tarafından vurulacak, Shing Kenti'nde beyni imha edilecek ya da yüz yıllığına başka bir gezegene gidecek bir erkeği neden bekleyeyim? Seni neden bekleyeyim? Başka bir erkek bulacağımı düşünmeni istemiyorum; çünkü bunu yapmayacağım. Burada, babamın evinde kalacağım. Siyah iplik boyayacağım ve siyah kumaş dokuyacağım. Siyah giysiler giyeceğim ve o siyah giysilerin içinde öleceğim. Ama hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi beklemeyeceğim. Asla."

Falk, duyduğu acının verdiği eziklikle, "Senden bunu istemeye hakkım yoktu." dedi ve Parth ağladı. "Ah, Falk, ben sana sitem etmiyorum!"

Uzun Tarla'nın yukarısındaki yamaçta yan yana oturuyorlardı. Ormanla aralarında uzanan çitlerle çevrili çayırlarda keçiler ve koyunlar otluyordu. Bir yaşına girmiş taylar uzun tüylü kısrakların çevresinde hoplayıp zıplıyordu. Soğuk bir kasım rüzgârı esti.

El ele tutuştular. Parth onun sol elindeki altın yüzüğe dokundu. "Yüzük insana başkaları tarafından verilen bir şeydir." dedi. "Bu, bilmiyorum hiç aklına geldi mi, ama bazen senin bir karın olabileceğini düşünüyorum. Belki de şu anda seni bekliyordur..." Bir anda ürperdi.

"Bu, hiçbir şeyi değiştirmez." dedi Falk. "Eskiden kim olduğum ya da ne yaptığım umurumda bile değil. Neden buradan gitmek zorunda olayım ki? Ben senin eserinim Parth, yeteneğini kullanarak beni yeniden yarattın."

"Karşılığında senden hiçbir şey istemiyorum." dedi kız gözyaşları içinde. "Sana verdiklerimi al ve git. Yoluna devam et..." Birbirlerine sarıldılar ve uzun süre öyle kaldılar.

Ev, yaşlı siyah ağaç kütüklerinin ve birbirinin içine girmiş yapraksız dalların çok gerisinde kalıyordu. Keçiyolu ağaçlarla çevriliydi.

Bulutlu ve serin bir gündü; nereden geldiği belirsiz, anlamsız bir fısıltı halinde esen rüzgârın sesinden başka

hiçbir ses duyulmuyordu. Metock uzun rahat adımlarla önden yürüyor, Falk onu izliyordu; genç Thurro ise en arkada kalmıştı. Üçü de üzerlerine kış giysisi adı verilen hafif, ama kalın pantolonlar ve başlıklı gömlekler giymişti. Bu giysiler içinde karda bile paltoya ihtiyaçları olmayacaktı. Her birinin sırtında içine armağanları, takas edecekleri malları, uyku tulumlarını ve onları bir ay idare edebilecek kurutulmuş konsantre yiyecekleri koydukları hafif birer sırt çantası vardı. O güne kadar doğduğu evden hiç uzaklaşmamış olan Ceylangöz, ormandaki tehlikelerden çok korkuyordu ve onların gidecekleri yere zamanında varamama olasılığını göz önüne bulundurarak sırt çantalarını tıka basa doldurmuştu. Hepsinin lazer ışınlı silahları vardı. Falk yanına diğerlerinden daha fazla malzeme almıştı. Birkaç kilo yiyecek, ilaç, bir pusula, ikinci bir silah, yedek bir giysi, bir kangal halat, iki yıl önce Zove'nin ona verdiği küçük bir kitap. Tüm dünyevi varlıkları yaklaşık yedi kiloluk bir malzemeydi. Yorgunluk nedir bilmeyen Metock önden gidiyordu; Falk yaklaşık on metre geriden onu izliyor, en arkadan da Thurro geliyordu. Hafif adımlarla, çok sessiz yürüyorlardı; arkalarında kalan yapraklarla kaplı yolun üzerindeki ağaçlar hareketsiz bir biçimde kümelenmiş, onları izliyordu.

Üçüncü gün Ransifel'e varacaklardı. İkinci günün akşamı Zove'nin evinden çok farklı bir yere gelmişlerdi. Ormandaki ağaçlar daha seyrek, toprak daha kuruydu. Fundalıklarla dolu ormanın üzerindeki tepelerin eteklerinde gri renkli açıklıklar görünüyordu. Bu açıklıklardan birinde, güneye bakan bir tepede konakladılar; burada kışın habercisi kuzey rüzgârının esintisi hissediliyordu. Thurro bir kucak dolusu kuru odun getirdi, bu arada diğer ikisi de yerlerdeki kuru otları temizlediler ve taşlarla bir ateş yeri yapmaya koyuldular. Çalışırlarken Metock, "Bugün öğeleden sonra küçük bir dağ sırası geçtik." dedi. "Aşağıdaki ır-

mak batıya doğru akıyor, herhalde sonunda İç Irmağa dökülüyordur."

Falk ayağa kalktı ve batıya doğru baktı, ama alçak tepeler ve gökyüzündeki bulutlar manzarayı kapatıyor, onun uzakları görmesine engel oluyordu.

"Metock." dedi, "bana kalırsa Ransifel'e gitmem için hiçbir neden yok. Yoluma devam etsem daha iyi olacak. Bugün öğleden sonra geçtiğimiz büyük ırmağın kıyısında bir patika gördüm. Ben geri dönüp o yolu izleyeceğim."

Metock başını kaldırdı, onunla sözsüz iletişim kurmamıştı, ama düşünceleri yeterince açıktı: *Buradan kaçıp eve dönmeyi mi düşünüyorsun?*

Karşılığında Falk, onunla sözsüz iletişim kurarak, "Hayır, lanet olsun, dönmeyeceğim." dedi.

Yüzünde çekingen bir gülümsemeyle, "Özür dilerim." dedi büyük kardeş. Falk'ın gidişine sevindiğini saklamaya çalışmıyordu. Metock için evin güvenliği her şeyden daha önemliydi; beş yılı aşkın bir süredir tanıdığı av arkadaşı ve kızkardeşinin sevgilisi bile olsa, tüm yabancılar onun için bir tehlike oluşturuyordu. Konuşmasını sürdürdü, "Ransifel'de seni çok iyi ağırlayacaklardır. Neden yolculuğuna oradan başlamıyorsun?"

"Buradan da başlayabilirim."

"Bu, senin bileceğin bir iş." Metock sonuncu taşı da yerine koydu, Falk ateşi yakmaya girişti. "Eğer geçtiğimiz bir keçiyoluysa onun nereden başladığını ya da nerede bittiğini bilmiyorum. Yarın sabah gerçek bir yola, Hirand Yolu'na çıkacağız. Hirand evi batıdadır, oraya yürüyerek en az bir haftada varılır; neden bilmiyorum, ama altmış yetmiş yıldır oraya hiç kimse gitmemiştir. Buraya son geldiğimde yolun açık olduğunu görmüştüm. Diğer yol hayvanların geçtiği bir patika olabilir, ya seni boşu boşuna dolaştırır ya da bataklığa çıkarır."

"Tamam, Hirand Yolu'nu deneyeceğim."

Bir sessizlik oldu, sonra Metock sordu, "Neden batıya gidiyorsun?"

"Es Toch batıda da ondan."

Nadiren ağza alınan bu sözcük çok tatsız ve garip bir etki bırakmıştı. Bir kucak dolusu odunla yanlarına gelen Thurro, huzursuzca çevresinde bakındı. Metock başka bir şey sormadı. Falk, tepenin eteğindeki kamp ateşinin çevresinde kardeşleriyle, kendi insanlarıyla birlikte son gecesini geçirdi. Ertesi sabah güneş doğduktan hemen sonra tekrar yola koyuldular ve öğleden önce Ransifel'e giden patikanın solundaki çalılarla kaplı geniş yola vardılar. İki büyük çam ağacı yolun ağzında doğal bir kapı oluşturmuştu. Ağaçların dallarının altında durdukları yer karanlık ve sakindi.

"Umarım tekrar bize dönersin sevgili konuğumuz ve kardeşimiz." dedi genç Thurro. Falk'ın çıkacağı bu karanlık ve sonu belirsiz yolculuk onu çok tedirgin etmişti. Metock, ona yalnızca "Bana mataranı verir misin?" dedi ve karşılığında ona gümüş kakmalı matarasını verdi. Sonra ayrıldılar; onlar kuzeye, Falk ise batıya gidiyordu.

Biraz yürüdükten sonra Falk durdu ve geriye baktı. Diğerleri gözden kaybolmuşlardı; Ransifel yolu, genç ağaçların ve Hirand Yolu'nu kaplayan çalıların gerisinde kalmıştı. Yol oldukça sık kullanılmış gibi görünüyordu, ama yıllardır bakılmamış ve temizlenmemişti. Falk'ın çevresinde ormandan ve kırlardan başka hiçbir şey görünmüyordu. Sonu gelmeyen ağaçların, çamlar ve köknarların etkisiyle hava karanlık ve sakindi. Birkaç çiğ damlası, hafif hafif esen rüzgârda dans ediyordu.

Falk, sırt çantasının kayışını biraz gevşetti ve yoluna devam etti.

Hava kararmaya başladığında kendini evden çok çok uzun bir süre önce ayrılmış gibi hissetti; orası artık çok gerilerde kalmıştı; sanki hep tek başınaymış gibiydi.

Bütün günleri aynıydı. Gri kış havası, sürekli esen rüzgâr, ormanlarla kaplı tepeler ve vadiler, dik yamaçlar, çalıların gizlediği ırmaklar, bataklıklarla dolu araziler. Yoğun bitki örtüsüne rağmen Hirand Yolu insanı fazla yormuyordu. Kimi zaman dümdüz gidiyor, kimi zaman da bataklıkların ve tepelerin çevresinde yumuşak kıvrımlar yaparak uzanıyordu. Dağlara geldiğinde, Falk eski çağların büyük yollarından birini takip ettiğinin farkına vardı; çünkü yol dağların içinden geçiyordu. Yaklaşık iki bin yıldır değişen fazla bir şey olmamıştı. Dağların üzerinde ağaçlar bitmişti; eteklerinde dev çamlar ve köknarlar, daha yukarılarda da koyu sarı renkli yapraklarını ve iri kahverengi kozalaklarını yola döken kayın, meşe, ceviz, akağaç, üvez ve karaağaçlar vardı. Geceleri ağaçların krallığı altında hoplayıp zıplayan, sağa sola koşuşturan sincapları, tavşanları ya da yabani kazları avlıyor ve pişiriyordu; palamut ve ceviz topluyor, çam ateşinde kestane közlüyordu. Geceler çok zor geçiyordu. Her gün onu izleyen ve tam geceyarısı kıskıvrak ele geçiren iki karabasan vardı. Birincisinde karanlığın içinde göremediği biri tarafından sinsice izleniyordu. Diğeri daha da kötüydü. Yanına hayati önemi olan ve onsuz kaybolabileceği bir şeyi almayı unuttuğunu düşlüyordu. Bu düşü görürken uyanıyor ve bunun doğru olduğunu biliyordu; o kaybolmuştu, unuttuğu şey kendi benliğiydi. Yağmur yağmadığı zaman kamp ateşini yakıyor ve yanında oturuyordu; düşlerin etkisiyle sersemlemiş bir halde, uykulu uykulu, bütün yollar yitirildiği zaman yolun karşısında belireceğini yazan o kitabı, eski Canon'u açıyor ve bu sözcüklerle huzur bulmaya çalışıyordu. Yalnız bir insan zavallı bir yaratıktır, ama o bir insan değil, en iyi olasılıkla kayıtsız yıldızların altında bir kıtayı baştan sona katederek bütünlüğe erişmeye çalışan bir tür yarım varlıktı. Her gün aynıydı; her gecenin sonunda büyük bir rahatlık hissediyordu. Günleri sayıyordu; yola çıktığından bu yana on bir

gün geçmişti. Yolculuğunun on üçüncü gününde Hirand Yolu'nun sonuna geldi. Yabani böğürtlenler ve kayın ağaçlarıyla kaplanmış açıklıkta, ağaçların arasında bir yol buldu ve onu izlediğinde böğürtlenlerin, asmaların ve kurumuş devedikenlerinin üzerinde yükselen harap olmuş dört tane siyah kuleyle karşılaştı; bunlar yıkılmış evin kulelelereiydi. Artık Hirand'ın yalnızca adı kalmıştı. Yol bir harabede sona eriyordu.

Orada birkaç saat oyalandı; umutsuz bir halde insanlara ait bir iz arıyordu. Paslanmış birkaç metal parçası, insan kemiklerinden bile daha dayanıklı çanak çömlek kırıntıları ve ellerini toz içinde bırakan çürümüş bir kumaş parçası buldu. En sonunda kendini toparlamayı başardı ve onu batıya götürebilecek bir patika aramaya başladı. Çok garip bir şeyle karşılaştı; yaklaşık beş yüz metrekarelik bir alan koyu mor renkli, cama benzeyen bir maddeyle kaplanmıştı. Yüzeyi çok düzgündü, kenarları yer yer toprakla örtülmüş, üzeri dökülen yapraklar ve kırılan dallarla kaplanmıştı; ama hiç çizilmemiş ve bozulmamıştı. Geniş ve düz bir alana, eritilmiş ametist dökülmüş gibiydi. Bu, ne olabilirdi? Çok gelişmiş bir uzay aracının fırlatma pisti mi, diğer dünyalarla haberleşmek için yapılmış bir tür ayna mı, yoksa bir güç alanının merkezi mi? Her ne ise, Hirand toprakları-nı bir kubbe gibi kaplıyordu. Shing'in, insanların yapmasına izin veremeyeceği kadar görkemli bir şeydi.

Falk bu düzlüğü geçerek ormana girdi; artık hiçbir yolu izlemiyordu.

Kışın yapraklarını döken seyrek, ama heybetli ağaçların oluşturduğu bir ormandı bu. O gün ve ertesi sabah hızlı adımlarla yürüyerek yoluna devam etti. Arazi yeniden engebeli olmaya başlamıştı; kuzeyden güneye doğru uzanan tepeler yolunu kesiyordu. Öğlene doğru bir tepenin üzerinden daha alçak bir tepeye geçerken, derelerle dolu bataklık bir araziye girdi. Soğuk ve şiddetli yağmurun al-

tında, bata çıka yürümeye çalışıyordu. Sonunda o karanlık vadiden çıkan bir yol buldu. Hava açıyordu. Falk tepeye tırmanırken, güneş bulutların arkasından belirdi ve çıplak dalların arasından süzülerek ağaçların geniş gövdelerine ve toprağa altın renkli ışınlarını göndermeye başladı. Bu, Falk'ın keyfini yerine getirmeye yetmişti; azimle yoluna devam etti; güneş batana kadar yürümeyi, ondan sonra da kamp kurmayı planlıyordu. Artık her yer pırıl pırıl ve sessizdi; yaprakların uçlarından süzülen yağmur damlalarından ve bir iskete kuşunun uzaklardan gelen sesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu. Derken, sol arka tarafında onu izleyen birinin ayak seslerini duydu; sanki bir düş görüyormuş gibiydi.

Yolu tıkayan devrilmiş meşe ağacı bir anda onun için bir engel olmaktan çıkmıştı; kendini onun arkasına attı ve silahını çekerek bağırdı: "Çık ortaya!"

Uzunca bir süre hiçbir hareket olmadı.

Sözsüz iletişimle bir kez daha, "Çık ortaya!" dedi ve zihnini algılamaya kapattı; herhangi bir yanıt almaktan korkuyordu. Kendini çok garip hissediyordu. Rüzgârla birlikte, burnuna belli belirsiz, ağır bir koku geliyordu.

Ağaçların arasından yabani bir domuz çıktı, onun geçtiği yolu izledi ve toprağı koklamak için durdu. İri ve şekilsiz bir hayvandı; güçlü omuzları, ustura gibi bir sırtı vardı; çevik ve ince bacakları çamur içindeydi. Tüylerini kabarttı, uzun dişlerinin ve burnunun üzerindeki küçük parlak gözleriyle Falk'a baktı.

"Aah, aah, aah, insan, aah!" dedi yaratık homurdanarak.

Falk'ın kasları iyice gerildi ve elindeki silahını sıkı sıkı tutmaya başladı. Ateş etmedi. Yaralı bir domuz çok hızlı ve tehlikeli olurdu. Çömeldiği yerde kımıldamadan bekledi. "İnsan, insan." dedi yabani domuz, boğuk ve kalın sesi yaralanmış burnundan çıkıyordu. "Beni düşün. Beni düşün. Ben çok zor konuşabiliyorum."

Falk'ın silahı tutan eli titriyordu. Ani bir kararla yüksek sesle konuşmaya başladı: "O halde konuşma. Seninle sözsüz iletişim kurmayacağım. Git buradan domuz, yoluna devam et."

"Aah, aah, insan, konuş benimle!"

"Git, yoksa seni vururum." Falk ayağa kalktı ve silahını ona doğrulttu. Hayvan küçük parlak gözlerini silaha dikmişti.

"Can almak doğru değildir." dedi domuz.

Falk'ın aklı başına gelmişti; bu kez yanıt vermedi, çünkü domuz onun söylediklerini anlayamıyordu. Silahını hedefinin üzerinden ayırmadan ona, "Git!" dedi. Domuz başını öne eğdi, kısa bir duraksamadan sonra inanılmaz bir çeviklikle, zincirden kopmuşçasına geri döndü ve geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Falk bir süre orada durdu, sonra döndü ve yoluna devam etti, silahını elinden bırakmamıştı. Elleri hâlâ titriyordu. Konuşan domuzlarla ilgili eski hikâyeler vardı, ama Zove'nin evindekiler için bunlar yalnızca bir efsaneydi. Hafif bir mide bulantısıyla birlikte yüksek sesle kahkaha atmak için dayanılmaz bir istek duydu. "Parth." diye fısıldadı; biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı. "Az önce yabani bir domuzdan ahlak dersi aldım... Ah, Parth, bu ormandan kurtulabilecek miyim? Bu ormanın sonu var mı?"

Dağların çalılarla kaplı dik yamaçlarına tırmanarak yoluna devam etti. Tepede ağaçlar seyrekleşmişti, dalların arasından güneş ışığı ve gökyüzü görünüyordu. Birkaç adım sonra ağaçlar bitmişti; aşağıya doğru uzanan yemyeşil yamacın bittiği yerde meyve bahçeleri ve ekili topraklar başlıyordu, daha ileride geniş ve berrak bir ırmak görünüyordu. Irmağın öbür kıyısında çitlerle çevrili bir çimenlikte elliden fazla sığır otluyordu, daha yukarılarda ağaçlarla sınırlanmış batı sırtında tarlalar ve meyve bahçeleri yükseliyordu. Falk'ın durduğu yerin biraz güneyinde ırmak kü-

çük bir tepenin çevresinde kıvrılıyor, onun hemen yanında bir evin akşam güneşi altında parlayan kırmızı bacaları görünüyordu.

Bu, vadide sıkışıp kalmış başka bir devrin parçası, bir altın çağ, geçen yüzyıllar tarafından ıssız ormanın büyük, vahşi karmaşasından korunmuş, gözlerden saklanmış görüntü gibiydi. Bir barınak, dostluk, hepsinin ötesinde, düzen: İnsanoğlunun eseri. Kırmızı bacalardan çıkan dumanın görüntüsü, Falk'ın içini bir rahatlama duygusuyla doldurdu. Bir ocak ateşi... Tepeden aşağıya koşarak indi ve en alttaki bahçeden geçerek, bodur kızılağaçların ve altın renkli söğütlerin arasında ırmak boyunca yürüdü. Çevrede suyun ötesinde otlayan kızıl kahverenkli hayvanlardan başka hiçbir canlı görünmüyordu. Güneş ışınları altında pırıl pırıl parlayan soğuk vadide huzur dolu bir sessizlik vardı. Adımlarını yavaşlattı ve sebze bahçelerinin arasından geçerek eve doğru yürümeye başladı. Küçük tepenin yanından geçerken ev karşısına çıktı; kırmızı tuğla ve taştan yapılmış duvarları ırmağın hızla akan sularına yansıyordu. Durdu, birdenbire cesareti kırılmıştı, daha ileri gitmeden, bağırarak evdekilere geldiğini haber vermesi gerektiğini düşündü. İlerideki kapının üzerindeki açık pencerede bir hareket gözüne çarptı. Kararsız bir halde orada durmuş yukarı bakarken, göğüs kemiğinin hemen altında çok şiddetli, keskin bir acı hissetti, ezilmiş bir örümcek gibi iki büklüm oldu ve yere düştü.

Acı çok kısa bir süre sonra geçmişti. Bilincini kaybetmemişti, ama kımıldayamıyor ve konuşamıyordu. Çevresinde insanlar vardı; onları hayal meyal görebiliyordu; bir belirip bir yok oluyorlardı, ama hiçbir ses duyamıyordu. Sanki sağır olmuş ve vücudu tümüyle uyuşmuş gibiydi. Duyularını yitirmiş bir halde düşünmeye çalıştı. Onu bir yere taşıyorlardı, ama kendisini tutan elleri hissedemiyordu; korkunç bir baş ağrısı başlamıştı, o geçtikten sonra da

kafasının içinde çağlayan, uğuldayan ve akıp giden düşüncelerini toparlayamaz oldu. Kulağına anlamsız ve monoton sesler geliyordu. Dünya uzaklaşmış ve sessizleşmiş, her şey bir sis perdesinin arkasına çekilmiş gibiydi. Sen kimsin kimsin nereden geliyorsun Falk gidiyorsun nereye gidiyorsun sen bir insan mısın bilmiyorum senin gözlerin bir insanın gözleri mi bir insanın gözleri mi... Sözcükler tıpkı serçeler gibi beyninin içinde uçuşuyor, dalgalar ve yankılar oluşturuyor, onu sorguluyor, yanıtlar veriyor, bir araya geliyor, üst üste biniyor, yayılıyor, haykırıyor ve yoğun bir sessizliğin içinde yok olup gidiyordu.

Gözlerinin önünde karanlık bir yüzey uzanıyordu ve bu yüzey boyunca bir ışık huzmesi görünüyordu.

Bir masa, bir masanın kenarı. Karanlık bir odada lamba ışığı.

Görmeye ve hissetmeye başlamıştı. Karanlık bir odada, üzerinde lambanın durduğu uzun masanın yanında bir sandalyede oturuyordu. Sandalyeye bağlanmıştı; kımıldadıkça ipin göğüs ve kol kaslarını kestiğini hissediyordu. Hareket: Sol tarafından bir adam, sağ tarafında da bir başkası ortaya çıktı. Onlar da tıpkı Falk gibi, masanın başında oturuyorlardı. Onun iki yanında birbirlerine doğru eğildiler ve bir şeyler konuştular. Sesleri sanki çok uzaklardaki yüksek bir duvarın arkasından geliyor gibiydi; ne konuştuklarını anlayamıyordu.

Soğuktan tir tir titriyordu. Ama soğuğun etkisiyle yeniden dış dünyayla bağlantı kurmaya ve düşüncelerini toparlamaya başlamıştı. Artık daha net duyabiliyordu ve dili çözülmüştü. Ağzında, "Bana ne yaptınız?" der gibi bir şeyler geveledi.

Sorusuna yanıt alamadı, ama bir süre sonra solundaki adam yüzünü Falk'ınkine yaklaştırarak, "Buraya neden geldin?" diye sordu.

Falk bu sözcükleri duymuş, ama adamın ne demek istediğini ancak bir süre sonra anlayabilmişti; biraz duraksadıktan sonra yanıt verdi. "Sığınmak için. Gece."

"Sığınmak mı? Neden?"

"Orman. Yalnız."

Soğuğu giderek daha fazla hissetmeye başlamıştı.

Gömleğinin düğmelerini iliklemek için, iri ve hantal ellerini biraz kımıldatmayı başardı. Kendisini sandalyeye bağlayan iplerin altında, göğüs kemiğinin hemen ucunda canını yakan küçük bir nokta vardı.

Sağ tarafındaki adam gölgelerin içinden çıkarak, "İndir ellerini!" dedi. "Bu programlanmanın da ötesinde bir şey Argerd. Hiçbir hipnotik blok pentona böyle karşı koyamaz."

Solundaki yassı suratlı, sert bakışlı iri yarı adam, ıslık gibi çıkan tiz bir sesle yanıt verdi: "Bu konuda kesin bir şey söyleyemeyiz; biz onların dalavereleri hakkında ne biliyoruz ki? Her neyse, onun ne kadar dayanıklı olduğunu nasıl saptayabilirsin; sence o ne? Sen, Falk, geldiğin yer, Zove'nin evi, nerede?"

"Doğuda. Oradan..." Kaç gündür yolda olduğunu bir anda anımsayamadı. "Sanırım on dört gün önce ayrıldım."

Onun evinin adını ve kendi adını nereden biliyorlardı? Artık daha net düşünmeye başlamıştı ve bu sorunun yanıtını bulması uzun sürmedi. Metock ile birlikte avlanırlarken derialtı okları kullanıyorlardı; ufacık bir yara bile hayvanı öldürmeye yetiyordu. Falk'a ya onu bayıltan okla ya da daha sonra, hem onun kontrolünü hem de beynin telepatik merkezlerindeki ilkel bilinçaltı engellerini ortadan kaldıran ve onu sözsüz sorgulamaya hazırlayan bir ilaç enjekte etmiş olmalıydılar. Zihnini kurcalamışlardı; bu düşünceyle birlikte daha çok üşümeye ve kendini daha kötü hissetmeye başladı; çaresizliğin verdiği bir öfkeyle kafası karmakarışık olmuştu. Neden şiddet kullanmışlardı? Ne-

den daha kendisiyle konuşmadan onlara yalan söyleyeceğini düşünmüşlerdi?

"Benim bir Shing olduğumu mu zannetiniz?" diye sordu.

Ve o anda sağındaki ince yüzlü, sakallı, uzun saçlı adamın suratı lambanın ışığı altında ortaya çıktı; dudakları gerilmişti, eliyle onun ağzının ortasına bir tokat attı. Falk'ın başı geriye savrulmuştu ve şokun etkisiyle bir süre göremedi. Kulakları çınlıyordu, ağzına kan tadı geldi. Adam bir tokat daha attı ve onu bir üçüncüsü izledi. Tıslayarak tekrar tekrar, "Sakın o adı bir daha ağzına alma, sakın ağzına alma, sakın bir daha ağzına alma..." dedi.

Falk kendini koruyabilmek ve iplerini çözebilmek için umutsuzca mücadele ediyordu. Sol tarafındaki adam bağıra bağıra konuşuyordu. Sonra kısa bir sessizlik oldu.

Sonunda Falk duyduğu acı, öfke ve korkuyu bastırmaya çalışarak, "Ben buraya size zarar vermek için gelmedim." diyebildi.

"Öyle mi?" dedi solundaki adam, Argerd. "Devam et ve bize neler çevirdiğini anlat. Buraya ne amaçla geldin?"

"Bir gece burada barınmak ve size batıya giden bir yol olup olmadığını sormak için."

"Neden batıya gidiyorsun?"

"Bunu bana neden soruyorsun? Sözsüz iletişimle size bu sorunun yanıtını verdim; söylediklerim yalan değildi. Siz benim aklımdan geçen her şeyi biliyorsunuz."

Argerd kısık bir sesle, "Çok garip bir beynin var." dedi. Gözlerin de öyle. Sığınmak, yol sormak ya da başka bir şey istemek için buraya hiç kimse gelmez. Onların uşakları buraya gelirse öldürürüz. İşçileri, konuşan hayvanları, Gezginleri, domuzları ve serserileri öldürürüz. Biz 'can almak yasaktır' diyen yasaya itaat etmeyiz, değil mi Drehnem?"

Sakallı adam sararmış dişlerini göstererek sırıttı.

"Biz insanız." dedi Argerd. "İnsanız, özgür insanlarız, katiliz. Bu yarım aklınla ve baykuş gözlerinle sen nesin? Seni neden öldürmeyelim? Sen bir insan mısın?"

Anımsayabildiği o kısacık yaşantısı boyunca Falk, nefret ve zulümle hiç karşılaşmamıştı. Tanıdığı o bir avuç insan belki korkusuz değildi, ama korku tarafından da yönetilmiyordu; onlar cömert ve açık kalpli insanlardı. Bu iki öfkeli adamın arasında bir çocuk kadar savunmasız olduğunu biliyor, bunu bilmek onu hem ürkütüyor hem de öfkelendiriyordu.

Kendine bir savunma ya da kaçış yolu aradı, ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Yapabileceği tek şey gerçeği söylemekti. "Ben ne olduğumu ya da nereden geldiğimi bilmiyorum. Ve bunu öğrenmeye çalışıyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

Önce Argerd'e, sonra da diğerine, Drehnem'e baktı. Onların yanıtı bildiklerinden ve bunu söylediği anda Drehnem'in ona tekrar vuracağından emindi.

Sakallı adam yerinden kalkarak hafifçe öne doğru eğildi ve tıslayarak, "Cevap ver!" dedi.

"Es Toch'a gidiyorum." dedi Falk. Drehnem suratına bir tokat daha attı; o da, bir kez daha yabancılar tarafından cezalandırılmış bir çocuk gibi aşağılanmış bir halde sessizce bu tokadı kabullendi.

"Olmayacak, ondan, pentonun etkisi altındayken öğrendiklerimizin dışında hiçbir şey öğrenemeyeceğiz. Kaldır onu."

"Onu ne yapacağız?" dedi Drehnem.

"Bir gece barınmak için buraya gelmiş. Barınsın bakalım. Kalk ayağa!"

Onu sandaleyeye bağlayan ipleri gevşettiler. Titreye titreye ayağa kalktı. Alçak kapıyı ve kendisini sürüklediklerı merdivenlerin zifiri karanlığını görünce karşı koymaya ve ellerinden kurtulmaya çalıştı, ama kasları ona itaat et-

miyordu. Drehnem kolunu bükerek onu yere düşürdü, sonra da kapıdan içeriye doğru itti. Sendeleye sendeleye merdivenlerden yukarı çıkmaya çalışırken kapı büyük bir gürültüyle suratına kapandı.

Çok karanlıktı, zifiri karanlık. Kapı sıkı sıkıya kapatılmıştı; iç tarafında kol yoktu, altından içeriye ne bir toz zerresi giriyordu ne de bir ışık huzmesi süzülüyordu; hiçbir ses duyulmuyordu. Falk, en üst basamağa oturdu ve başını kollarının arasına aldı.

Vücudundaki güçsüzlük ve zihnindeki karmaşa yavaş yavaş geçmeye başlamıştı. Başını kaldırdı, çevresini görmeye çalıştı. Eve gidişinden bir süre sonra Rayna ona iri gözbebekleri ve geniş irisleri nedeniyle, gece görüşünün çok keskin olduğunu söylemişti. Ama içeride ışık yoktu ve Falk hiçbir şey göremiyordu; gözlerinin önünde noktalar ve lekeler uçuşuyor ve onu rahatsız ediyordu. Ayağa kalktı, dar ve karanlık merdivenlerden basamak basamak aşağıya inmeye başladı.

Yirmi bir basamak, yirmi iki, yirmi üç, zemin. Toprak, Falk bir eli önde, etrafı dinleyerek yavaş yavaş ilerledi. Karanlık her ne kadar bir tür fiziksel baskı yaratıyor ise de, kendini yeterince zorlarsa görebileceğine inanıyor ve korkusunu hafifletmeye çalışıyordu. Sistemli bir biçimde adımlarıyla, dokunarak ve dinleyerek zihninde, içinde bulunduğu mahzenin bir bölümünün haritasını çizdi; gelen yankılara bakılırsa burası sonsuza kadar uzanan bir dizi odanın ilki gibiydi. Hemen geri dönüp merdivenleri buldu; çünkü burası onun başlangıç noktasıydı. En alttaki basamağa oturdu ve hiç kımıldamadan orada kaldı. Çok acıkmış ve susamıştı. Sırt çantasını almışlar, ona hiçbir şey bırakmamışlardı.

Bu, tamamen senin hatan, dedi Falk kendi kendine ve zihninde bir diyalog başlattı.

Ben ne yaptım? Bana neden saldırdılar?

Zove sana hiç kimseye güvenmemeni söylemişti. Onlar hiç kimseye güvenmiyorlar, çok da haklılar.

Gelip senden yardım isteyen yalnız birine de mi güvenmeyeceksin?

Bu yüzle, bu gözlerle mi? Bir bakışta senin normal bir insan olmadığının anlaşılmadığını mı sanıyorsun?

Hiç olmazsa bana bir bardak su verebilirlerdi, dedi zihninin belki biraz çocuksu, ama korkusuz kısmı.

Seni görür görmez öldürmedikleri için çok şanslısın, dedi diğer kısmı; buna bir karşılık gelmedi.

Zove'nin evindeki bütün insanlar Falk'ın bakışlarına alışmıştı; çok az konukları olurdu, ona karşı çok saygılı davranırlar ve diğer insanlardan farklı olduğunu hissettirmemeye çalışırlardı. Belleğini yitirmiş ve uzun süre yapayalnız bir yaşam sürdürmüştü; kendisindeki fiziksel değişikliklerin bu kadar önemli olabileceğini pek düşünmemişti. Yüzüne bakan bir yabancının onda bir insan yüzü göremediğinin bilincine daha yeni varıyordu.

Drehnem adındaki adam ondan korkmuştu; bir yabancı, bir hilkat garibesi, tanımlanamayan bir yaratık olduğu için ondan korkmuş, tiksinmiş ve ona vurmuştu.

Ciddi ve yumuşak bir sesle, "Yalnız gitmelisin, yalnız gitmek zorundasın." diye onu uyaran tek insan Zove idi. Uyumaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Toprak zemin çok rutubetli olduğu için en alttaki basamağın üzerine kıvrılarak yattı ve karanlığa gözlerini kapattı.

Zamansızlığın içinde belirsiz bir süre sonra fareler tarafından uyandırıldı. Zikzaklar çizerek sağa sola koşuşturuyorlardı; karanlıkta ayak sesleri ve toprak zeminin üzerinden gelen fısıltıları duyuluyordu: "Can almak doğru değildir can almak doğru değildir merhaba merhaba bizi öldürme öldürme."

"Öldüreceğim!" diye kükredi Falk, farelerin hepsi donup kaldı.

Yeniden uyuması çok zordu; belki de asıl zor olan uyuyup uyumadığından emin olamamasıydı. Basamağın üzerine yattı; o anda gece miydi yoksa gündüz mü; eğer onu öldürmeyi düşünmüyorlarsa burada daha ne kadar tutacaklardı, yoksa beynini tamamen yok edene kadar ona o ilacı vermeye devam mı edeceklerdi; susuzluğun rahatsızlık veren bir duygudan işkenceye dönüşmesi ne kadar sürecekti; bir insan kapan ya da yem olmadan karanlıkta nasıl fare yakalayabilirdi ve çiğ fare etiyle beslenerek ne kadar hayatta kalabilirdi?

Zaman zaman düşüncelerine ara veriyor ve çevresini keşfe çıkıyordu. Dik duran büyük bir fıçı ya da varil buldu ve kalbi umutla atmaya başladı, ama içi boştu; el yordamıyla dibini araştırırken ellerine kıymıklar battı. Görünmeyen sonsuz duvarların arasında körü körüne yaptığı inceleme sonucunda ne ikinci bir kapı bulabildi ne de merdiven.

Artık dayanma gücünü yitirmişti, merdivenleri bulamıyordu. Karanlığın içinde yere oturdu ve tek başına yaptığı yolculuk sırasında ormanda yağan yağmuru, gri ışığı ve yağmurun sesini düşledi. Eski Canon'dan anımsayabildiklerini, en başından başlayarak zihninde seslendirdi:

Gidilebilecek yol
sonsuz yol değildir...

Bir süre sonra ağzı çok kurumuştu; susuzluğunu biraz olsun hafifletebilmek için rutubetli toprağı yalamayı denedi, ama diline yalnızca kuru bir toz tadı geldi. Fareler arada bir hızlı adımlarla yanına yanaşıyor ve bir şeyler fısıldıyorlardı.

Aşağıdaki uzun karanlık koridorların ötesinde sürgüler açıldı ve metal sesleri geldi, parlak ve delici bir ışık huzmesi gördü. Işık...

Belirsiz şekiller ve gölgeler, tonozlar, kemerler, fıçılar, kirişler, kapılar, birdenbire devleşerek çevresindeki o belirsiz gerçekliğin içine karıştı. Ayağa fırladı ve dengesiz adımlarla ışığa doğru koşmaya başladı.

Işık açık bir kapıdan geliyordu; kapıya yanaşıp dışarı baktığında, karşısında küçük bir tepe, ağaç dalları ve bir yaz güneşi gibi gözlerini kamaştıran sabahın ya da akşamın pembe gökyüzünü gördü. Kapının iç tarafında durdu; çünkü hem gözleri kamaşmıştı hem de dışarıda hareketsiz duran bir insan figürü görmüştü.

"Çık dışarı!" dedi iri yarı adam, Argerd, kısık bir sesle.

"Dur, daha göremiyorum."

"Dışarı çık. Ve yürümeye devam et. Sakın başını çevirmeye kalkışma, yoksa onu boynundan koparıp atarım."

Falk kapının önüne çıktı; orada yeniden duraksadı. Karanlıktaki düşünceleri aklına gelmişti. Eğer onu serbest bırakıyorlarsa bu, onu öldürmekten korktukları anlamına geliyordu.

"Yürü!"

Her şeyi göze almıştı. "Çantamı vermezseniz gitmem." dedi, sesi kuru gırtlağından belli belirsiz çıkıyordu.

"Bu, bir lazer silahı."

"İstersen onu kullanabilirsin, ama ben yoluma kendi silahımı almadan devam etmem."

Bu kez duraksama sırası Argerd'e gelmişti. Sonunda, çığlık atarcasına birine seslendi:

"Gretten! Gretten! Yabancının eşyalarını buraya getir!"

Uzunca bir süre beklediler. Falk kapının hemen içinde, karanlıkta duruyordu, Argerd ise dışarıda hiç kımıldamadan bekliyordu. Bir oğlan kapının tam karşısındaki çimenli yamaçtan koşarak aşağıya indi, Falk'ın çantasını fırlatarak yere attı ve gözden kayboldu.

"Al onu!" diye emretti Argerd; Falk dışarıya, aydınlığa çıktı ve onun dediğini yaptı. "Haydi git şimdi."

"Dur," diye mırıldandı Falk, büyük bir telaş içinde açılmış ve altüst edilmiş çantasını karıştırıyordu, "kitabım nerede?"

"Kitap mı?"

"Eski Canon. Bir cep kitabı, elektronik bir aygıt değil."

"Onu alıp götürmene izin vereceğimizi mi sanıyorsun?"

Falk ona baktı. "Siz gördüğünüz zaman insanların Canon'larını tanımaz mısınız? Onu neden aldınız?"

"Sen bunu bilemezsin ve bizim neler bildiğimizi hiçbir zaman öğrenemeyeceksin. Eğer hemen buradan gitmezsen ellerini yakarım. Ayağa kalk ve defol git, yoluna devam et. Yürü, haydi!" Argerd'in sesi yine yükselmiş ve tizleşmişti. Falk çok ileri gittiğini anladı. Argerd'in iri, zeki yüzündeki nefreti ve korkuyu görünce, aynı şeyleri kendisinin de hissettiğinin farkına vardı; telaşla sırt çantasını kapatıp omuzuna astı, iri adamın önünden geçti ve mahzenin kapısından yukarıya doğru uzanan çimenli yol boyunca yürümeye başladı. Güneş daha yeni batmıştı ve hava kararmak üzereydi. Yürümeyi sürdürdü. Her adımda Argerd'in elindeki lazer silahtan ensesine doğru uzanan, görünmeyen, esnek bir bağın varlığını hissediyordu. Yabani meyve bahçeleri arasındaki patikayı tırmandı. Tepeye varmıştı. Orada birkaç dakika durdu ve geriye baktı; vadi tıpkı ilk gördüğü andaki gibiydi; altın renkli akşam ışığı altında, ırmağın yanında gökyüzüne uzanan uzun bacalarıyla güzel ve huzurlu bir görüntüsü vardı. Sonra aceleyle havanın çoktan kardığı ormanın derinliklerine daldı.

Aç ve susuz, buruk ve üzgün, Falk, önünde uzanan Doğu Ormanı'nda yapacağı amaçsız yolculuğunda çetin ve zorlu tekdüzeliği bozacak dost bir baca görmekten umudunu kesmeye başlamıştı. Bir yol aramamalı, tam tersine bü-

tün yollardan uzak durmalıydı; tıpkı vahşi hayvanlar gibi insanlardan ve onların yaşadıkları yerlerden kaçmalıydı. Su içtiği küçük bir derenin ve sırt çantasında kalan yiyeceklerin dışında, onu biraz olsun neşelendiren bir şey daha vardı; kendi başına dert açmasına rağmen bunun üstesinden gelmeyi başarmıştı. O ahlakçı domuza ve zorba adamlara kendi topraklarında meydan okumuş ve ellerinden kurtulmuştu. Bu, onu yüreklendiriyordu; küçük bir çocuk gibiydi; kendini çok az tanıyordu ve attığı bütün adımlar kendi benliğini bulma yolunda atılmış adımlardı; birçok eksiği olduğunu biliyordu, ama korkak biri olmadığını öğrenmek onu çok mutlu etmişti.

Yemeğini yedi ve suyunu içti, sonra tekrar su içti ve yoluna devam ettti. Ayışığı yetersizdi, ama önünü görebiliyordu. Dehşet Evi olarak adlandırdığı yerden birkaç kilometre uzaklaşana kadar yürüdü. Artık yorulmuştu, uyumak için küçük bir açıklığın kenarına uzandı, ateş yakmamış ve kendine bir barınak yapmamıştı. Yattığı yerden ayışığı ile aydınlanmış gökyüzünü seyretti. Avlanmaya çıkan bir baykuşun arada bir yükselen hafif sesinin dışında sessizliği bozan hiçbir şey yoktu. O koşuşturmacadan, gördüğü karabasanlardan ve Dehşet Evi'ndeki karanlık mahzen zindandan sonra bu yalnızlık ona huzur ve mutluluk vermişti.

Ağaçların arasından ve günlerin içinden batıya doğru yol alıyordu; artık günleri sayamaz olmuştu. Zaman geçiyor ve o, yoluna devam ediyordu.

Yitirdiği tek şey kitabı değildi; Metock'un gümüş kakmalı matarasını ve içinde dezenfektan bir merhem bulunan küçük gümüş kutuyu da almışlardı. Kitaba onu çok istedikleri için ya da içinde bir şifre veya bir sır olduğunu düşündükleri için el koymuş olabilirlerdi. Üzerine onu yitirmenin verdiği bir ağırlık çökmüştü; çünkü sevdiği ve güvendiği insanlarla arasındaki tek gerçek bağın o kitap

olduğuna inanıyordu. Kendi kendine ertesi gün geri dönüp Dehşet Evi'ni bulacağına ve kitabını alacağına söz verdi. Ama ertesi gün yoluna devam etti. Pusulasının ve güneşin rehberliğiyle batıya gidebilirdi; ama ormanın sonsuz tepeleri ve vadileri arasında aradığı yeri bulması çok zordu. Argerd'in gizli vadisi de, Parth'ın kış güneşi altında dokuma yaptığı açıklık da artık çok gerilerde kalmış, yitirilmişti.

Belki kitap da kaybolup gitmişti. Çok eski bir uygarlığın kıvrak zekâlı ve sabır dolu gizemciliği, unutulmuş savaşların ve felaketlerin içinden gelen o sakin ses, şu anda onun için ne ifade edebilirdi ki? İnsanoğlu çok büyük badireler atlatmıştı; ama bunlar artık Falk'ı ilgilendirmiyordu. Onlardan çok uzakta, çok yalnızdı. Avladığı hayvanları yiyerek beslenmeye başlamıştı; bu da onun hızını kesiyordu. Ne kadar bereketli olursa olsun, avcılık aceleye getirilecek bir iş değildir. Avlanan hayvanın eti temizlenir ve pişirilir, ateşin yanı başında kemikler emilir, yemekten sonra bir şişkinlik olur ve kış soğuğunda insanın üzerine bir uyuşukluk çöker; yağmurdan korunmak için dallardan bir barınak yapılır ve yatılır; ertesi gün tekrar yola devam edilir. Bu eski Eylemsizlik Canon'u olsa bile, burada kitaba yer yoktur.

Okuyamayacağı bir kitabı daha fazla düşünmek istemiyordu. Avlanıyor, yemek yiyor, yürüyor ve uyuyordu. Issız topraklardaki ormanın sessizliği içinde sessiz, gri bir gölge batıya doğru ilerliyordu.

Hava giderek soğumaya başlamıştı. Yabani kediler, benekli ya da çizgili kürklü, yeşil gözlü küçük güzel yaratıklar sık sık kamp ateşinin yanına geliyor ve et artıklarını bekliyor, Falk'ın attığı kemikleri almak için sinsi ve ürkek adımlarla ona yaklaşıp kaçıyorlardı. Kış uykusuna yattıkları için kemirgenlere daha az rastlamaya başlamıştı. Dehşet Evi'nden ayrıldıktan sonra hiçbir hayvan onunla sözlü ya da sözsüz konuşmamıştı. İçinde bulunduğu soğuk ve güzel

ormanda yaşayan hayvanlar herhangi bir değişime uğramamış, belki de daha önce hiç insan görmemiş veya koklamamışlardı. Oradan uzaklaştıkça, o huzur dolu vadide gizlenmiş evin, insan sesiyle konuşan farelerle dolu mahzenin, yüce bir bilgiyi, gerçek ilacını ve barbarca bir cehaleti simgeleyen insanların garipliğini daha iyi anlamaya başlamıştı. Düşman oraya gitmişti.

Ama düşman buraya hiç gelmemişti. Buraya hiç kimse gelmemişti. Hiçbir zaman da gelmeyecekti. Gri dalların arasında alakargalar öttü. Yüzlerce sonbahar görmüş kırağı kaplı kahverengi yapraklar ayaklarının altında çıtırdadı. Ufak bir çimenliğin ilerisinde irice bir geyik, onun burada bulunmaya hakkı olup olmadığına karar vermeye çalışır gibi hiç hareketsiz Falk'a bakıyordu.

"Seni vurmayacağım. Bu sabah iki tavuk avladım." dedi Falk.

Geyik dilsiz birinin soğukkanlılığıyla ona baktı ve yavaş yavaş uzaklaştı. Hiçbir hayvan onunla konuşmuyordu. Böyle devam ederse bir süre sonra konuşmayı tekrar unutacağından, eskisi gibi cahil ve dilsiz bir yabani olacağından korkuyordu. İnsanlardan çok uzaklaşmış ve onların hiç ayak basmadığı, sağır ve dilsiz yaratıklar tarafından hükmedilen topraklara gelmişti.

Çimenliğin kenarında ayağı bir taşa takıldı, çömelerek yarısı toprağa gömülmüş taşın üzerine kazınmış harfleri okudu: CK O.

İnsanlar buraya gelmiş, burada yaşamışlardı. Ayaklarının altında, buzlarla kaplı toprağın, yapraksız çalıların, çıplak ağaçların ve köklerin altında bir kent vardı. Ama o, bu kente bin, belki de iki bin yıl geç gelmişti.

3

Falk'ın artık saymaktan vazgeçtiği günler iyice kısalmıştı; belki de yıl sonu, kış dönümü, çoktan geçmişti. İklimin toprağın altındaki kentin yeryüzünde olduğu yıllardaki kadar sert olmamasına, daha sıcak bir meteorolojik döneme girilmiş olmasına rağmen hava çoğu zaman kapalı ve kasvetliydi. Onun yürüyüşünü zorlaştıracak kadar fazla olmamakla birlikte, sık sık kar yağıyordu. Falk, Zove'nin verdiği kış giysisini ve uyku tulumunu almamış olsaydı, soğuktan duyduğu rahatsızlığın kendisine ızdırap çektirecek kadar artacağını biliyordu. Kuzey rüzgârı çok sert esiyordu ve onu güneye doğru gitmeye zorluyordu. Yolun uygun olduğu yerlerde rüzgârı karşısına almaktansa, güneybatı yönünde ilerlemeyi tercih ediyordu.

Yağmur ve sulusepken karla geçen karanlık ve zorlu bir günün ikindi vakti, kayalık bir arazide çamurlar içinde bata çıka yürümeye çalışırken kendisini geniş bir vadide buldu. Çalılar birdenbire seyrekleşmişti. Falk durdu. Önünde koskoca bir ırmak vardı; yağmur damlaları durgun akan suyun üzerine damlıyordu. Irmağın karşı kıyısı sisin içinde hayal meyal seçiliyordu. Alçak gökyüzünün altında sessizce batıya doğru akan karanlık suyun görkemli görüntüsü, içinde büyük bir hayranlık uyandırmıştı. Önce bunun doğudaki orman evlerinde iç kıtanın belli başlı işaretlerinden biri olarak kabul edilen İç Irmak olduğunu düşündü; ama onun ormanın batı kenarı boyunca güneye doğru aktığı söyleniyordu. Bu, İç Irmak'ın kollarından biri olabilirdi. Bu düşünceyle ırmağı izlemeye karar verdi; böylece yüksek tepelere tırmanması gerekmeyecek, bol bol su ve av bulabilecekti; hepsinin ötesinde, açık bir gökyüzünün altında su kenarında yürümek sonu gelmeyen yaprak-

sız dalların altında yürümekten çok daha keyifli olacaktı. Donuk renkli çıplak ağaçlarla dolu ormanın kuzeyinde, ırmağı izleyerek batıya doğru yürümeye başladı.

Irmak kenarında geçirdiği sabahlardan birinde, bir yabantavuğu avladı. Sürüler halinde, viyaklaya viyaklaya alçaktan uçan bu hayvanlar burada çok boldu ve Falk, bütün et ihtiyacını onlarla karşılamaya başlamıştı. Tavuğu kanadından vurmuştu; onu almak için yanına gittiğinde henüz ölmediğini gördü. Tavuk kanatlarını çırptı ve insanın içine işleyen kuş sesiyle, "Can-almak-can-almak." dedi. Sonra boynunu büktü.

Sözcükler beyninin içinde çın çın ötüyor, susmak bilmiyordu. En son Dehşet Evi'nin mahzenindeyken bir hayvan onunla konuşmuştu. Bu ıssız gri tepelerde bir zamanlar insanlar yaşamışlardı, belki de hâlâ yaşıyorlardı: Argerd'in evindekiler gibi gizlenen birileri, o yabancı gözlerini görür görmez onu öldürecek vahşi Gezginler ya da onu bir tutsak veya köle olarak efendilerine götürecek işçiler... Eninde sonunda o efendilerden biriyle karşılaşmak zorunda kalacağını biliyordu, ama onlara giden yolu zamanı gelince tek başına bulacaktı. Hiç kimseye güvenme, insanlardan uzak dur! Artık dersini almıştı. Gün boyunca kuşkulu adımlarla, her an tetikte ilerledi. O kadar sessiz yürüyordu ki, balıkçıllar bile onun geldiğini duymuyor ve ayaklarının altından havalanıyorlardı.

O gün insanların ırmak kıyısına gelip orada yerleştiklerini gösteren hiçbir ize rastlayamadı. Ama akşam üzerine doğru, kızıl-yeşil renkli yabani bir kuş sürüsü önünden havalandı ve insana özgü sözcüklerle öterek suyun üzerinde uçtu.

Biraz ileride durdu, rüzgârla birlikte burnuna yanan bir odun kokusu gelmişti.

Rüzgâr kuzey batıdan, ırmağın üzerinden esiyordu. Daha dikkatli yürümeye başladı. Güneş batıp ağaç gövdelerinin arasına ve ırmağın üzerine karanlık çöktükten son-

ra, kendisinden çok uzakta, ırmak kenarındaki çalıların ve söğütlerin arasında bir ışığın yanıp söndüğünü gördü; sonra ışık tekrar yandı.

Olduğu yerde kalmış, uzaktaki parıltıya bakıyordu; ama onu durduran korku ya da çekingenlik değildi. Bu açıklıktan ayrıldığından beri bu ıssız topraklarda kendi kamp ateşinin dışında gördüğü ilk ışıktı. Alacakaranlığın içinde, uzaklarda parlayan ışık onu çok garip bir biçimde etkilemişti.

Tıpkı bir orman hayvanı gibi büyük bir kararlılık ve sabırla havanın kararmasını bekledi, ondan sonra hiç ses çıkarmadan, yavaş yavaş ırmak boyunca yürümeye başladı. Çam dallarının arkasında ocak ateşiyle aydınlanmış bir pencere ve onun üzerinde karlarla kaplı bir çatının tepesini görene kadar, söğüt ağaçlarını kendisine siper ederek yürümeyi sürdürdü. Kapkara, devava bir ormanın içinde, Orion Irmağı'nın kıyısındaydı. Gece soğuk ve sessizdi. Arada bir dallardan ocak ateşinin kıvılcımlarını yansıtan küçük kar taneleri düşüyor ve siyah sulara doğru sürükleniyordu.

Falk, kulübedeki ışığa bakarak bir süre durdu. Birkaç adım ilerledi ve orada çok uzun bir süre bekledi.

Kulübenin kapısı gıcırdayarak açıldı, karanlık toprağın üzerinde altın renginde bir ışık huzmesi yayılmış ve yerdeki kar taneleri havada uçuşmaya başlamıştı. "Işığa gel." dedi açık kapının önünde duran adam, silahsızdı. Çalıların arasında karanlıkta duran Falk, elini lazer silahının üzerine koydu ve bekledi.

"Zihnimde senin geldiğini duydum. Ben bir Dinleyiciyim. Buraya gel. Korkacak bir şey yok. Benim dilimi konuşabiliyor musun?"

Sessizlik.

"Umarım konuşuyorsundur, çünkü seninle sözsüz iletişim kurmayacağım. Burada senden ve benden başka hiç

kimse yok." dedi sakin bir sesle. "Sen nasıl kulaklarınla işitiyorsan, ben de zihnimle işitirim. Orada karanlıkta saklandığını biliyorum. Eğer bir süre için başını sokacak bir yer arıyorsan, buraya gel ve kapıyı çal."

Kapı kapandı.

Falk bir süre orada kaldı. Sonra karanlık avluları geçerek küçük kulübenin kapısının önüne geldi ve kapıyı çaldı.

"İçeri gel!"

Kapıyı açtı, sıcak ve aydınlık bir odaya girdi.

Ağarmış uzun saçlarını başının arkasında toplayan yaşlı bir adam ocağın önünde diz çökmüş, ateşi tazeliyordu. Başını çevirip yabancıya bakmadı, düzenli bir biçimde odunları yerleştirmeye devam etti. Bir süre sonra yavaş yavaş bir ilahi söylemeye başladı.

"Tek başımayken kafam karmakarışık oluyor
karmakarışık oluyor
terk edilmiş
ah, deniz gibi
sürükleniyor
ah, demir atacak
bir limanı olmayan..."

Sonunda, ak saçlı başını çevirdi. Yaşlı adam gülümsüyordu; pırıl pırıl küçük gözleriyle Falk'a baktı.

Çok uzun bir zamandır hiç kimseyle konuşmamış olan Falk, kısık ve çekingen bir sesle eski Canon'un bir sonraki dizelerini söyleyerek ona karşılık verdi.

"Herkes bir işe yarıyor
yalnızca ben
beceriksiz
bir yabancıyım.

Yalnızca ben diğerlerinden farklıyım
ama Ana'nın sütünü
arıyorum
o yolda..."

"Ha ha ha!" dedi yaşlı adam. "Öyle mi Sarıgöz? Haydi, gel, ocağın yanına otur. Yabancı, evet, evet, haklısın. Sen bir yabancısın. Ne kadar uzaktan geliyorsun? Kim bilir? Ne kadar zamandır sıcak suyla yıkanmıyorsun? Kim bilir? Şu lanet olası çaydanlık nerede? Bu gece dünya çok soğuk, değil mi? Tıpkı bir hainin öpücüğü gibi soğuk. Her neyse, bunu kapının yanındaki kovadan doldur, tamam mı? Ondan sonra ateşin üzerine koyalım. Ben bir Thurrodowistim, anladığım kadarıyla bunun ne demek olduğunu biliyorsun. Burada çok rahat edemeyeceksin. Çaydanlıktaki su ister hidrojen füzyonuyla kaynasın, ister çam kozalaklarıyla, sıcak banyo sıcak banyodur, ha? Evet, sen gerçekten bir yabancısın. Delikanlı, su geçirmez bir kumaştan yapılmış olsalar bile giysilerinin yıkanmaya ihtiyacı var. O ne? Tavşan mı? İyi. Yarın bir iki sebzeyle birlikte onları kızartırız. Lazer silahıyla avlayamayacağın tek şey sebzedir. Üstelik lahanalar sırt çantasında uzun süre saklanamaz. Ben burada yalnız yaşıyorum delikanlı, yalnız, yapayalnız. Çünkü ben iyi, çok iyi, en iyi Dinleyiciyim, yalnız yaşarım ve çok fazla konuşurum. Bir mantar gibi burada, ormanda doğmadım; ama diğer insanlarla birlikte yaşarken zihnimi onlara kapatamıyordum; bütün o karmaşa, dertler, endişeler, saçmalıklar, bunların hepsi yolumu kırk değişik ormanda bulmaya itti. Ben de gerçek bir ormanda hayvanların arasında tek başıma yaşamak için buraya geldim; onların zihinleri karmaşık değildir. Düşüncelerinde ölüme ve yalana yer yoktur. Buraya gelebilmek için çok uzun bir yol kat etmişsin, bacakların çok yorgun olmalı."

Falk ocağın yanındaki ahşap tabureye oturdu. "Konukseverliğiniz için çok teşekkür ederim." dedi. Tam adını

söylemek üzereyken, yaşlı adam: "Boş ver." dedi. "Ben sana bir sürü güzel isim bulabilirim, buralarda yaşayan biri için yeterince güzel isimler. Sarıgöz, Yabancı, Konuk, bunların hepsi sana çok uygun. Unutma, ben sözüklerle konuşan biri değil, bir dinleyiciyim. Sözcükler ve adlar beni ilgilendirmez. Onlardan hoşlanmam. Az önce dışarıda karanlığın içinde yalnız bir canlının varlığını hissettim; benim aydınlık penceremin gözlerine nasıl göründüğünü çok iyi biliyorum. Bu kadarı yeterli değil mi? Bence çok bile. Benim adlara ihtiyacım yok. Benim adım Yapayalnız. Tamam mı? Haydi ateşe yanaş ve biraz ısın."

"Isınıyorum." dedi Falk.

Sarsak adımlarla odanın içinde dolaşan yaşlı adamın beyaz at kuyruğu omuzlarına çarpıyordu. Tatlı bir sesle sürekli konuşuyordu; arada bir Falk'a sorular soruyor, ama yanıt almak için konuşmasına ara vermiyordu. Korku nedir bilmiyordu, onu korkutmak olanaksız bir şeydi.

Artık Falk'ın ormanda geçirdiği bütün gecelerle gündüzler birleşmiş ve çok gerilerde kalmıştı. Dışarıda yatmayacaktı, kalacak bir yeri vardı. Havayı, karanlığı, yıldızları, hayvanları ve ağaçları düşünmesi gerekmeyecekti. Bacaklarını uzatıp ateşin karşısında oturabilecek, bir başkasıyla birlikte yemek yiyebilecek, ocağın karşısında duran, içi sıcak su dolu ahşap küvette yıkanabilecekti. Hangisinin kendisini daha çok mutlu ettiğine karar veremiyordu; üzerindeki kiri ve yorgunluğu alıp götüren suyun sıcaklığı mı, yoksa yaşlı adamın canlı bir ses tonuyla anlattığı, ruhunu yıkayan o saçma sapan şeylerin sıcaklığı, çok uzun süren bir sessizlik ve yalnızlıktan sonra insanca söyleşinin mucizevi karmaşası mı?

Yaşlı adamın anlattıklarının hepsinin doğruluğuna inanıyordu. O, Falk'ın duygularını ve algıladığı şeyleri hissedebiliyor, düşüncelerini okuyabiliyordu; empati yeteneğine sahipti. Telepatiye kıyasla empati daha az bilinen, da-

ha belirsiz, ilkel ve yalın bir duyumdu. Telepatik iletişimde olduğu gibi güçlü bir kontrol mekanizması gerektirmiyordu, tam tersine, istem dışı empati iyi eğitim görmemiş insanlar arasında oldukça yaygındı. Kör Kretyan doğuştan gelen yeteneğini kullanmış ve kendini düşünceleri okumak için eğitmişti. Ama o, bu adam kadar yetenekli değildi. Falk, yaşlı adamın kendi duygularını ve algıladıklarını belli bir ölçüye kadar hissedebildiğinden emindi. Nedense bu, onu rahatsız etmemişti; oysa Argerd'in ona ilaç vererek beynini telepatik iletişime açtığını öğrendiğinde öfkeden deliye dönmüştü. İki adamın amacı çok farklıydı.

Yaşlı adam ateşin yanında Falk için bir havlu ısıtırken konuşmasına ara verdiğinde, onun suskunluğundan yararlanarak, "Bu sabah bir tavuk avladım." dedi. "Konuşuyordu. Bizim dilimizde. Yasa'dan alınma birkaç sözcük söyledi. Bu civarlarda hayvanlara ve kuşlara bu dili öğreten birileri mi var?" Sıcak banyo bile onu yeterince rahatlatamamıştı, hâlâ düşmanın adını ağzına alamıyordu. Dehşet Evi'nde başına gelenleri unutmamıştı.

Yaşlı adam, yanıt vermek yerine ilk defa ona bir soru sordu: "O tavuğu yedin mi?"

"Hayır." dedi Falk, cildini kızıllaştırarak ona bronz bir renk veren ateşin yanında kurulanıyordu. "Konuştuğunu duyduktan sonra yiyemedim. Onun yerine bir tavşan vurdum."

"Onu öldürdün, ama yemedin, ha? Çok ayıp, çok ayıp." Yaşlı adam bir kahkaha attı, sonra horoz gibi öttü. "Senin hayata hiç saygın yok mu? Yasa'yı uygulamak zorundasın. Öldürmen gerekmiyorsa öldürmeyeceksin. Gerekse bile öldürmemelisin. Es Toch'da bu, böyledir. Kurulandın mı? Üzerine bir şey giy. Yaweh Canon'un Adem'i. Al, bunu vücuduna sar, bu, senin giysilerin gibi iyi bir kumaştan değil, sidik içinde tabaklanmış geyik postundan yapılmıştır, ama temizdir."

"Es Toch'a gittiğimi nereden biliyorsunuz?" diye sordu Falk ve yumuşak deri giysiyi bir pelerin gibi vücuduna sardı.

"Sen insan değilsin." dedi yaşlı adam. "Benim iyi bir dinleyici olduğumu da unutma. Ben aklın sınırlarını en ücra köşelerine kadar bilirim. Kuzey ve güney loştur; uzakdoğuda yitirilmiş bir aydınlık vardır; batıda ise karanlık, koyu bir karanlık yer alır. Ben o karanlığı bilirim. Dinle. Dinle beni, çünkü ben seni dinlemek istemiyorum, sevgili konuk ve şaşkın adam. Eğer insanları dinlemek isteseydim burada, yabani domuzların arasında yabani bir domuz gibi yaşamazdım. Uyumadan önce sana söylemem gereken şeyler var. Dinle şimdi: Artık çok fazla Shing kalmadı. Bu, senin için çok güzel bir haber. Es Toch'un parlak ışıkları altındaki karanlıkta yürürken bunu hatırla. Ufak tefek bilgi kırıntıları her zaman insanın işine yarar. Haydi, artık doğuyu ve batıyı unut ve biraz uyu. Sen yatakta yat. Her ne kadar bir Thurrodowist olarak aşırı lükse karşıysam da, insanoğlunun bir yatağın üzerinde uyumak ya da yılda birkaç kez bir dostla oturup sohbet etmek gibi basit zevklerine her zaman saygı duyarım. Ama benim, dostlarımı senin kadar çok özlediğim söylenemez. Tek başıma yaşamam yalnız olduğum anlamına gelmez..." Yerde kendine bir şilte hazırlarken Yeni Canon'dan duygusal bir şarkı söylemeye başladı: "Bir yel değirmeninden, bir rüzgâr horozundan, kuzey yıldızından, güney rüzgârından, bir nisan yağmurundan, ocak soğuğundan ya da yeni bir evdeki ilk örümcekten daha yalnız değilim... Gölde kahkahalarla gülen dalgıç kuşundan ya da Walden Gölü'nün kendisinden daha yalnız değilim..."

Sonra ona, "İyi geceler!" dedi ve başka hiçbir şey söylemedi. Falk yola çıktığından beri ilk defa huzurlu ve deliksiz bir uyku uyuyabildi.

Irmak kenarındaki küçük kulübede iki gün ve iki gece daha kaldı. Ev sahibi onu çok iyi ağırlıyordu. Bu dostluk

ve sıcaklık cennetinden ayrılmak Falk'a çok zor geliyordu. Yaşlı adam onu nadiren dinliyor ve hiçbir sorusuna yanıt vermiyordu, ama sonu gelmeyen konuşmasının ardında bir belirip bir kaybolan bazı gerçekler ve ipuçları vardı. Buradan batıya giden yolu ve yol boyunca neler olduğunu biliyordu, ama nereye kadar? Falk bundan emin olamıyordu. Es Toch'u, belki oranın da ötesini biliyor gibiydi. Es Toch'un ötesinde neler vardı? Falk'ın bu konuda tek bildiği yolun sonunda Batı Denizi'ne, ondan sonra Büyük Kıta'ya ve nihayet Doğu Denizi'ne ve ormana ulaşıldığıydı. İnsanlara dünyanın yuvarlak olduğu öğretilmişti, ama ellerinde hiçbir harita yoktu. Falk, yaşlı adamın kendisine bir harita çizebileceğini düşünüyordu; ama neden böyle düşündüğünü de bilmiyordu; çünkü evsahibi ona ırmak kenarındaki bu küçük açıklığın dışında gördüğü ya da yaptığı şeylerden hiç söz etmemişti.

"Irmağın alt tarafındaki tavuklara dikkat et." dedi yaşlı adam. Bunu Falk yola çıkmadan önce sabahın erken saatlerinde kahvaltı yaparlarken söylemişti. "Bazıları konuşabilir. Bazıları da dinleyebilir. Aynı bizim gibi, ha? Ben konuşuyorum, sen dinliyorsun. Çünkü ben bir dinleyiciyim, sen de bir habercisin. Mantığın canı cehenneme. Tavukları unutma, şarkı söyleyenlerine sakın güvenme. Horozlar seni fazla endişelendirmesin, çünkü onlar ötmekten başka bir şey düşünemezler. Yalnız git. Yalnızlıktan korkma. Karşılaşacağın tüm prenslere ve Gezginler'e, özellikle de Henstrella'ya benden selam söyle. Bu arada, dün gece düşlerimiz arasında bir iletişim oldu, çok uzun bir yol katetmişsin ve benim kızağımı almak isteyebilirsin. Ben bir kızağım olduğunu bile unutmuştum. Buradan, mezar dışında hiçbir yere gitmeye niyetim yok, bundan sonra ona ihtiyacım olmayacak. Umarım öldükten sonra biri gelir ve beni gömer ya da farelerin ve karıncaların yememeleri için cesedimi dışarı çıkarır. Bu kadar temiz ve düzenli tuttuğum bir yerde

cesedimin yıllarca kalıp çürüyeceğini düşünmek bile istemiyorum. Kızağı ormanda kullanamazsın; çünkü artık orada doğru dürüst yol kalmadı, ama ırmak boyunca gidersen rahat edersin. İç Irmağa gelince, bir yayınbalığı olmadığın sürece orayı geçmek hiç kolay değildir. İstiyorsan kızak evin arka tarafında duruyor. Ben istemiyorum."

Zove'nin evine en yakın yerleşim birimi olan Kathol'un evinde yaşayan insanlar Thurrodowist'ti; Falk, onların prensiplerinden birinin olabildiğince makul ölçüler içinde, aşırılığa kaçmadan ve mekanik aletler kullanmadan yaşamaya çalışmak olduğunu biliyordu. Onlardan çok daha ilkel bir yaşam sürdüren, avlanacak bir silahı bile olmadığı için kümes hayvanları besleyen ve sebze yetiştiren bu yaşlı adamın, kızak gibi teknoloji ürünü sayılabilecek bir araca sahip olması Falk'a biraz garip gelmişti; ona kuşkuyla baktı.

Dinleyici dişlerini gıcırdattı ve güldü. "Bana güvenmemen için hiçbir neden yok yabancı delikanlı." dedi. "Benim de öyle. En iyi dinleyiciden bile bazı şeyler saklanabilir. Düşüncelerinden uzak kalmak için bir insan kendinden bile birtakım şeyler saklayabilir, değil mi? Kızağı al. Benim yolculuk günlerim geçti artık. Kızak tek kişiliktir, ama sen zaten yalnız gideceksin. Bana öyle geliyor ki, buraya kadar geldiğin yoldan çok daha uzun bir yol katetmen gerekecek. Bu nedenle kızağa ihtiyacın olacak."

Falk ona hiçbir şey sormamıştı, ama yaşlı adam yanıt verdi:

"Belki de eve dönmek zorunda kalacaksın."

Çamların buzlarla kaplandığı bu soğuk ve sisli kış sabahında Falk evin efendisinden ayrılırken, pişmanlık ve minnettarlık duygularıyla elini ona uzattı; ona böyle yapması gerektiği öğretilmişti, ama bunu yaparken *"Tiokioi..."* dedi.

"Bana taktığın adın anlamı ne haberci?"

"Sanırım... sanırım *baba* demek..." Bu sözcük ağzından kendiliğinden, bilinçsizce çıkmıştı. Anlamını bilip bilmediğinden ve hangi dilde olduğundan emin değildi.

"Güle güle zavallı sadık dost. Gerçeği söyleyeceksin ve bu gerçek seni özgürlüğe kavuşturacak. Belki de gerçeği hiç bulamayacaksın. Yalnız git sevgili aptal; böylesi senin için çok daha iyi olacak. Düşlerini çok özleyeceğim. Güle güle, güle güle. Balıklar ve konuklar üç gün sonra kokarmış. Güle güle!"

Falk küçük, zarif kızağa diz çökerek oturdu, üzerinde siyah işlemeler vardı ve üç tarafı platin tellerle çevrilmişti. Süslemeler kontrol mekanizmalarının hepsini gizliyordu; ama Falk, Zove'nin evindeki kızağı kullanmıştı; kontrol düğmelerini birkaç dakika inceledikten sonra soldaki düğmeye bastı, kızak bir metre yükselene kadar parmağını düğmenin üzerinde tuttu, sonra sağdaki düğmeye basarak küçük aracı avlunun üzerinden geçirdi, kulübenin yanındaki siyah buzlu suların üzerine gelince biraz durdu. Yaşlı adama veda etmek için geriye baktı, ama o çoktan kulübeye girmiş ve kapıyı kapatmıştı. Falk sessiz aracıyla geniş ırmağın üzerinde uçarken, yeniden ürkütücü bir sessizliğin içine girmişti.

Buz gibi bir sis tabakası, önünde ve arkasında, ırmağın geniş kıvrımlarında toplanıyor, her iki kıyıda gri ağaçların arasında yoğunlaşıp kalıyordu. Toprak, ağaçlar ve gökyüzü buz ve sisle griye boyanmıştı. Yalnızca kullandığı hava taşıtının altında yavaş yavaş akan su karanlıktı. Ertesi gün kar başladı, kar tanecikleri gökyüzünde simsiyah görünüyor, suyun üzerinde beyazlaşıyor, sonra da o sonsuz akıntının içine düşüp yok oluyordu.

Bu araçla yapılan yolculuk yürümekten iki kat daha hızlı, güvenli ve kolaydı, hatta biraz fazla kolay, tekdüze ve sıkıcıydı. Falk avlanmak ya da kamp kurmak için kıyıya indiğinde mutlu oluyordu. Bütün su kuşları ona korkusuzca yaklaşıyor, su içmek için kıyıya gelen hayvanlar kızağın

üzerindeki bu yaratığa yoldan geçen bir turna ya da balıkçılmış gibi bakıyor, savunmasız kanatlarını ve göğüslerini onun silahına sunuyorlardı. Bu durumda Falk'a avının derisini soymak, onu pişirmek, yemek ve yağmurdan ya da kardan korunmak için kendisine çalı çırpı, ağaç kabukları ve çatı olarak kullandığı kızağıyla bir barınak yapmak kalıyordu; şafakla birlikte uyanıyor, geceden kalan soğuk eti yiyor, ırmaktan su içiyor ve yoluna devam ediyordu.

Yolculuğun tekdüzeliğinden kurtulabilmek ve hoş vakit geçirebilmek için kızağı ile oyunlar oynuyordu: Onu yaklaşık beş metre yüksekliğe çıkarıyor; hava boşluklarına giriyor, kontrol düğmelerini ve kendi ağırlığını kullanarak kızağı dengede tutmaya çalışıyordu; ya da köpürerek akan azgın suyun üzerine pike yapıyor, ırmak boyunca bir tay gibi sıçraya sıçraya ilerliyordu. Birkaç kez düşmesine rağmen Falk bu eğlenceden vazgeçemiyordu. Kızak, kontrol düğmeleri kullanılmadığı zaman yerden otuz santimetre yüksekte duracak bir biçimde ayarlanmıştı; suya düşerse tekrar kızağa tırmanıyor, çok üşümüşse kıyıya gidip ateş yakıyor, yoksa yoluna devam ediyordu. Giysileri su geçirmez bir kumaştan yapılmıştı, ırmağa düştüğü zaman yağmur altında ıslandığından biraz daha fazla ıslanıyordu. Kış giysisi onu soğuktan koruyordu, ama fazla ısıtmıyordu. Küçük kamp ateşlerini yalnızca yemek pişirmek amacıyla yakıyordu. Günler boyunca yağan yağmur, sulusepken kar ve hiçbir zaman kalkmayan yoğun sis yüzünden Doğu Ormanı'nda büyük bir ateş yakabilmek için yeterince kuru odun bulmak çok zordu.

Artık ırmak boyunca kızağı bir balık gibi suların içine daldırıp çıkararak götürmekte ve çaprazlama dalışlar yapmakta büyük bir beceri kazanmaya başlamıştı. Dağlarla ağaçlar arasında akan suyun üzerinde kayarak gitmenin yarattığı tekdüze sessizliği bozan bu gürültülü oyunlar çok hoşuna gidiyordu. Sulara vura vura bir ırmak kıvrımına geldi, hafifçe kontrol düğmelerine dokunarak kızağı yana

yatırdı, sonra yükseldi ve frene bastı. Aşağıda, ırmağın çelik renkli suyunun üzerinde kendisine doğru gelen bir nehir gemisi görmüştü.

Her iki araç da birbirinin görüş alanı içindeydi; ağaçların arkasına girip saklanmak için çok geç kalmıştı. Falk eline silahını aldı, kızağın üzerine boylu boyunca yattı ve ırmağın sağ kıyısı boyunca üç metre yükseklikte ilerlemeye devam etti, yükseklik açısından teknedekilere göre daha avantajlı bir duruma geçmişti.

Tekne üçgen biçimindeki küçük bir yelken takımıyla ağır ağır ona doğru geliyordu. Rüzgâr ters yönden estiği halde, Falk teknedekilerin söylediği şarkıyı duyabiliyordu.

İyice yaklaştılar, ama ona aldırış bile etmeden şarkılarını söylemeyi sürdürüyorlardı.

Anımsayabildiği kadarıyla, eskiden beri müzik onu hem çok etkilemiş hem de çok ürkütmüştü; içini hüzünlü bir mutlulukla dolduran tatlı bir işkence gibiydi. Şarkı söyleyen insan sesleri ona bir insan olmadığını şiddetle hissettirmişti; bu sözcükler, ses tonları ve bu melodi ona çok yabancıydı, bunlar Falk için unutulmuş değil, henüz tanımadığı, yepyeni şeylerdi. Onu çeken yabancılık duygusunun etkisiyle, bilinçsizce kızağını yavaşlattı. Dört ya da beş ayrı ses o ana kadar hiç duymadığı bir uyum içinde birbirine karışıyor, ayrılıyor ve kusursuz bir bütün oluşturuyordu. Şarkının sözlerini anlayamamıştı. Bütün orman, kilometrelerce uzanan gri su ve gri gökyüzü büyük bir sessizlik içinde onunla birlikte şarkıyı dinliyor gibiydi.

Şarkı bitti, yerini belli belirsiz konuşmalar ve kahkahalar aldı. Kızak ile tekne, aşağı yukarı aynı hizaya gelmişti, aralarındaki mesafe yüz metreden biraz fazlaydı. Dümende duran uzun boylu, zayıf adam Falk'a seslendi; suların üzerinde çınlayan berrak bir sesi vardı. Sözcükleri bu kez de anlayamamıştı. Çelik renkli kış güneşinin altında hem dümendeki adamın hem de diğerlerinin saçları, sanki aynı aileden ya da soydan geliyormuşçasına, yer yer kızıla çalan

altın renginde parlıyordu. Yüzlerini net olarak göremiyordu, tek görebildiği altın kızılı saçlar, öne eğilip kalkan, gülen, yürüyen ince figürlerdi. Kaç kişi olduklarını tam olarak çıkaramamıştı. Bir an için yüzlerden biri netleşti; bu akan suyun ve rüzgârın arkasından onu izleyen bir kadının yüzüydü. Kızağın hızını kesip havada durdu, bu arada tekne de iyice yavaşlamıştı ve ırmağın üzerinde hiç hareket etmiyormuş gibi bir görüntüsü vardı.

Adam yeniden seslendi ve "Bizi izle." dedi. Falk bu kez onun ne söylediğini anlayabilmişti. Bu eski Birlik dili Galaktika idi. Ormanda yaşayan bütün insanlar gibi, Falk da değişik uluslardan gelen insanların ortak konuşma dili olan Galaktika'yı Büyük Çağ'dan kalan kayıtlardan, doldurulan kasetlerden ve yazılan kitaplardan öğrenmişti. Orman dilinin kökeni de Galaktika idi, ama binlerce yıl içinde çok büyük bir değişime uğramış, evden eve bile bazı farklılıklar göstermeye başlamıştı. Zove'nin evinde kalırken bir gün oraya Doğu Denizi'nden gezgin gelmişti; şiveleri o kadar değişikti ki, konuklarıyla gerçek Galaktika konuşmak onlara daha kolay gelmişti. Falk, ancak o zaman bunun kitaplardan gelen bir ses ya da karanlık bir kış sabahı uyku-eğitmeninin kulağında çınlayan tatlı sesi değil, yaşayan bir dil olduğunu anlayabilmişti. Dümencinin berrak sesini duyunca kendini bir düş görüyormuş gibi hissetti. "Bizi izle, kente gidiyoruz!"

"Hangi kente?"

"Bizim kentimize." diye bağırdı adam ve güldü.

"Biz konuklarımızı çok iyi ağırlarız." dedi diğeri; bir başkası ise şarkı söylerken tatlı tatlı çınlayan tenor sesiyle, daha yumuşak bir dille ona, "Bize zarar vermeyenler bizden zarar görmezler." dedi. Ardından bir kadın seslendi, Falk onun konuşurken gülümsediğini hissetti.

"O ormandan çık artık yolcu, bizimle gel ve bu gece müziğimizi dinle."

Kadın ona yolcu demişti; ama bu, aynı zamanda haberci anlamına da gelebilirdi.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Falk.

Rüzgâr esiyor ve geniş ırmağın suları akıyordu. Tekne ile hava taşıtı büyülenmiş gibi birlikte, ama birbirinden çok uzakta, hava ile su arasında duruyordu.

"Biz insanız."

Bu yanıtla birlikte büyü bozuldu ve doğudan esen rüzgârın içinde tatlı bir ses gibi yok olup gitti. Falk bir kez daha ellerinde çırpınan sakat kuşun insan sözcükleriyle ve hayvan sesiyle attığı acı çığlıkları duymuştu. Bir anda ürperdi ve hiç düşünmeden kararını verdi, gümüş yayı iterek kızağı son hızla sürmeye başladı.

Rüzgâr o taraftan estiği halde tekneden hiç ses gelmiyordu; Falk biraz gittikten sonra kuşku içinde aracını yavaşlattı ve geriye baktı. Tekne gitmişti. Suyun karanlık yüzeyinde hiçbir şey görülmüyordu, son kıvrımına kadar tüm ırmak simsiyahtı.

Bu karşılaşmadan sonra Falk gürültülü oyunlar oynamaktan vazgeçti, olabildiğince hızlı ve sessiz, yoluna devam etti; o gece ateş yakmadı ve çok huzursuz bir uyku uyudu. Ama büyü hâlâ bozulmamıştı. O tatlı sesler bir kentten söz etmişlerdi, eski dilde kente *elonaae* denirdi, nehir boyunca havada çorak toprakların üzerinde kayıp giderken Falk bu sözcüğü yüksek sesle fısıldadı. Elonaae, insanların yaşadıkları yer; orada binlerce insan bir araya geliyordu, yalnızca bir tane değil binlerce ev vardı, büyük yerleşim birimleri, kuleler, duvarlar, pencereler, caddeler ve onların kesiştiği meydanlar, kitaplarda adı geçen, insanların elleriyle yarattıkları tüm eserlerin yapıldığı ve satıldığı ticaret evleri, güç sahibi insanların toplanıp yaptıkları büyük işlerden söz ettikleri hükümet sarayları, uzay gemilerinin diğer gezegenlere fırlatıldığı rampalar: O güne kadar dünyada, insanoğlunun yerleşim merkezleri kadar mükemmel bir şey yaratılmış mıydı?

Hiçbiri yoktu artık. Geride yalnızca Es Toch, Yalan Kenti kalmıştı. Doğu Ormanı'ndaki kentlerin hepsi imha edilmişti. Bataklıkların, akçaağaç ormanlarının, tavşan yuvalarının, geyik yollarının, yitirilmiş sokakların, kırılmış ve gömülmüş taşların arasından gökyüzüne içi canlılarla kaynayan taş, çelik ve cam kuleler yükselmiyordu artık.

Ama bir zamanlar tanıdığı bir yerin silik anısı gibi, Falk'ın gözlerinin önünde bir kentin görüntüsü canlanıyordu. Kurtulduğu tuzağın, o aldatıcı görünüşün aslında ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydı. Batıya, bunların kaynağına doğru ilerledikçe daha başka aldatmacalarla ve tuzaklarla karşılaşıp karşılaşmayacağını merak ediyordu.

Günler ve ırmak onunla birlikte akıp gidiyordu. Durgun ve gri bir günün öğleden sonrasında, dünya yavaş yavaş genişledi, genişledi ve ürkütücü bir genişliğe ulaştı; uçsuz bucaksız bir gökyüzünün altında uçsuz bucaksız çamurlu sular akıyordu: Burası Orman Irmağı'nın İç Irmağa açıldığı yerdi. Geride, yüzlerce kilometre doğudaki evlerinde tüm dünyadan yalıtılmış bir yaşam sürdüren insanların bile İç Irmak'tan söz edildiğini duymaları olağandı. Irmak, o kadar büyüktü ki, Shingler bile onu gizleyemezlerdi. Çevresi sularla kaplı ormanın dışında kalan küçük tepelerden ve adacıklardan batıdaki dağların eteklerine kadar uzanan gri-sarı renkli engin sular pırıl pırıl parlıyordu. Falk, ırmağın üzerinde alçaktan uçan balıkçıllardan biri gibi suların birleştiği yere doğru süzüldü, batı kıyısına indi, anımsayabildiği kadarıyla bu, onun ormanın dışına ilk çıkışıydı.

Kuzey, güney ve batı yönünde uzanan inişli çıkışlı arazi, ağaçlar, çalılar ve alçak bitki örtüsüyle kaplıydı, ama açıktı, olabildiğince açık. Falk büyük bir ümitle batıya doğru baktı ve dağları görmeye çalıştı. Bu açık arazinin, otlakların, binlerce kilometre genişlikte olduğuna inanılıyordu; ama Zove'nin evindekilerden hiçbiri bunu tam olarak bilmiyordu.

Dağları göremedi, ama o gece dünyanın yıldızları çaprazlama kesen kenarını gördü. Bu, onun ufuk çizgisini ilk görüşüydü. Belleği dallarla ve yapraklarla sınırlıydı. Ama burada yıldızlarla kendisi arasında hiçbir şey yoktu, içi kıvılcımlarla dolu kapkara bir kubbe, dünyanın kenarından yanarak yukarıya doğru yükseliyordu. Ve ayaklarının altında, daire tamamlanıyordu. Saatler ilerledikçe kıvrık ufuk çizgisinden, doğuda dünyanın altına doğru uzanan, alev alev yanan desenler çıkmaya başlamıştı. Bu uzun ve soğuk kış gecesini yarı uyanık geçirdi, dünyanın doğu kenarı güneşi kestiği ve gökyüzünden gelen gün ışığı otlaklarda yayılmaya başladığı zaman da uyandı.

O gün, ertesi gün ve ondan sonraki gün pusulasının yardımıyla batıya doğru ilerledi. Artık ırmağın kıvrımlarını izlemesine gerek kalmamıştı, büyük bir hızla dümdüz gidiyordu. Burada kızağı sürmek suyun üzerinde olduğu gibi sıkıcı değildi; engebeli toprakların üzerinde kontrol düğmelerini büyük bir dikkatle kullanarak her iniş çıkışta bir alçalıyor, bir yükseliyordu. Gökyüzünün ve otlakların sonsuz açıklığı çok hoşuna gitmiş, içinde bulunduğu o koskoca mekân içinde yalnızlık çok güzel bir duyguya dönüşmeye başlamıştı. Hava yumuşaktı, kış sonunun ılık güneş ışınları her yeri ısıtıyordu. Geride bıraktığı ormanı düşündüğünde kendini boğucu, gizli bir karanlıktan aydınlığa ve havaya çıkmış gibi hissetti; bu otlaklar dev bir açıklığa benziyordu. Binlerce kızıl renkli sığırdan oluşan sürüler uzaklardaki düzlükleri bulut gölgeleri gibi karartıyordu. Altında uzanan topraklar kahverengiydi, ama soğuğa dayanıklı otların ilk filizlerinin açtığı yerler öbek öbek yeşile boyanmıştı; toprağın altında ve üstünde küçük hayvanlar, tavşanlar, porsuklar, adatavşanları, fareler, yabani kediler, köstebekler, antiloplar, sarı kuşlar, çöken bir uygarlığın yararlı ve zararlı yaratıkları sağa sola koşuşturuyordu. Dev gökyüzünde kuşların kanat çırpışları duyuluyorlardı. Ka-

ranlık basarken beyaz turna sürüleri ırmakların kıyılarına kondu; uzun bacakları ve uzun kanatları sazlıklarla yapraksız pamuk tarlaları arasındaki sulara yansıyordu.

İnsanlar neden artık dünyalarını görmek için yolculuk yapmıyorlardı? Falk çayırların alacakaranlığında lacivert gökyüzünün altında oturmuş, ufak bir opal gibi yanan kamp ateşini izlerken bunu düşünüyordu. Neden Zove ile Metock gibi adamlar ormanlarda saklanıyor, hayatlarında bir kez olsun bu görkemli dünyayı görmek için oradan dışarı çıkmıyorlardı? Şimdi kendisine her şeyi öğreten insanların bilmediği bir şeyi biliyordu: Bir insan, gezegeninin yıldızların arasında döndüğünü görebilirdi...

Ertesi gün basık bir havada, kuzeyden esen soğuk rüzgârın içinde, artık büyük bir beceriyle kullanabildiği kızağını sürerek yoluna devam etti. Vahşi bir sığır sürüsü güneydeki otlakların yarısını kaplamış, rüzgâra karşı duran binlerce sığır beyaz kafalarını kıllı kızıl omuzlarına gömmüştü. Kendisiyle sürünün ilk sıralarındaki hayvanlar arasında kalan yaklaşık bir kilometre genişliğindeki alanda uzun gri otlar rüzgârla boyunlarını eğdi, gri renkli bir kuş hiç kanatlarını çırpmadan havada ona doğru süzülüyordu. Onun kendisine doğru dümdüz uçuşunu merakla izledi; aslında kuşun düz uçtuğu söylenemezdi; çünkü kanatlarını çırpmadan yönünü değiştirmiş ve onun önüne çıkmıştı. Büyük bir hızla ona doğru uçuyordu. Birdenbire paniğe kapıldı, hayvanı korkutmak için kollarını salladı, sonra kendini yere attı ve kızağın yönünü değiştirdi; ama çok geç kalmıştı. Çarpışmadan hemen önce ifadesiz kör başını, gözlerindeki çelik pırıltısını gördü. Ardından çarpıştılar, patlayan metalin acı çığlıkları duyuldu, mide bulandırıcı bir düşüş başladı ve bu düşüşün sonu gelmedi.

4

"Kessnokaty'nin yaşlı kadını kar yağacağını söylüyor" diye fısıldadı yanındaki dostunun sesi. "Hazırlıklı olmalıyız, belki kaçmak için bir fırsat bulabiliriz."

Falk yanıt vermedi, kulak kesilmiş, kamptan gelen sesleri dinliyordu: Uzaklarda bir yerlerde yabancı dilden konuşmalar, yakında birinin deri yüzerken çıkardığı tok sesler, bir bebeğin kesik kesik ağlaması, kamp ateşinin çıtırtıları.

"Horressinler!" Dışarıdan biri onu çağırıyordu, hemen ayağa kalktı ve bekledi. Birkaç dakika sonra dostu Falk'ın kolunu tuttu ve onu çadırların arasında kalan boş alanın ortasında yaktıkları kabile ateşinin yanına götürdü; burada bütün bir boğayı kızartarak başarılı geçen bir av partisini kutluyorlardı. Eline büyük bir but tutuşturdular. Yere oturdu ve onu yemeye başladı. Ağzından etin suları ve yağlar akıyordu, ama Falk bunları silmedi. Çünkü bu Basnassska ulusunun Mzurra toplumundaki bir avcının şanına yakışmazdı. Her ne kadar bir yabancı, bir esir ve kör bir köle olsa da, o bir avcıydı ve bir avcı gibi davranmak zorundaydı.

Bir toplum ne kadar savunmacı olursa, o kadar da tutucu olur. Koskoca düzlüklerin ortasında yaşayan bu insanlar daracık, dolambaçlı ve engebeli yollarda yürüyorlardı. Onların arasında kaldığı sürece, o da bu yolları izlemek zorundaydı. Basnasskaların menüleri yarı pişmiş taze et, çiğ soğan ve kandan ibaretti. Yabani sığırların yabani avcıları tıpkı kurtlara benziyorlardı; bir ömür boyu hiç bitmeyen bir ziyafet için o büyük sürülerin içinden tembel ve işe yaramayan hayvanları seçip öldürüyorlardı. El lazerleri ile

avlanıyorlar ve Falk'ın kızağını tahrip edenler gibi, içinde füzyon elementi bulunan her şeyi saptayarak hedefine ulaşan küçük roketler sayesinde, yabancıları kendi topraklarından uzak tutuyorlardı. Bu silahları kendileri yapıp onarmıyorlardı; onları yalnızca arınma ve büyü törenlerinden sonra kullanıyorlardı. Falk silahları nereden bulduklarını öğrenememişti, ama onları sık sık sözü edilen kutsal bir ziyaret sırasında aldıklarından kuşkulanıyordu. Tarım yapmıyorlar ve evcil hayvanlar beslemiyorlardı; okuma yazmaları yoktu, bazı efsaneler ve kahramanlık destanları dışında insanlık tarihi hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Falk'a onun ormandan gelmiş olamayacağını söylüyorlardı; çünkü orman dev beyaz yılanlar tarafından istila edilmişti. Tektanrılı bir dinleri vardı; erkeklerin hadım edilmesi, bazı organlarının kesilmesi ve insanların kurban edilmesi gerektiğine inanıyorlardı.

Falk'ı öldürmemelerinin ve onu kabilenin bir üyesi olarak kabul etmelerinin nedeni karmaşık geleneklerinden kaynaklanan batıl inançlarıydı. Başka zaman olsaydı bir lazer silahı taşıdığı ve köle statüsünün üzerinde olduğu için, karnını yarıp büyülerde kullanmak amacıyla midesini ve karaciğerini çıkarırlar, cesedini de parçalayıp çeşitli işlerde kullanmaları için kadınlara verirlerdi. Ama esir alınmadan bir-iki hafta önce Mzurra topluluğunun yaşlılarından biri ölmüştü. Kabilede onun adını alabilecek isimsiz bir çocuk olmadığı için, onun adı zorunlu olarak gözleri görmeyen, biçimsiz vücutlu, bilinci bir gelip bir giden tutsağa verilmişti; çünkü eski Horressinler, ismi onda kaldığı sürece, onun bütün diğer hayaletler gibi kötü olan hayaletinin geri dönüp canlıların huzurunu kaçıracağına inanıyorlardı. Böylece avcılara özgü bir kabul töreniyle, kamçılama, kusturucu otlar yedirme, düşlerin anlatılması, dans etme, dövme, sözsüz iletişim, oruç, bir kadının kabiledeki tüm erkeklerle sırayla cinsel ilişkide bulunması ve son olarak da

gece boyunce yeni Horressinleri koruması için tanrı adına yapılan büyü törenleri ile, bu ad hayaletten geri alındı ve Falk'a verildi. Bundan sonra, eski Horressinlerin isimsiz ve güçsüz hayaleti düzlüklerde rüzgârla birlikte sürüklenip giderken, Falk'ı öküz derisinden yapılmış bir çadırın içinde, at derisinden yapılmış bir kilimin üzerinde, bilinçsiz bir halde sayıklarken bıraktılar; ölmek ya da yaşamak artık onun elindeydi.

Yeniden bilincine kavuştuğunda, fırsat buldukça ona bakmak için yanına gelen, gözlerine sargılar saran ve yaralarını temizleyen kadını gördü. Çadırda yalnız kalabildikleri ender anlardan birinde Falk, ilk tutsak alındığı zaman kadının kıvrak zekâsını kullanarak gözlerine sardığı sargıyı kaldırıp onu görebilmişti. Eğer Basnasskalar onun gözlerini görmüş olsalardı, önce adını söyleyemesin diye dilini keserler, sonra da canlı canlı yakarlardı. Kadın ona bunları ve Basnasska ulusu hakkında bilmesi gereken şeyleri anlatmıştı, ama kendinden fazla söz etmemişti. O da bu kabileye Falk'dan kısa bir süre önce katılmış gibiydi. Falk, onun otlaklarda kaybolduğunu ve açlıktan ölmektense kabileye katılmayı yeğlediğini tahmin ediyordu. Kabileye dişi köleleleri, erkeklerin gereksinimlerini karşılamaları için seve seve alıyorlardı; kadın, hekimlikteki becerisini kanıtlayınca yaşamasına izin vermişlerdi. Saçları kızıla çalıyordu, çok yumuşak bir sesi vardı, adı Estrel'di. Bunların dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu; o da Falk'a hiçbir şey sormamıştı, adını bile merak ettiği yoktu.

Yattığı yerde bütün olayları teker teker gözden geçiriyordu. Paristolis, antik Cetian biliminin yüce maddesi ne patlıyor ne de alev alıyordu; demek ki kontrol panelleri bozulmuş olsa bile kızak onun altında havaya uçmayacaktı. Güdümlü mermi, başının sol tarafını ve gövdesinin üst kısmını küçük şarapnel parçalarıyla yaralamıştı, ama bütün becerisi ve ilaçlarıyla Estrel yanındaydı. Herhangi bir en-

feksiyon kapmamıştı; büyük bir hızla eski sağlığına kavuşuyordu ve Horressinlerle kan alışverişine başladığı günlerde, Estrel ile birlikte kaçma hazırlıklarına da başlamıştı.

Günler gelip geçiyor, ama önlerine hiçbir fırsat çıkmıyordu. Bütün hareketleri geleneklerle ve tabularla kısıtlanmış, saldırgan ve kıskanç insanlardan oluşan savunmacı bir topluluk içinde yaşıyorlardı. Her avcının kendi çadırı vardı, ama kadınlar ayrı bir yerde tutuluyorlardı. Erkekler günlerini hemcinsleri ile birlikte geçiriyorlardı. Bu insanlar bir sürüden biraz daha fazla gelişmiş ve tek vücut olmuş bir topluluğun yarı bağımsız üyeleriydi. Güvenliği sağlama çabaları içinde, bağımsızlık ve gizlilik doğal olarak kuşku uyandırıyordu. Falk ve Estrel konuşabilmek için ellerine geçen her fırsatı çok iyi değerlendirmek zorundaydılar. Kadın orman lehçesini bilmiyordu, bu nedenle Basnasskaların değişik bir şiveyle konuştukları Galaktika'yı kullanıyorlardı.

"Artık deneyebiliriz." dedi Erstrel ona. "Eğer kar fırtınası sırasında kaçarsak, kar bizi gizler ve izlerimizi örter. Ama bu fırtınada yürüyerek nereye kadar gidebiliriz? Senin bir pusulan var; ama bu soğukta..."

Her zaman taktığı altın yüzüğü ve kış kıyafeti de dahil olmak üzere Falk'ın bütün eşyalarına el koymuşlardı. Ona yalnızca bir silah vermişlerdi; bu, avcı olduğu için onun en doğal hakkıydı ve silahını onun elinden alamazlardı. Çok uzun zamandır üzerinden çıkarmadığı giysileri şimdi ihtiyar avcı Kessnokaty'nin kemikli göğsünü ve bacaklarını örtüyordu, ama Basnasskalar çantasını aramadan önce Estrel onun pusulasını alıp sakladığı için onu kurtarabilmişti. Her ikisinin üzerinde de Basnasska ceylan derisinden yapılmış gömlekler ve tozluklar, kızıl öküz postundan yapılmış çizmeler ve parkalar vardı; ama barınabilecekleri bir yer ve ateş olmazsa, otlaklardaki tipiden ve dondurucu rüzgârdan korunmalarına olanak yoktu.

"Eğer buranın birkaç kilometre batısındaki Samsit topraklarına gidebilirsek, orada bildiğim eski bir barınakta kalırız ve onlar bizi aramaktan vazgeçene kadar saklanırız. Sen gelmeden önce de bunu denemeyi düşünüyordum. Ama pusulam yoktu ve fırtınada kaybolmaktan korkuyordum. Bir pusula ve bir silahla, belki başarabiliriz... Belki de başaramayız..."

"Bu, bizim tek şansımız." dedi Falk. "Bunu değerlendirmeliyiz."

Yakalanmadan önceki kadar saf, iyimser ve çabuk etki altında kalan biri değildi artık. Şimdi eskisine oranla daha azimli ve dayanıklıydı. Kendisine çok acı çektirmelerine rağmen Basnasskalara kin beslemiyordu. Bir gün onun bir barbar, ama aynı zamanda da bir insan olduğunu vurgulamak amacıyla kollarını kızgın demirle dağlamışlar ve kabilelerine özgü mavi renkli dövmeler yapmışlardı. Bunu anlayabiliyordu, ama onların işi başka, kendisininki başkaydı. Orman evindeki eğitimin sonucunda gelişen güçlü bireycilik duygusu onu özgür olmaya, Zove'nin "erkek işi" adını verdiği güçlükleri aşmaya ve yolculuğuna devam etmeye zorluyordu. Bu insanlar hiçbir yerden gelmemişlerdi ve hiçbir yere gitmeyeceklerdi; çünkü geçmişleriyle bir bağlantıları kalmamıştı. Onu bir an önce kaçmaya yönelten Basnasskaların arasındaki varlığının giderek daha tehlikeli bir hal almaya başlaması değil, kapana kısılmış bir halde hiçbir şey yapmadan bütün gün yatmasıydı; buna, görmesini engeleyen sargılardan bile daha zor katlanabiliyordu.

O akşam, Estrel karın başladığını ona haber vermek için çadırına geldi; alçak sesle ne yapacaklarını konuşurlarken, dışarıdan gelen bir ses duydular. Estrel söylenenleri ona çevirdi: "'Kör avcı, bu gece kızıl saçlı kadını ister misin?' diye soruyor." Başka bir açıklama yapmadı. Falk burada kadınların paylaşılması konusundaki kuralları ve töreleri biliyordu; çok az bildiği Basnasska dilinin en kısa ve en yararlı sözcüğüyle yanıt verdi -"Mieg!"- hayır.

Erkek sesi daha buyurucu bir şey söyledi. "Eğer kar devam ederse belki yarın gece." diye mırıldandı Estrel Galaktika dilinde. Hâlâ derin derin düşünen Falk bir yanıt vermedi. Neden sonra, kadının onu yalnız bırakarak çadırdan çıktığının farkına vardı, kızıl saçlı kadının o olduğunu ve adamın onu kendisine sunduğunu anladı.

Hayır yerine evet diyebilirdi. Kadının kendisine karşı ne kadar kibar ve düşünceli davrandığını, sesindeki ve dokunuşlarındaki yumuşaklığı ve gururunu ya da utancını gizleyen sessizliğini düşündüğü zaman onunla birlikte olmayı kabul etmediği için çok hayıflandı, can yoldaşı ve erkeği olarak kendisinin de en az onun kadar aşağılandığını hissetti.

Ertesi gün, kadınlar çadırının yanında Estrel'e "Bu gece gidiyoruz." dedi. "Benim çadırıma gel, gecenin bir kısmını orada geçiririz."

"Kokteky de beni çadırına çağırdı."

"Onu atlatabilir misin?"

"Belki."

"Kokteky'nin çadırı hangisi?"

"Mzurra kabile çadırının arkasındaki. Kanadının üzerinde bir yama var."

"Eğer sen gelmezsen ben gelip seni alırım."

"Kendimizi tehlikeye atmadan başka bir gece yola çıksak...."

"Kardan yararlanmalıyız. Kış artık bitmek üzere. Bu, son büyük tipi olabilir. Bu gece gideceğiz."

"Ben senin çadırına geleceğim." dedi uysalca; tartışmayı daha fazla uzatmak istemiyordu. Falk, yolunu iyi kötü bulabilmek için sargılarını hafifçe aralamıştı. Onu görmeye çalıştı, ama o yalnızca gri karanlığın içinde gri bir gölgeydi.

Aynı gecenin geç saatlerinde, düşen kar tanelerinin sessizliği içinde tekrar çadırına geldi. İkisi de yanlarında

götürecekleri malzemeleri hazırlamışlardı. Hiç konuşmadılar. Falk öküz derisinden yapılmış kabanını giydi, şapkasını taktı ve çadırın girişini açmak için diz çöktü. Dışarıdan birinin içeri girdiğini gördüğünde hemen yana çekildi ve iki büklüm olup gizlenmeye çalıştı, gelen uzun favorili ve kabak kafalı avcı Kokteky idi; aşağılanmış ve erkeklik gururu kırılmıştı. "Horressinler! Kızıl saçlı kadın..." diye bağırırken sönmekte olan ateşin korlarının arkasında kalan gölgelerin içinde kadını gördü. Falk ile Estrel'in üzerlerindeki giysileri görür görmez, onların niyetlerinin ne olduğunu anladı. Hem çadırın girişini kapatmak hem de Falk'ın saldırısından kendini kurtarabilmek amacıyla geriye doğru birkaç adım attı ve bağırmak için ağzını açtı. Falk hiç düşünmeksizin, büyük bir hızla lazer silahını ateşledi, ince bir ışık huzmesi Basnasska'nın çığlığını bir anda susturdu ve büyük bir sessizlik içinde onun yaşamına son verdi.

Falk, ateşin arkasındaki kadının yanına gidip elinden tuttu ve onu, öldürdüğü adamın cesedinin yanından geçirerek karanlığa çıkardı.

Hafif hafif esen rüzgârın sürüklediği küçük kar taneleri soluklarını kesiyordu. Estrel hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sol eliyle onun bileğini, sağ eliyle de silahını tutan Falk, hayal meyal seçilebilen, örümcek ağlarına benzeyen portakal renkli çadırların arasından geçerek batıya doğru yöneldi. Birkaç dakika sonra bunların hepsi kaybolmuş, gece ve karanlıktan oluşan bir dünyanın içine girmişlerdi.

Doğu Ormanı'nda yapılan el lazerlerinin birçok parçası ve işlevi vardı: Kabzası çakmak olarak kullanılabiliyordu, ışın tüpü de fazla güçlü olmamakla birlikte bir fener görevi görüyordu. Pusulayı okuyabilmeleri ve önlerini görebilmeleri için Falk silahın ışık ayarını yaptı ve ölü bir ışığın yardımıyla yollarına devam ettiler.

Basnasska kış kampının kurulduğu düzlükte, yerdeki kar tabakası rüzgârın etkisiyle biraz incelmişti, ama biraz

daha ilerledikten sonra ellerinde pusulaları olmasına rağmen yeryüzü ile gökyüzünü birbirine katan kar fırtınasının karmaşası içerisinde yollarını kaybettiler ve kendilerini aşağı düzlüklerde buldular. Estrel, bir-bir buçuk metre yükseklikteki karın içinde, açık denizlerde gücü tükenmiş yüzücüler gibi bitkin bir halde ilerlemeye çalışıyordu. Falk başlığının deri bağcığını çıkarıp koluna bağladı. Diğer ucunu da Estrel'e verdi ve yollarına devam ettiler. Bir süre gittikten sonra kadın düştü, Falk da dengesini kaybedip düşmek üzereyken kendini toparladı; geri dönüp fenerin ışığıyla birkaç saniye onu aradıktan sonra, kadının ayaklarının dibinde, yerde yattığını gördü. Diz çöktü ve kar tanelerinin arkasında kalan zayıf ışığın arkasında onun yüzünü ilk kez net olarak gördü. Estrel fısıldadı: "Bu iş sandığımdan çok daha zor olacak. ."

"Soluklan biraz. Bu çukurun içinde rüzgârdan korunabiliriz."

Yüzlerce kilometre uzanan düzlüklerdeki karanlığın içinde küçük kar taneleri rüzgârla birlikte sürüklenirken, fenerin ölü ışığının aydınlığında yan yana büzülerek oturdular.

Kadının ona mırıldayarak söylediği şeyi önce anlayamadı: "O adamı neden öldürdün?"

Yorgunluktan tükenmiş, duyuları körelmiş, zorlu kaçışlarının bir sonraki aşaması için gerekli gücü toplamaya çalışan Falk önce yanıt vermedi. Bir süre sonra hafifçe gülümseyerek: "Başka ne yapabilirdim ki?..." dedi.

"Bilmiyorum. Sanırım onu öldürmek zorundaydın."

Kadının sesi titriyordu, yüzü bembeyaz ve gergindi, ama Falk onun söylediklerine aldırmadı. Orada kalamayacak kadar çok üşüyorlardı: Falk ayağa kalktı ve Estrel'in elinden tutarak onu da kaldırdı. "Haydi, ırmak bu yakınlarda bir yerlerde olsa gerek."

Ama ırmak çok uzaktaydı. Tahmin ettiği gibi kadın karanlık bastıktan birkaç saat sonra onun çadırına gelmişti; orman dilinde "saat" anlamında kullanılan bir sözcük vardı, sayısal bir değeri yoktu ve anlamı belirsizdi, ama hiç işi gücü olmayan ve dış dünyayla iletişim kuramayan bu insanların zaman dilimlerine zaten ihtiyaçları yoktu; kış geceleri çok uzundu. Ve gece uzadıkça yollarıda uzadı.

Kapkara kar taneleri grimtrak bir renge dönüşürken, onlar da donmuş otlarla ve çalılarla kaplı bir bayırdan aşağıya iniyorlardı. Falk'ın tam önünde bir gölge yükseldi, sonra tekrar karların içine gömüldü. Yakınlarda bir yerde başka bir ineğin ya da boğanın böğürtüsünü duydular. Çok geçmeden çevreleri dev yaratıklarla sarılmıştı. Beyaz burunları ve gün ışığında parlayan yabanıl gözleri vardı; geniş kıllı omuzları ve sağrıları uçuşan kar taneleriyle kaplanmıştı. Sürüyle birlikte, Basnasska'yı Samsit topraklarından ayıran küçük ırmağın kıyısına kadar yürüdüler. Irmağın sığ suları donmamıştı ve büyük bir hızla akıp gidiyordu. Karşıya geçmek zorundaydılar; gevşek taşların üzerinde akıntıya karşı koymaya çalışıyorlar ve o yakıcı soğukta bellerine kadar suya batmış bir halde ayakta kalabilmek için büyük bir mücadele veriyorlardı. Estrel'in bacakları artık ona itaat etmemeye başlamıştı. Falk kadını sudan çıkardı ve batı kıyısının buzlarla kaplı sazlarının üzerinden geçirerek çalıların arasında yere bıraktıktan sonra kendisi de onun yanına serildi. Fenerini söndürdü. Üzerlerine çökmeye başlayan karanlığın arkasından büyük bir fırtınanın geldiğini hissediyordu.

"Yolumuza devam etmek ve ateş bulmak zorundayız."

Kadın ona karşılık vermedi.

Onu kollarının arasına alıp sımsıkı tuttu. Çizmeleri, tozlukları ve parkaları buz tutmuştu. Başını kolunun üzerine yaslayan kadının yüzü tıpkı bir ölününki gibi bembeyazdı.

Tekrar tekrar adını söyleyerek onu kendine getirmeye çalıştı. "Estrel! Estrel, haydi. Burada kalamayız. Biraz daha gidelim. Bu, o kadar da zor değil. Haydi aç gözlerini, küçüğüm, küçük şahinim, aç gözlerini..." Onunla büyük bir ümitsizlik içinde, uzun zaman önce bir şafak vakti Parth ile konuştuğu gibi konuşuyordu.

Kadın, sonunda söylediklerini duydu, onun yardımıyla ayağa kalktı, donmuş eldivenlerini eline geçirdi ve ırmak boyunca onu izlemeye başladı; alçak kayalıkların üzerinde, bitmek tükenmek bilmeyen karın altında, bata çıka ilerliyorlardı.

Kaçmayı planladıkları zaman kadının ona söylediği gibi, ırmak boyunca güneye doğru gidiyorlardı. Ama Falk'ın bir gece fırtınası kadar belirsiz beyazlığın içinde herhangi bir şey bulabileceklerinden hiç ümidi yoktu. Bir süre sonra, geçmiş oldukları ırmağın kollarından birine geldiler, onu da geçerek karlarla kaplı topraklarda yollarına devam ettiler. Büyük bir mücadele veriyorlardı. Falk bir yerde kıvrılıp yatmanın bir kurtuluş olduğunu düşünüyordu, ama bunu yapamıyordu, çünkü çok uzaklarda onu bu yolculuğa gönderen ve ona güvenen biri vardı, üzerinde büyük bir sorumluluğun olduğunu hissediyordu, bu nedenle yatıp uyuyamazdı.

Kulağının dibinde bir çığlık duydu. Bu, Estrel'in sesiydi. Kadın onun kolunu çekiştiriyordu. Başını kaldırdığında dev pamuk yığınlarının sanki aç bir hayalet sürüsü gibi üzerlerine geldiği gördü. Karlarla kaplı tepenin kuzey yamacında pamuk yığınlarının altında sağa sola koşuşturmaya başladılar. "Bir taş." diyordu kadın. "Bir taş." Neden bir taşa ihtiyaçları olduğunu anlayamadığı halde, Falk da onunla birlikte karların içinde eşelenmeye başladı. Estrel üzeri karlarla kaplı, yaklaşık bir metre yüksekliğinde bir kaya parçası bulana kadar, ellerinin ve dizlerinin üzerinde emeklemeye devam ettiler.

Estrel donmuş eldivenleriyle kayanın batı cephesindeki karları silkeledi. Yorgunluktan bitkin düşen Falk bilinçsiz bir halde ona yardım etti. Bir süre sonra, toprak seviyesinde, dikdörtgen biçimli metal bir kapak ortaya çıkardılar. Estrel onu açmaya çalıştı. Gizli bir kulbun çıtırtısını duydular, ama kapağın köşeleri buz tutmuştu. Falk onu açabilmek için var gücüyle uğraşmaya başladı, sonunda aklı başına geldi ve donmuş metal kapağın köşelerini silahının kabzasındaki ısı-ışınlarıyla eritti. Kapağı kaldırıp baktıklarında, ıssız kırların ortasında, aşağıya doğru uzanan dik ve düzgün basamakları gördüler.

"Oldu işte." diye mırıldandı yol arkadaşı ve emekleye emekleye basamaklardan aşağıya inmeye başladı, çünkü artık bacaklarına güvenemiyordu. Kapağı iterek açtı ve Falk'a baktı. "Haydi, gel!" dedi.

Falk aşağıya indi ve başının üzerindeki kapağı kadının ona söylediği biçimde kapattı. Bir anda her yer kararda. Basamakların üzerinde oturan Falk aceleyle silahının düğmesine basarak feneri yaktı. Aşağıda Estrel'in beyaz yüzü aydınlandı. Onun yanına gitti, kadını izleyerek bir kapıdan geçti, çok büyük ve çok karanlık bir yere girdi; burası o kadar büyüktü ki, fener ancak tavanı ve yakınlarındaki duvarları aydınlatabiliyordu. İçerideki sessizlik ve havanın durgunluğu karşısında büyülenip kalmış gibiydiler.

Sol tarafında bir yerlerde duran Estrel'in yorgunluktan kısılmış yumuşak sesini duydu. "Eminim ki burada odun vardır. Haydi, ateş yakmak zorundayız; bana yardım et..."

Girişin yanındaki köşede büyük bir kuru odun yığını buldular. Falk mağaranın ortasına yakın bir yerde kararmış taşların çevrelediği bir oyukta ateş yakarken, Estrel de ağır ve ihtiyatlı hareketlerle daha uzaklardaki köşelerden birine gitti ve orada bulduğu ağır battaniyeleri sürükleyerek getirdi. Soyundular, birbirlerine masaj yaptılar, sonra Basnassska uyku tulumlarının içine girdiler ve birbirlerine sarılarak

ateşin yanındaki battaniyelerin üzerine oturdular. Ateş çok güçlüydü, dumanlar sanki bir bacanın içinden geçermişçesine yükseliyor, sonra havada dağılıyordu. Bu büyük odanın ya da mağaranın hiç sıcak bir görüntüsü yoktu, ama ateşin aydınlığı ve ısısı onları rahatlatmaya ve neşelendirmeye yetmişti. Estrel çantasından kurutulmuş eti çıkardı. Soğuktan dudakları çatladığı ve açlık hissedemeyecek kadar yorgun oldukları halde oturdukları yerde eti yemeye başladılar. Çok geçmeden ateşin sıcaklığıyla kemiklerine kadar ısınmışlardı.

"Burayı bizden başka kimler kullanmış olabilir?"

"Herhalde burayı bilenler kullanmıştır."

Ateşin uzağındaki zifiri karanlığın içindeki titrek gölgelere bakan ve dehşet evinin altındaki dev mahzenleri düşünen Falk, "Bir zamanlar burada çok büyük bir ev varmış, bu, onun mahzeni olabilir." dedi.

"Burada koskoca bir kent olduğunu söylüyorlar. Bir kapıdan başlayarak çok uzaklara kadar uzanıyormuş. Bilemiyorum."

"Bunu kimden duydun? Sen bir Samsit kadını mısın?"

"Hayır."

Yasayı hatırladı ve başka soru sormadı; ama kadın her zamanki uysallığıyla konuşmayı sürdürdü. "Ben bir Gezginim. Biz bunun gibi birçok yer biliriz, gizlenme yerleri... Herhalde Gezginlerden söz edildiğini duymuşsundur "

"Evet, duydum." Falk, ateşin karşısında uzanmış yol arkadaşına bakıyordu. Kadın şekilsiz uyku tulumunun içinde büzülüp oturmuştu; kızıl saçları yüzünü çevreliyordu, boynundaki yeşim muska ateşin ışığıyla parlıyordu.

"Ormanda bizim hakkımızda çok az şey bilirler."

"Benim doğudaki evime Gezginler hiç gelmedi. Onların da Basnasskalara benzediklerini söylüyorlar: Vahşi, avcı, göçebe." Başını kolunun üzerinde koymuş uykulu uykulu konuşuyordu.

"Bazı Gezginler vahşi olabilirler, ama hepsi değildir. Sığır avcılarının hepsi vahşidir ve Basnasskalar, Samsitler ya da Arksalar gibi kendi topraklarının dışında olup biten hiçbir şeyden haberleri yoktur. Biz uzaklara gideriz. Doğuda ormana, güneyde iç ırmağın halicine, batıda Büyük Dağlar'a ve Batı Dağları'na, hatta denize bile gideriz. Ben depremden sonra su altında kalan Kaliforniya vadilerinin ötesinde, kıyıdan çok uzaktaki küçük adacıkların arkasında, güneşin denizden battığını gördüm! Yumuşak sesi eski bir şarkının nağmeleri gibi yavaş yavaş havada dağılmıştı. "Devam et" diye mırıldandı Falk, ama kadın konuşmadı; çok geçmeden Falk derin bir uykuya dalmıştı. Kadın bir süre uyuyan adamı seyretti. Sonra ateşin korlarını bir araya topladı, boynundaki muskaya dua edercesine bir şeyler fısıldadı ve ateşin öbür tarafına kıvrılıp yattı.

Falk uyandığında, kadın, tuğlalardan ateşin üzerine içi kar dolu çaydanlığı koyabileceği bir yer yapıyordu. "Sanırım akşamüzeri oldu." dedi. "Ama sabah ya da öğlen de olabilir, her neyse, bu, o kadar önemli değil. Fırtına bütün şiddetiyle devam ediyor. Bizi izleyemezler. İzleseler bile, burayı bulamazlar... Bu çaydanlığı battaniyelerin durduğu yerde buldum. Burada bir torba kuru fasulye de var. Fazla sıkıntı çekmeyeceğiz." İnatçı ve titiz yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti. "Ama burası çok karanlık. Kalın duvarları ve karanlığı sevmiyorum."

"Her ne kadar benim hayatımı sargılarla kurtarmış olsan bile, bu kalın duvarlar ve karanlık, sargılardan iyidir. Ölü bir Falk olmaktansa kör bir Horressin olmayı tercih ederim." Kısa bir duraksamadan sonra kadına sordu. "Beni neden kurtardın?"

Estrel omuzlarını silkti, yüzündeki gülümseme hâlâ kaybolmamıştı. "İkimiz de tutsaktık. Her zaman Gezginlerin kılık değiştirmekte ve üçkâğıtçılıkta usta olduğunu söylerler. Bana tilki kadın dediklerini hiç duymadın mı? Yaralarına bakayım. Hünerli çantam yanımda."

"Gezginlerin hepsi hekimlikten iyi anlar mı?"

"Bizim çeşitli hünerlerimiz vardır."

"Eski dili biliyorsun; eski uygarlığı Basnasskalar gibi unutmamışsın."

"Evet, hepimiz Galaktika biliriz. Şuraya bak, dün kulak memenin ucu donmuş. Beni çekmek için başlığının bağcığını çıkarmasaydın bu olmayacaktı."

"Ben kulağımı görmüyorum." dedi Falk tatlılıkla, onun hekimliğini kabullenmiş gibiydi. "Görmeme de gerek yok."

Estrel, sol şakağındaki iyileşmemiş yarayı sararken birkaç kez yüzüne dikkatlice baktı ve sonunda: "Eminim ki böyle gözleri olan birçok ormanlı vardır." dedi.

"Hayır hiç yok."

İkisi de yasanın üstünlüğünü hissetmeye başlamıştı. Kadın başka bir şey sormadı, artık hiç kimseye güvenmemesi gerektiğini öğrenmiş olan Falk da başka hiçbir şey söylemedi; ama sonunda merakını yenemedi ve ona, "Benim bu kedi gözlerim seni korkutmuyor, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." diye sakin bir biçimde yanıt verdi kadın. "Sen beni yalnızca bir kez korkuttun. Onu vurduğun zaman; her şey çok ani oldu."

"Bütün kampı ayağa kaldıracaktı."

"Biliyorum, biliyorum. Ama biz silah taşımayız. Silahını çok hızlı çektin ve beni çok korkuttun. Bana küçükken tanık olduğum korkunç bir olayı anımsattın. Bir adam tıpkı senin gibi, hiç düşünmeksizin silahını çekerek karşısındakini öldürmüştü. Piyonlardan biriydi."

"Piyonlar mı?"

"Ah, onlara dağlarda rastlayabilirsin."

"Dağlar hakkında çok az şey biliyorum."

Anlatmaya başladı, ama isteksiz bir hali vardı. "Efendilerin kurallarını bilirsin. Can almazlar. Kentlerinde bir

katil varsa onu öldürmek yerine, zihinsel faaliyetlerini değiştirerek bir Piyon'a dönüştürürler. Serbest kaldığında o artık masum bir insandır ve yeniden dünyaya gelmiş gibidir. Az önce sözünü ettiğim adam senden daha yaşlıydı, ama bir çocuğun zekâsına sahipti. Elinde bir silah vardı ve eli onu nasıl kullanacağını biliyordu; senin yaptığın gibi, adamı çok yakından vurdu."

Falk bir süre sessiz kaldı. Ateşin karşı tarafında çantasının üzerinde duran silahına baktı. Bu küçük alet sayesinde ateşini yakabilmiş, karnını doyurabilmiş ve bu uzun yolculuğu boyunca karanlığı aydınlatabilmişti. Ama elleri onun nasıl kullanıldığını bilmiyordu, değil mi? Ateş etmeyi ona Metock öğretmişti. Evet, bunu Metock'tan öğrenmişti ve avlanarak becerisini artırmıştı. Bundan emindi. O, Es Toch'un küstah efendilerinin ikinci bir şans daha tanıdığı bir deli ya da azılı bir katil olamazdı...

Ama bu da onun silik anıları ve kökeni hakkında ortaya atılan varsayımlar kadar belirsizdi.

"İnsanların zihinsel faaliyetlerini nasıl değiştiriyorlar?"

"Bilmiyorum."

"Bunu yalnızca suçlulara değil, asilere de yapıyorlardır." dedi öfkeli bir sesle.

"Asi ne demek?"

Kadın, Galaktika'yı ondan çok daha akıcı konuştuğu halde, bu sözcüğü daha önce hiç duymamıştı.

Yarasını sarmıştı, elindeki tıbbi malzemeleri büyük bir dikkatle torbaya yerleştiriyordu. Falk birdenbire ayağa fırlayınca şaşkınlıkla başını kaldırdı ve birkaç adım geri çekildi.

"Daha önce hiç böyle gözleri olan birini görmüş müydün Estrel?"

"Hayır."

"O kenti biliyor musun?"

"Es Toch'u mu? Evet, oraya gitmiştim."

"Demek ki sen Shingler'i gördün."

"Sen Shing değilsin."

"Değilim, ama onların arasına gideceğim." dedi Falk öfkeyle. "Beni korkutan..." Sustu.

Estrel ilaç torbasının ağzını kapattı ve torbayı çantasına koydu. Kısa bir sessizlikten sonra, "Es Toch yalnız evlerden ve uzak diyarlardan gelen insanlar için çok ilginç bir kenttir." dedi yumuşak bir sesle. "Ben oranın sokaklarında güvenlik içinde dolaştım; orada bir sürü insan yaşıyor ve hiçbiri efendilerden korkmuyor. Sen de korkmamalısın. Efendiler çok güçlüdür, ama Es Toch hakkında anlatılanlardan birçoğu doğru değildir..."

Göz göze geldiler. Ani bir kararla bütün yeteneğini kullanarak kadınla ilk kez sözsüz iletişim kurdu: "O halde bana Es Toch hakkında bildiğin gerçekleri anlat!"

Estrel başını salladı ve yüksek sekle yanıt verdi: "Ben senin hayatını kurtardım, sen de benimkini; biz artık dostuz ve bir süre için birbirimize can yoldaşı olacağız. Ama ben ne seninle ne de rastlantı eseri karşılaştığım başka biriyle, şimdi ya da başka bir zaman sözsüz iletişim kurabilirim."

"Demek ki sen benim bir Shing olduğuma inanıyorsun." dedi alaycı bir sesle; ama kadının haklı olduğunu biliyordu.

"Bunu hiç kimse bilemez." diye karşılık verdi kadın, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Ama senin bir Shing olabileceğini düşünmek bile istemiyorum... Çaydanlıktaki kar eridi. Ben yukarı çıkıp biraz daha kar getireyim. Bir yudum suyun bile bir bedeli vardır ve ikimiz de çok susadık. Senin... senin adın Falk'tı, değil mi?"

Ona bakarak başını salladı.

"Lütfen bana güven. Ve sana kendimi kanıtlamama izin ver. Sözsüz iletişimle hiçbir sonuca varamayız; güven de belli bir süre içinde yaşadığın olaylarla birlikte gelişen bir şeydir."

"O halde karı getir." dedi Falk. "Umarım kendini kanıtlayabilirsin."

Daha sonra, mağaranın uzun ve sessiz gecesinde, Falk uykusundan uyandı ve onun, sönmek üzere olan ateşin başında iki büklüm oturduğunu gördü; kızıl başını dizlerinin üzerine koymuştu. Ona adıyla seslendi.

"Üşüdüm." dedi kadın. "İçerisi çok soğudu..."

"Yanıma gel." Uykulu uykulu gülümsüyordu. Kadın ona yanıt vermedi, kızılımtrak karanlığın içinden geçerek yanına gitti; üzerinde göğüslerinin arasında sallanan yeşimden başka hiçbir şey yoktu. Çok zayıftı ve soğuktan titriyordu. Çoğu zaman genç bir erkek gibi düşünmesine rağmen, o vahşilerin arasında çok acı çeken kadına dokunmamaya karar vermişti; ama Estrel mırıldandı: "Isıt beni, sıcaklığına ihtiyacım var." Onun varlığı ve teslimiyeti karşısında verdiği kararı unutmuş, rüzgârda alevlenen bir ateş gibi parlamıştı. Bütün gece, ateşin küllerinin yanında ona sarılarak yattı.

Tipi yeniden başlamış ve hafiflemişti. Falk ile Estrel uyuyarak ve sevişerek mağarada üç gün, üç gece daha geçirdiler. Estrel hiç değişmiyordu, her zaman uysal ve sevecendi. Parth ile birlikte yaşadığı güzel ve coşkulu aşkın anısından başka hiçbir şey anımsamayan Falk; Estrel'in onda uyandırdığı şiddetli ve doyumsuz arzu karşısında şaşkına dönmüştü. Sık sık Parth'ı düşünüyordu ve gözlerinin önünde, açıklığın yanındaki ormanda, ağaçların gölgelerinin altındaki kayaların arasından fışkıran temiz ve berrak sular canlanıyordu. Ama anılar onun açlığını gidermeye yetmiyordu. Estrel'in bitmez tükenmez sıcaklığı ile doyuma ulaşmaya çalışıyor, sonunda da bitkin düşüyordu. Bir keresinde arzusu nedensiz bir öfkeye dönüştü ve onu suçladı: "Sen bunu kendini zorunlu hissettiğin ve bana boyun eğmezsen sana tecavüz edeceğimden korktuğun için yapıyorsun."

"Sonunda olacağı bu değil miydi?"

"Hayır." dedi Falk, kendi söylediğine kendi de inanmıştı. "Bana hizmet etmeni ve boyun eğmeni istemiyorum; ikimizin de istediği sıcaklık, insan vücudunun sıcaklığı değil mi?"

"Evet." diye fısıldadı kadın.

Bir süre onun yanına gitmedi; ona bir daha dokunmamakta kararlıydı. Elinde silahıyla içinde bulundukları esrarengiz yeri keşfe çıktı. Birkaç yüz adım ilerledikten sonra mağara daraldı, yüksek tavanlı, düz ve geniş bir tünele dönüştü. Sessiz ve karanlık tünel onu uzun bir süre dümdüz götürdü, sonra daralmadan kıvrıldı, bu kıvrımdan sonra epeyce yürüdü. Ayak sesleri duvarlarda yankılanıyordu. Fenerinin ışığı altında hiçbir şeyin gölgesi ya da aydınlandığı görünmüyordu. Yorulana ve acıkana kadar yürüdü, sonra geri döndü. Dönüş yolu da aynıydı, onu hiçbir yere götürmüyordu. Tekrar Estrel'in yanındaydı, o sonsuz ümidin kollarının arasında doyuma ulaşmaya çalışıyordu.

Fırtına dinmişti. Gece yağan yağmurdan çıplak kara toprağı ve yer yer eriyen küçük kar tepeciklerini açığa çıkarmıştı. Falk en üst basamakta durdu, güneş ışığı altında saçları parlıyor, yüzüne çarpan temiz hava ciğerlerine doluyordu. Kendini kış uykusundan uyanan bir köstebek, ya da deliğinden çıkan bir fare gibi hissediyordu. "Haydi, artık gidelim." diye seslendi Estrel'e ve onun eşyalarını toplamasına yardım etmek için mağaraya döndü.

Ona kendi insanlarının nerede olduklarını bilip bilmediğini sormuştu. O da, "Herhalde artık batıda bir yerlerdedirler." diye yanıt vermişti.

"Senin Basnasska topraklarından tek başına geçeceğinden haberleri var mıydı?"

"Tek başıma mı? Kadınlar yalnızca kentler devri ile ilgili masallarda bir yerden bir yere tek başlarına gidebilirler.

Yanımda bir adam vardı. Basnasskalar onu öldürdü." İnce yüzü ifadesizdi.

Falk ancak o zaman kadının yumuşak başlılığının ve kendi güçlü isteklerinin karşısında, ona bir aldatmaca gibi gelen yakınlığının nedenini anlamaya başlayabilmişti. Estrel çok acı çekmiş ve dayanma gücünü yitirmişti. Basnasskaların öldürdüğü arkadaşı kimdi? Kadın ona söylemek istemediği sürece bu, onu hiç ilgilendirmezdi. Artık öfkesi geçmişti. O günden sonra Estrel'e güvenmeye ve eskisinden daha sevecen davranmaya başladı.

"İstersen insanlarını birlikte arayabiliriz."

"Sen çok düşünceli birisin Falk. Ama şu anda onlar buradan çok uzaktalar ve benim bütün batı düzlüklerini arayacak gücüm yok..." dedi Estrel yumuşak bir sesle.

Ümitsiz, ama azimli ses tonu Falk'ı etkilemişti. "Benimle batıya gel, belki arada onlardan bir haber alabilirsin. Benim nereye gideceğimi biliyorsun."

Ormanda kesinlikle ağza alınmayan yasak sözcük 'Es Toch'u söylemekte güçlük çekiyordu. Estrel'in Shing kentinden sıradan bir yermiş gibi söz etmesine hâlâ alışamamıştı.

Önce biraz duraksadı, ama Falk onu kendisiyle birlikte gitmeye zorlayınca fazla direnmedi. Bu, Falk'ı mutlu etmişti; çünkü onu hem çok arzuluyor hem de ona acıyordu ve çok iyi bildiği yalnızlığı bir daha yaşamak istemiyordu. Güneş ışığı altında esen soğuk rüzgârda yola çıktılar. Falk'ın kalbi yeniden yeryüzünde özgürce yoluna devam etmenin verdiği sevinçle çarpıyordu. Yolun sonunda nelerle karşılaşacağı umrunda değildi. Gün aydınlıktı, ışıl ışıl parlayan koskoca bulutlar başlarının üzerinde dans ediyordu, yolun sonuna gelmiş gibiydiler. Nazik, sevecen ve yorulmak bilmeyen bir kadınla yan yana yürüyordu.

5

Büyük düzlükleri yürüyerek geçtiler. Bu, gerçekte söylendiği gibi kolay ve kısa bir yolculuk değildi. Çok uzaklardan hedeflerini, kıtanın kuzeyini güneyinden ayıran, karın ve uzaklığın belirsizleştiği engeli ilk gördüklerinde ilkbahar rüzgârları yumuşamaya, günler uzamaya ve geceler kısalmaya başlamıştı. Falk olduğu yerde kaldı ve dağlara baktı.

"Dağların tepelerinde bir yerlerde Es Toch var." dedi Estrel, ona bakarak. "Umarım ikimiz de orada aradıklarımızı bulabiliriz."

"Benim için korku umuttan ağır basıyor... Yine de dağları görebildiğim için mutluyum."

"Artık yolumuza devam edelim."

"Yarın yola çıkmadan önce prensten izin almamız gerekiyor." Estrel'in yanından ayrılırken, bir süre, doğuya prensin bahçelerinin arkasında kalan çorak topraklara baktı; aslında geriye, Estrel ile birlikte geldiği o uzun yola bakar gibiydi.

İnsanların son yıllarda ne kadar boş ve esrarengiz bir gezegende yaşadıklarını artık biliyordu. Yol arkadaşı ile birlikte günlerce yürümüşler, ama hiçbir insan izine rastlamamışlardı.

Yolculuklarının ilk günlerinde Estrel'in Basnasskalar kadar vahşi olduklarını söylediği Samsitlerin ve diğer avcı topluluklarının topraklarından geçmişlerdi. Daha kıraç topraklara geldiklerindeyse, su bulabilmek için önceden başkaları tarafından kullanılmış yolları izlemişlerdi; ama Estrel, bu yollarda taze ayak izleri gördüğü ya da çevrede yaşayan birilerinin olduğunu hissettiği an dikkat kesiliyor,

bazen de görünmemek için yollarını değiştiriyordu. Geçtikleri toprakları oldukça iyi tanıyordu, bazı bölgeler hakkında şaşılacak kadar ayrıntılı bilgi sahibiydi; yol bozulduğu ve hangi yöne gideceklerine karar veremedikleri zaman Falk'a, "Güneş doğana kadar bekleyelim." diyor, ondan biraz uzaklaşıp muskasına bir-iki dakika dua ediyor, sonra geri dönüyor, uyku tulumunun içine giriyor ve deliksiz bir uyku çekiyordu: Şafak vakti seçtiği yol her zaman doğru yol oluyordu. Bu isabetli tahminleri karşısında hayranlığını gizleyemeyen Falk'a, "Bu Gezgin önsezisidir." diyordu. "Her neyse, insanlardan uzak ve suya yakın olduğumuz sürece emniyetteyiz."

Ama bir gün, mağaranın kilometrelerce batısında bir yerde, izledikleri ırmağın kıvrımını döndüklerinde, birdenbire bir yerleşim merkeziyle karşılaştılar; her şey çok ani olmuştu ve onlar kaçmaya fırsat bulamadan çevredeki nöbetçiler onları görmüşlerdi. Şiddetli yağmur yüzünden oraya varmadan önce ne bir ses duyabilmişler ne de bir şey görebilmişlerdi. Orada yaşayan insanların şiddete başvurmadıklarını ve onları bir iki gün konuk etmeye istekli olduklarını görmek Falk'ı çok rahatlatmıştı; çünkü o yağmurda yürümek de, kamp kurmak da çok büyük bir sorundu.

Bu kabile ya da topluluk kendilerine Arı-Bekçileri diyordu. İlginç insanlardı; hepsi okuma yazma biliyordu; lazer silahları vardı; kadınlar da erkekler de aynı kıyafetleri -göğüslerinde kahverengi bir haç olan uzun, sarı kışlık giysiler-; giyiyorlardı. Konukseverdiler, ama konuşkan değildiler. Yolculara ahşap ve kilden yapılmış ince uzun, basık ve dayanıksız barakalarda yataklar ve ortak sofralarında bol bol yiyecek verdiler; ama gerek kendi aralarında, gerekse konuklarıyla o kadar az konuşuyorlardı ki neredeyse bir dilsizler topluluğu gibiydiler. "Sessiz kalmaya yeminliler. Kendilerine göre inançları, töreleri ve dinleri var; ya-

bancılar bunu anlayamaz." dedi Estrel, birçok insana karşı takındığı sakin, kibirli ve ilgisiz tavrıyla. Falk, Gezginler çok gururlu insanlar olmalı diye düşündü. Ama Arı-Bekçileri, bu konuda ona baskın çıkıyorlardı: Hiçbiri Estrel'le konuşmuyordu. Sanki Estrel onun atıymış ve nallanmaya ihtiyacı olduğunu görmüşler gibi Falk'a soruyorlardı: "Bizim ayakkabılarımızdan bir çift ister mi?" Kendi kadınlarına erkek adları takılmıştı ve herkes onlara erkek gibi davranıyordu. Masum bakışlı ve suskun dudaklı genç kızlar, tıpkı kendileri gibi ciddi ve ölçülü erkekler arasında erkek gibi çalışıyorlardı. Arı-Bekçileri'nin arasında kırk yaşını geçmiş yalnızca birkaç kişi vardı ve hiçbiri on iki yaşından küçük değildi. Çok garip bir topluluktu; onlarda bu sonsuz toprakların ortasında kamp kurmuş, nedeni bile bilinmeyen bir savaşın ardından ateşkes ilan etmiş bir ordunun suskunluğu, hüznü ve gururu vardı. Yaşantılarındaki düzen ve sadelik Falk'a ormandaki evini anımsatmıştı; gizemli ve kusursuz bütünlükleri ona ilginç bir biçimde huzur veriyordu. Bu güzel, cinsiyetsiz savaşçılar bir şeyden çok emindiler, ama neden emin olduklarını yabancılara hiçbir zaman söylemeyeceklerdi.

Falk, ona Arı-Bekçileri'yle ilgili güzel bir şey söylediğinde, "Vahşi kadınları esir alarak domuzlar gibi ürüyorlar ve doğan çocukları gruplara ayırıyorlar. Ölü Tanrı dedikleri bir şeye tapıyorlar ve onun için insanları kurban ediyorlar; cinayet işliyorlar. Bunlar eski bir inancın artıklarından başka bir şey değil." dedi Estrel. Bütün uysallığına karşın, kendisine aşağılık bir yaratıkmış gibi davranılmasına dayanamadığını açıkça belli ediyordu. Bu denli çekingen bir insanın küstahlığı Falk'a hem çok dokunmuş hem de onu çok güldürmüştü; ona biraz takıldı:

"Ben seni geceleri muskana dua ederken gördüm. Dinler farklılık gösterebilir..."

"Evet, gösterir." dedi; biraz yumuşamış gibiydi.

"Kimlere karşı silahlandıklarını merak ediyorum."

"Tabii ki düşmanlarına karşı. Sanki Shingler ile savaşabilirlermiş gibi. Sanki Shingler onlarla savaşmaya tenezzül edermiş gibi!"

"Yola devam etmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet. Bu insanlara güvenmiyorum. Her şeylerini bizden gizliyorlar."

O akşam Falk, kabilenin reisi olan, gri gözlü ve kendisinden daha genç görünen Hiardan adlı adamdan gitmek için izin istedi. Hiardan onun kısa konuşmasını dinledi. Arı-Bekçileri'nin sakin ve ölçülü sesiyle, "Senin bize yalnızca gerçekleri söylediğine inanıyorum. Bunun için sana teşekkür ederim. Eğer yalnız gelmiş olsaydın, seni daha iyi ağırlayabilir ve bildiğimiz bazı şeylerden sana söz edebilirdik." dedi.

Falk karşılık vermeden önce duraksadı. "Bunun için çok üzgünüm. Ama yanımda rehberim ve arkadaşım olmasaydı buraya kadar gelemezdim. Siz... burada hep birlikte yaşıyorsunuz Reis Hiardan. Siz hiç yalnız kaldınız mı?"

"Çok ender." dedi bir başkası. "Yalnızlık ruhun ölümüdür. İnsan insandır. Biz bunu böyle biliriz. Ama bildiğimiz başka bir şey daha vardır: Erkek kardeşinden ve bebekliğinden beri tanıdığın kan kardeşinden başka hiç kimseye güvenmeyeceksin. Bu, bizim kuralımızdır. Güvendiğimiz tek kuraldır."

"Benim ne bir erkek akrabam ne de güvenliğim var Reis." dedi Falk ve Arı-Bekçileri gibi asker selamı vererek onun huzurundan ayrıldı. Ertesi sabah güneş doğarken Estrel ile birlikte yola koyuldular.

Yol boyunca zaman zaman yerleşim birimlerine ya da kamplara rastladılar; hiçbiri büyük değildi ve birbirlerinden çok uzaktaydılar; üç yüz ya da dört yüz kilometre yürüdükten sonra beş ya da altı yerleşim birimi görmüşlerdi. Falk'a kalsaydı bunlardan bazılarında dururdu. Silahlıydı

ve zararsız bir görüntüleri vardı: donmuş bir derenin kıyısında kurulmuş birkaç göçebe çadırı, yüksek bir tepenin eteklerinde yarı vahşi kızıl öküzleri güden küçük bir çoban ya da engebeli arazinin çok uzaklarında, sonsuz gökyüzünün altında yükselen mavimtrak bir duman. Ormanı bir arayış içinde olduğu için terk etmişti; kendisiyle ilgili bir şeyler öğrenmeye, ne olduğuna dair birtakım ipuçları bulmaya ve anımsayamadığı yıllar hakkında bilgi kırıntılarını toplamaya çalışıyordu; ama insanlara soru sormaya cesaret edemezse aradıklarını nasıl bulabilecekti? Estrel bu kırlardaki yerleşim birimlerinin en küçüklerine ve en fakirlerine bile yaklaşmaktan korkuyordu. "Onlar Gezginlerden hoşlanmaz." dedi. "Yabancılardan da. Yalnız insanlar korku içinde yaşarlar. Bu korkuyla bizi evlerine alırlar, bize yiyecek ve barınak verirler; ama gece uyuduktan sonra yanımıza gelip bizi bağlarlar ve öldürürler. Sen onlara gidemezsin Falk." Gözlerine baktı. "Onlara gidip *ben sizin dostunuzum* diyemezsin... Bizim burada olduğumuzu biliyorlar; bizi izliyorlar. Yarın yolumuza devam edersek hiçbir sorun çıkarmazlar. Ama burada kalırsak ya da onların yanına gitmeye kalkışırsak, o zaman bizden korkarlar. İnsanları öldürmeye iten korkudur."

Falk, yuvarlak bir tepenin eteklerinde, kamp ateşinin yanında dizlerini kollarının arasına almış oturuyordu. Rüzgârdan yüzü yanmıştı ve yol yorgunuydu; başlığını çıkarmış, tozluklarını aşağıya indirmiş, kızıl batıdan esen rüzgâr saçlarını karıştırmıştı. Gözlerini ateşten yükselen ince dumandan ayırmadan, "Evet, haklısın." dedi, ama sesinde bir özlem seziliyordu.

"Belki de Shingler'in hiç kimseyi öldürmemesinin nedeni budur." Falk'ı artık çok iyi tanıyan Estrel, onu yüreklendirmeye ve fikrini değiştirmeye çalışıyordu.

"Nedir?" Onun amacının ne olduğunu anlamıştı ama bunu belli etmedi.

"Shingler hiçbir şeyden korkmaz."

"Olabilir." Bunun üzerine Falk derin düşüncelere daldı. Ve sonunda, "Ben onlara gidip sorularımı sormam gerektiğine inanıyorum, eğer beni öldürürlerse, onları korkutabilmenin mutluluğu içinde öleceğim..."

Estrel başını salladı. "Seni öldürmezler. Hiçbir canlıyı öldürmezler."

"Hamamböceklerini de mi?" diye sordu; yorgunluğundan kaynaklanan öfkesini ona yöneltmişti. "Kentlerindeki hamamböceklerini ne yapıyorlar; onları bir sterilizatöre sokup sonra serbest mi bırakıyorlar? Onlar da senin bana sözünü ettiğin Piyonlar gibi mi?"

"Bilmiyorum." diye karşılık verdi Estrel; onun sorularını her zaman çok ciddiye alıyordu. "Ama yasaları yaşama saygı göstermelerini buyuruyor ve bu yasayı uyguluyorlar."

"Onlar insan yaşamına saygı göstermiyorlar. Neden göstersinler ki? Onlar insan değiller."

"Tüm canlıların yaşamlarına saygı göstermelerinin nedeni de bu zaten, değil mi? Benim bildiğim kadarıyla Shingler geldikten sonra ne kendi aramızda ne de diğer gezegenlerle savaşmışız. Birbirlerini öldürenler yalnızca insanlar!"

"Shingler'in bana yaptıklarını hiçbir insan yapamaz. Ben yaşama saygı duyuyorum, saygı duyuyorum; çünkü ölümden çok daha zor ve belirsiz bir şey, ama hepsinden daha zor ve belirsiz olan şey zekâ. Shing yasaya uydu ve yaşamama izin verdi; ama onlar benim zekâmı öldürdüler. Bir zamanlar olduğum adamı ve içimdeki çocuğu öldürdüler. Bir insanın zihniyle oynamak yaşama saygı duymak mıdır? Onların yasaları yalan, saygıları da bir aldatmaca."

Onun öfkesi karşısında suskunlaşan Estrel, ateşin yanında diz çöktü ve Falk'ın vurduğu tavşanı doğrayıp şişlere geçirmeye başladı. Kızıla çalan koyu renk saçları, öne eğilmiş başının arkasında bukleler halinde dökülüyordu; yüzü

ifadesiz ve sakindi. Her zaman olduğu gibi onun çekiciliğini hissediyordu. Birbirlerine çok yakındılar, ama onu hiçbir zaman anlayamıyordu; bütün kadınlar böyle miydi? Büyük bir evde kaybolmuş bir oda, anahtarı onda olmayan bir tütün kutusu gibiydi. Kendisinden hiçbir şey saklamamasına rağmen ona ulaşmakta güçlük çekiyordu.

Yağmurdan ıslanmış yüzlerce kilometrekarelik otların ve toprakların üzerine kapkaranlık bir gece çöktü. Kamp ateşlerinden altın kırmızısı küçük alevler ve mavi dumanlar yükseliyordu.

"Et hazır Falk." dedi Estrel'in yumuşak sesi.

Ayağa kalktı ve onun yanına gitti. Elini tutup, "Arkadaşım, sevgilim." dedi. Yan yana oturdular ve önce etlerini, daha sonra da düşlerini paylaştılar.

Batıya doğru ilerledikçe çayırlar kurumaya ve hava berraklaşmaya başlamıştı. Çok vahşi insanlar olarak bildiği Atadamlar'ın topraklarına girmemeleri için Estrel ona birkaç gün güneye doğru gitmelerini önerdi. Basnasskalar ile yaşadıklarını bir daha yaşamak istemeyen Falk, onun önsezilerine güveniyordu. Güney yönünde yaptıkları yolculuğun beşinci ve altıncı gününde dağlık bir bölgeyi geçtiler ve kuru, düz, ağaçsız ve rüzgâra açık topraklara geldiler. Dereler gün boyunca yağan yağmurdan sonra sel sularıyla dolmuş, ama ertesi gün tekrar kurumuştu. İlkbaharda bile bu kadar kuru olan topraklar yazın bir çölden farksız olmalıydı.

Sokakların ve meydanların geometrisine tamamen ters düşen tümsek ve yuvarlak tepelerle dolu iki ayrı kentin kalıntılarından geçtiler. Süngerimsi toprağın içi çanak çömlek kırıntıları, boyalı cam ve plastik parçalarıyla doluydu. Yaklaşık iki ya da üç bin yıldır buralarda hiç kimse yaşamamış gibiydi. Yalnızca sığırların otlamasına uygun bu engebeli topraklarda, yıldızların fethinden, insanlara bırakılan bölük pörçük ve değiştirilmiş kayıtlar yüzünden tarihi

tüm olarak saptanamayan günlerden bu yana, hiç kimse yaşamamıştı.

"Bunun düşüncesi bile insana garip geliyor." dedi Falk, toprağın altına gömülmüş kentlerin ikincisinde yürürlerken. Bir zamanlar burada çocuklar oynarmış ve... kadınlar çamaşır asarmış... yıllar önce. Başka bir yüzyılda. Uzak bir yıldızın çevresindeki dünyalardan bile daha uzak bir zamanda."

"Kentler çağı." dedi Estrel. "Savaş çağı... Halkımın buralardan söz ettiğini hiç duymamıştım. Sanırım biz çok güneye geldik ve Güney Çölleri'ne doğru yol alıyoruz."

Bunun üzerine rotalarını değiştirdiler, kuzeybatı yönünde ilerlemeye başladılar ve ertesi sabah büyük bir ırmağa geldiler. Portakal rengi su büyük bir hızla akıyordu; ırmak derin değildi, ama onu geçmek tehlikeli olabilirdi. Günün geri kalanını sığ bir yer arayarak geçirdiler.

Irmağın batı kıyısındaki topraklar doğudakilerden çok daha çoraktı. Irmağı geçerken mataralarını doldurmuşlardı. Suyun fazlası azından daha büyük bir sorun olduğu için, Falk yanlarına yedek su almak istememişti. Artık gökyüzü açıktı ve güneş bütün gün pırıl pırıl parlıyordu; yola çıktıklarından bu yana ilk defa yürürken soğuk rüzgâra karşı koymak zorunda kalmıyorlar, kuru ve sıcak bir yerde uyuyabiliyorlardı. İlkbahar, çorak topraklara bir anda bütün canlılığıyla gelmişti; tepelerinde sabah yıldızı parlıyor ve ayaklarının altında kır çiçekleri açıyordu. Ama ırmağı geçeli üç gün olduğu halde henüz bir kaynağa ya da dereye rastlamamışlardı.

Sel sularının içinde mücadele ederken Estrel soğuk almıştı. Falk'a hiçbir şey söylemedi ve yorulmak bilmeyen adımlarla yoluna devam etti; ama yüzü solgunlaşmıştı. Sonunda dizanteriye yakalandı. O gün erken kamp kurdular. Akşam çalı çırpıyla yaktıkları kamp ateşinin başında otururlarken ağlamaya başladı, gözlerinden yaş akmadan yal-

nızca birkaç kez hıçkırdı; ama onun gibi içe kapanık bir insan için bu bile fazlaydı.

Huzursuz olan Falk onu sakinleştirmeye çalıştı, ellerini tuttu; kadın ateş içinde yanıyordu. "Bana dokunma." dedi. "Hayır, hayır. Onu kaybettim, onu kaybettim. Şimdi ne yapacağım?"

Falk yeşim muskasının boynunda olmadığının ancak o zaman farkına varabildi.

"Onu ırmağı geçerken düşürmüş olmalıyım." dedi. Estrel kendini kontrol altına almaya çalışarak, Falk'ın elini tutmasına izin vermişti.

"Neden bana söylemedin?"

"Bu, neye yarardı ki?"

Buna verecek bir yanıt bulamadı. Estrel sakinleşmişti ama Falk onun kendini hiç iyi hissetmediğini biliyordu; ateşi çok yüksekti ve çok gergindi. Yemek yiyemiyor ve susuzluktan kıvrandığı halde, Falk'ın tek bulabildiği içecek olan tavşan kanını içemiyordu. Ona elinden geldiğince rahat bir döşek hazırladı ve boş mataraları alarak su bulmak için yola koyuldu.

Kır çiçekleriyle ve bacaklarını çizen dikenli çalılarla dolu topraklarda gökyüzünün parlak ve bilinmeyen kenarına doğru kilometrelerce yürüdü. Yakıcı bir güneş vardı, tarla kuşları şarkılar söyleyerek yerden havalanıyordu. Falk sağlam adımlarla hızlı hızlı yürüyordu. Kamp kurdukları yerin kuzeyini ve doğusunu araştırdı. Toprak son haftalarda yağan yağmuru emmişti ve hiç dere yoktu. Su yoktu. Kampın batısını araştırması gerekiyordu. Gittiği yoldan geri döndü ve kampı ararken batıda, kilometrelerce ötede bir duman gördü; ama bu, ağaçların koyu lekesi de olabilirdi. Bunun hemen ardından kamp ateşinin dumanını gördü. Çok yorgundu, alçalan güneşin ışınları gözünü alıyordu ve ağzı kupkuruydu; ama bütün bunlara rağmen, tüm gücünü topladı ve koşarak o tarafa doğru gitti.

Kampı yeniden bulabilmesi için Estrel ateşi canlı tutmuştu. Ateşin yanında artık paramparça olmuş uyku tulumunun içinde yatıyordu. O geldiği zaman başını kaldırmadı.

"Batıda ağaçlar var; orada su da vardır. Bu sabah yanlış yöne gitmişim." dedi Falk, bu arada onun eşyalarını topluyor ve çantasına dolduruyordu. Ayağa kalkması için Estrel'e yardım etti; kolundan tuttu ve yola koyuldular. Kadın yüzünde anlamsız bir ifadeyle, kamburu çıkmış bir halde onun yanında yürüyordu. Bir kilometre gittiler, sonra bir kilometre daha ve alçak bir tepenin üzerine geldiler. "İşte!" dedi Falk. "Bak, gördün mü? Ağaçları gördün mü? Orada su vardır."

Ama Estrel'in dizleri büküldü ve yere düştü, gözleri kapalı, acı içinde kıvranarak boylu boyunca çimenlerin üzerine uzandı. Daha fazla yürüyecek gücü yoktu.

"Orası olsa olsa bir ya da iki kilometre uzaktadır. Şimdi burada bir ateş yakacağım, sen biraz dinlen; ben mataraları doldurup geleceğim; orada su olduğundan eminim. Merak etme, birazdan dönerim." Falk çevrede bulabildiği çalı çırpıdan küçük bir ateş yakarken, Estrel orada hareketsiz yatıyordu. Ateşi canlı tutabilmesi için onun ulaşabileceği yere birkaç çıra koydu. "Hemen döneceğim." dedi ve gitti. Estrel yattığı yerden doğruldu, yüzü bembeyazdı ve titriyordu, arkasından seslendi: "Hayır! Beni bırakma! Beni burada tek başıma bırakamazsın, hiçbir yere gidemezsin..."

Sağduyusunu yitirmişti. Hastaydı ve mantıklı düşünemeyecek kadar çok korkuyordu. Tam hava kararmak üzereyken Falk, onu orada bırakıp gidemezdi; aslında gidebilirdi, ama bu düşünce onu huzursuz etmişti. Falk, onu ayağa kaldırdı, belinden tuttu ve kâh sürükleyerek, kâh taşıyarak oradan götürdü.

Bir sonraki tepeyi tırmandığı zaman ağaçları tekrar gördü, ama hâlâ çok uzaktaydılar. Güneş, karşılarındaki top-

rak okyanusunun üzerindeki altın renkli sisin içinde batıyordu. Artık Estrel'i taşıyordu; birkaç dakikada bir onu yere bırakması, soluklanması ve yeniden güç kazanması gerekiyordu. Hiç olmazsa dudaklarını ıslatacak kadar suyu olsaydı, bu kadar çok zorlanmayacağını biliyordu.

"Orada bir ev var." diye fısıldadı kadına, ıslık çalar gibi çıkan kuru bir sesle. Sonra tekrar, "Orada ağaçların arasında bir ev var. Fazla uzak değil..." dedi. Bu kez Estrel onu duydu ve güçsüzce ona karşı koymaya başladı. "Oraya gitme. Oraya gitme. Evlere gitme. Ramarren evlere gitmemeli. Falk...." Ağlıyor ve Falk'ın bilmediği bir dilde yardım ister gibi haykırıyordu. Vücudu kadının ağırlığı altında bükülmüş, güçlükle yürüyordu.

Alacakaranlığın içinde bir anda bir ışık parladı: Büyük, karanlık ağaçların arkasında yükselen pencerelerden dışarıya ışık süzülüyordu.

Işığın yönünden gelen acı bir çığlık duydu, ses giderek yükseliyor ve ona yaklaşıyordu. Sislerin içinde çığlıklar atarak kendilerine doğru koşan gölgeleri görünce durdu. Beli yüksekliğindeki ağır gölgeler çevresini sararak ona yumruklar ve tokatlar atmaya başladığında, Estrel'in baygın vücudunu hâlâ kollarının arasında tutuyordu. Yerinden kımıldayamamış ve silahını çekememişti. Birkaç yüz metre ilerideki yüksek pencerelerden süzülen ışığın huzurlu bir görüntüsü vardı. Bağırdı: "Imdat! Yardım edin!" Ama sesi yalnızca bir fısıltıdan ibaretti.

Uzaklardan yüksek sesle bağıran başka sesler duyuldu. Siyah gölge-hayvanlar geri çekilerek beklediler. Dizlerinin üzerine düştüğü yerde Estrel'i sıkı sıkı tutan Falk'ın yanına insanlar geldi. "Kadını götürün." dedi bir erkek sesi; bir başkası da, "Bunlar kim? Yeni işçiler mi?" diye sordu. Ona ayağa kalkmasını emrettiler, ama Falk kendisine söyleneleni yapmadı ve fısıldadı: "Onun canını yakmayın, o hasta."

"O halde kalk ayağa!" Kaba, ama becerikli eller onu itaat etmeye zorladılar. Estrel'i kendisinden almalarına izin verdi. Yorgunluktan o kadar sersemlemişti ki ne içinde bulunduğu mekânı inceleyecek ne de başına gelenleri düşünecek hali vardı. Ona kana kana içtiği soğuk su vermişlerdi; bütün bildiği buydu, önemli olan tek şey buydu.

Oturuyordu. Konuştuğu dili anlayamadığı biri ona bardak dolusu bir sıvı içirmeye çalışıyordu. Bardağı aldı ve içti. Ardıç lezzetinde, berbat bir sıvıydı. Bir bardak, açık yeşil, küçük bir bardak; net olarak görebildiği ilk şey buydu. Zove'nin evinden ayrıldığından bu yana bardakla hiçbir şey içmemişti. Başını salladı, yakıcı sıvının boğazını ve beynini temizlediğini hissediyordu, karşıya baktı.

Bir odadaydı, çok büyük bir odada. Alabildiğine uzanan cilalı taş zeminin üzerine, uzak duvarlardan birinin ortasındaki büyük yuvarlak lambanın sarımtırak tatlı ışığı belli belirsiz yansımıştı. Tüm odaya yayılan ışığın sıcaklığını yüzünde hissediyordu. Kendisiyle güneşe benzeyen yuvarlak ışığın arasında yüksek arkalıklı, ağır bir sandelye vardı; üzerinde siyah bir hayvan figürü hiç kımıldamadan oturuyordu.

"Sen nesin?"

Burnunun ve çenesinin ucunu ve sandalyenin kolunun üzerindeki siyah eli gördü. Sesi derinden geliyordu ve kaya gibi sertti. Sözcükler çok uzun bir zamandır konuştuğu Galaktika'dan değil, kendi dilinden, orman dilindendi; ama lehçe farklıydı. Gerçeği söyleyerek ağır ağır yanıt verdi.

"Kim olduğumu ben de bilmiyorum. Kendimle ilgili bilgiler altı yıl önce benden alındı. Bir orman evinde insanların âdetlerini öğrendim. Adımı ve kim olduğumu öğrenmek için Es Toch'a gidiyorum."

"Yalan Kenti'ne gidip gerçeği mi öğreneceksin? Bu eski dünyanın üzerinde işçiler ve aptallar efendilerin ayak işle-

rini yapmak için koşuşturup dururlar, ama hayvanlar yalanlara kanacak kadar budala değildir. Benim krallığıma neden geldin?"

"Yol arkadaşım için."

"Yoksa seni buraya o mu getirdi?"

"Çok hastaydı; su arıyordum. Şimdi o..."

"Kapat çeneni. Seni buraya onun getirdiğini söylememene sevindim. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Burası Kansas bölgesidir. Ben buranın efendisi, kralı, prensi ve Tanrısıyım. Bu bölgede her şey benden sorulur. Biz burada o ünlü oyunlardan birini oynarız. Adı Şatonun Kralı'dır. Kuralları çok eskidir ve uyduğum yegâne kural onlardır. Diğerlerini ben, kendim koyarım."

Konuşan yaratık sandalyesinden kalkarken, yumuşak sarı ışık onun arkasında, yerden tavana ve duvardan duvara yansıyordu. Yukarıda, çok yukarıda, gölgelerin arasına yansıyan altın renkli ışığın içine karanlık kirişler ve kemerler giriyordu. Işık aşağıda ince, uzun ve güçlü vücudunun üzerindeki geniş ve bombeli alnını ve şahin burnunu aydınlatıyordu; duruşu soylu, hareketleri kararlı ve çevikti. Falk oturduğu yerde hafifçe kımıldarken, efsanevi hayvanın figürü tahtın arkasında uzadı, sonra büküldü. Ardıç aromalı sıvı düşüncelerini bulanıklaştırmıştı; kendine kral diyebilmesi için bu adamın deli olması gerektiğini düşünmek yerine, krallığın onu delirttiğini düşünüyordu.

"Demek daha adını öğrenemedin."

"Beni bulanlar, bana Falk adını taktılar."

"Gerçek adının arayışındaki bir adam. İnsanların yapacak daha iyi işleri kaldı mı? Hiç kuşkusuz seni kapıma getiren bu oldu. Seni oyunumda bir oyuncu olarak kabul ediyorum." dedi Kansas Prensi. "Benim kapıma her gece sarı mücevher gözlü adamlar gelip benden yardım istemezler. Seni geri çevirmek akıllılık olur, ama bu, büyüklüğe

sığmaz; zaten krallık da iyilik yapmak ve tehlikelere atılmak demek değil midir? Onlar sana Falk diyorlarmış, ama ben demeyeceğim. Bu oyunda senin adın Opaltaşı olacak. İstersen yerinden kalkabilirsin. Griffon, olduğun yerde kal!"

"Prens, arkadaşım!"

"Bir Shing, bir işçi ya da bir kadın: neden onu yanında taşıyorsun? Sabırlı ol be adam; krallara karşılık vermekte bu kadar acele etmemelisin. Ben onu neden yanında taşıdığını biliyorum. Ama onun adı yok ve oyunumuza katılmayacak. Benim kovboylarımın kadınları ona bakıyorlar, bundan sonra bir daha ondan söz etmeyeceğim." Prens konuşmaya devam ederken, çıplak zeminin üzerinde uzun adımlarla ona doğru yaklaşıyordu. "Benim arkadaşımın adı Griffon. Eski Canon'larda ve efsanelerde köpek adındaki hayvandan söz edildiğini hiç duymuş muydun? Griffon bir köpektir. Gördüğün gibi, o düzlüklere hükmeden gevezelere hiç benzemez, ama çok zekidir. Krallıklar gibi, onların nesilleri de tükenmek üzeredir. Opaltaşı, en çok istediğin şey ne?"

Prens bu soruyu Falk'ın yüzüne bakarak, kurnazca bir nezaketle sormuştu. Yorgun, kafası karışık, ama gerçeği söylemekte kararlı olan Falk yanıt verdi: "Eve dönmek."

"Eve dönmek mi..." Kansas Prensi gölgesi kadar siyahtı, boyu iki metreye yakındı, kılıç namlusuna benzeyen yüzüyle kapkara bir adamdı. "Eve dönmek..." Falk'ın oturduğu sandalyenin yanındaki uzun masaya bakmak için ondan biraz uzaklaştı. Falk masanın üzerindeki tasarımı gördü. Büyük, çukur bir çanağın içi üzerleri boncuklar dizili altın ve gümüş tel yumaklarıyla doluydu; o kadar iç içeydiler ki boncuklar bir telden diğerine ve bazı noktalarda bir düzeyden diğerine geçebiliyordu. Büyüklükleri elma çekirdiğinden bebek yumruğuna kadar değişen yüzlerce boncuk vardı; çeşitli maddelerden yapılmışlardı: kil, taş, tahta, metal

kemik, plastik, cam, ametist, akik, topaz, turkuvaz, opal, amber, kristal, grena, zümrüt, pırlanta. Zove, Ceylangöz ve diğerlerininkiler gibi örnek bir tasarımdı. Bunların kökeninin büyük Davenant uygarlığından geldiği tahmin ediliyordu; ama artık dünyada çok eskimişlerdi ve bir falcıdan, bir bilgisayardan, mistik bir öğreti aracından ya da bir oyuncaktan farkları kalmamıştı. Falk kısa ikinci yaşantısı boyunca bu konuda ayrıntılı bilgi sahibi olacak fırsat bulamamıştı. Ceylangöz ona, bir insanın iyi bir tasarım yapabilecek beceriyi edinebilmesi için kırk-elli yıl çalışması gerektiğini söylemişti; ailenin büyüklerinden biri olmasına rağmen, yalnızca yirmi-otuz boncuklu, yirmi beş santimetre karelik tasarımlar yapabiliyordu...

Kristal prizma hafif bir ses çıkararak demir küreye çarptı. Tasarımın tam ortasındaki opal çevresine alev saçarken, turkuvaz sola kaydı, birbirine bağlı grena kakmalı cilalı iki kemik sağa kaydıktan sonra aşağıya doğru kıvrıldı. İnce ve güçlü siyah eller ani bir hareketle tellerin üzerine gitti, hayat ve ölüm taşlarıyla oynamaya başladı. "Evet," dedi Prens, "demek eve dönmek istiyorsun. Buraya bak! Tasarımı yorumlayabilir misin? Boşluk. Abanoz, pırlanta ve kristal, bunların hepsi ateş taşları; aralarındaki bir içeri girip bir dışarı çıkan opal de öyle. Kralın evinden çok uzaklarda, duvar-pencere hapishanesinden çok uzaklarda, Kopernik'in derelerinden çok uzaklarda, taşlar yıldızların arasında uçarlar. Sen sınırlarını aşabilecek misin, zamanın sınırlarını? Şuraya bak!"

Kayan parlak taşların ışığı Falk'ın gözlerine yansıyordu. Elini büyük tasarımın kenarına koydu ve fısıldadı: "Ben bunu yorumlayamıyorum..."

"Yorumunu yapabilsen de yapamasan da, senin oynadığın oyun bu Opaltaşı. İyi, çok iyi. Bu akşam köpeklerim bir dilenciye havladılar ve o dilenci bir yıldız ışığı prensi çıktı. Opaltaşı, eğer bundan çok uzun bir süre sonra, çok

daha soğuk bir gecede sana gelip kuyularından su ve duvarlarının arasında bir barınak istersem, bunları bana verecek misin? Sen çok çok eski zamanlardan geliyorsun. Ben yaşlıyım, ama sen benden çok daha yaşlısın; senin bir asır önce ölmüş olman gerekirdi. Bundan bir asır sonra çölün ortasında karşılaştığın kralı anımsayabilecek misin? Haydi, haydi, burada istediğin gibi dolaşmakta özgürsün. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, sana hizmet edecek insanlar var."

Falk, uzun odayı geçti ve perdeli büyük bir kapıya geldi. Kapının dışındaki holde bir oğlan bekliyordu; diğerlerini çağırdı. Elleri çok becerikliydi ve yaptıkları işten gurur duyuyorlardı, ona duydukları saygının bir ifadesi olarak önce Falk'ın konuşmasını bekliyorlardı. Ona banyo yaptırdılar, temiz giysiler, yemek ve sessiz bir odada temiz bir yatak verdiler.

Kansas bölgesindeki büyük evde on üç gün kaldı, kışın son karları ve ilkbaharın hafif yağmurları, Prensin bahçelerinin arkasında kalan çorak toprakları ıslatıyordu. Estrel artık iyileşmişti, onu büyük evin arka tarafında kümelenmiş küçük evlerden birine yerleştirmişlerdi. İstediği zaman onun yanına gitmekte serbestti... İstediği her şeyi yapmakta serbestti. Prens topraklarının kayıtsız şartsız hâkimiydi, ama hiç kimseyi bir şey yapmaya zorlamıyordu. Halkı ona hizmet etmekten gurur duyuyordu; bu, belki de onun doğuştan gelen üstün özellikleri karşısında, kendi zayıflıklarını kabullenmiş olmalarından kaynaklanıyordu. İki yüz kişiden kalabalık değillerdi ve bu, kovboylar, bahçıvanlar, yapımcılar, onarımcılar ve onların karıları ile çocuklarından oluşan çok küçük bir krallıktı. Orada birkaç gün kaldıktan sonra eğer tebaası olmasaymış ve tek başına yaşasaymış bile, Kansas Prensinin yine bir prens olacağından hiç kuşkusu kalmamıştı. Bu, her zamanki gibi bir kalite meselesiydi.

Bu inanılmaz gerçek, Prensin topraklarındaki mutlak hâkimiyeti, Falk'ı o kadar etkilemiş ve kafasını o kadar meşgul etmişti ki Falk, günlerce dışarıdaki dünyayı, uzun zamandır içinde yolculuk yaptığı darmadağın olmuş, vahşi ve anlamsız dünyayı düşünmek bile istemedi. Ama on üçüncü gün Estrel ile konuştuktan ve oradan ayrılmaya karar verdikten sonra, o toprakların dış dünyayla olan bağlantısını düşündü ve "Ben Shingler'in insanların krallıklar kurmalarına izin vermediğini sanıyordum." dedi. "Onun burada bu topraklara sahip çıkmasına ve kendini bir prens ya da kral olarak kabul ettirmesine neden izin veriyorlar?"

"Bu deliyi neden durdursunlar ki? Kansas bölgesi oldukça geniş bir alanı kaplıyor, ama topraklar çok çorak ve burada çok az insan yaşıyor. Es Toch'un efendileri onunla neden uğraşsınlar? Eminim ki onu kendini beğenmiş, boşboğaz ve aptal bir çocuğa benzetiyorlardır."

"Sen onun hakkında böyle mi düşünüyorsun?"

"Şey, dün geçen gemiyi gördün mü?"

"Evet, gördüm."

Bir hava taşıtı; Falk ilk kez bir hava taşıtı görmüştü, ama onun vızıltıya benzeyen sesi hiç yabancı gelmemişti. Evin üzerinden geçmişti, çok yüksekten uçuyordu ve onu yalnızca birkaç dakika görebilmişlerdi. Prensin maiyetinde yaşayan insanlar ellerindeki tencerelere vurarak ve çanlar çalarak bahçelere fırlamışlar, çocuklar bağırmışlar ve köpekler havlamıştı. Prens de evin üst balkonlarından birinden büyük bir ciddiyetle, gemi karanlık batıda gözden kaybolana kadar kulakları sağır edici bir dizi fişek atmıştı.

"Bunlar da Basnasskalar kadar aptal, o yaşlı adam delinin biri."

Her ne kadar Prens Estrel'i görmeyi kabul etmese de, halkı ona karşı çok kibar davranıyordu; her zaman çok yumuşak olan sesindeki sertlik Falk'ı şaşırttı. "Basnasskalar insanların eski adetlerini unutmuşlar." dedi. "Ama bu in-

sanlar onları çok iyi anımsıyor olabilirler." Güldü. "Her neyse, gemi gitti artık."

"Ama onun attığı fişeklerden korktukları için gitmedi, Falk." dedi ciddiyetle; onu bir konuda uyarmaya çalışıyor gibiydi.

Kadının yüzüne baktı. Bir Shing hava taşıtını bile gökyüzünde tutulan bir güneş gibi yok eden fişeklerin şairane çılgınlığını anlayamadığı belli oluyordu. Muskasını yitirdiğinden ve hastalandığından beri çok endişeli ve keyifsiz görünüyordu. Falk'ın çok hoşnut kaldığı bu ziyaret onun için bir işkenceden farksızdı. Artık gitme zamanları gelmişti. Falk yumuşak bir sesle; "Ben Prens'e gideceğimizi haber vereyim." dedi ve onu dalları sarı-yeşil sürgünlerle dolu söğüt ağaçlarının altında bırakıp, bahçelerin içinden geçerek büyük eve doğru yürüdü. Uzun bacaklı, geniş göğüslü siyah köpeklerin beşi ona eşlik etti, buradan ayrıldıktan sonra bu saygılı nöbetçileri çok özleyecekti.

Kansas Prensi taht odasında oluyordu. Odanın doğu duvarını kaplayan disk, gün ışığında benekli ve donuk bir gümüş parçası, bir iç ay gibi parlıyor, yalnızca geceleri yumuşak ve sıcak güneş ışığı veriyordu. Onun önünde güney çöllerinin ağaçlarından yapılmış cilalı taht duruyordu. Falk buraya geldiği ilk geceden sonra onun tahtında oturduğunu hiç görmemişti. Tasarımın yanındaki sandalyelerden birine oturdu, arkasındaki doğuya bakan yüksek pencerelerin perdeleri açıktı. Uzaklarda tepeleri buzlarla kaplı karanlık dağlar görünüyordu.

Prens kılıç namlusu yüzünü kaldırdı ve Falk'ın söylediklerini dinledi. Ama ona yanıt vermek yerine okuduğu kitaba dokundu. Bu, olağanüstü kütüphanesinin ışıklı tomarlarından biri değil, elyazması küçük, ciltli bir kitaptı. "Bu Canon'u biliyor musun?"

Falk onun işaret ettiği yere baktı ve dizeleri okudu.

İnsanın korktuklarından
korkulmalıdır.
Ah, yalnızlık!
Henüz sınırına
son sınırına ulaşmadı!

"Biliyorum prensim. Bu yolculuğa çıktığımda yanımda bir Canon'um vardı. Ama sizin Canon'unuzun sol sayfasını okuyamıyorum."

"Bunlar beş ya da altı bin yıl önce ilk yazıldığında kullanılan semboller: Sarı İmparator'un, benim atalarımın dili. Seninkini yolda mı yitirdin? O halde bunu al. Ama bunu da yitireceksin. Biliyorum, izlenen yolda yol yitirilir. Ah, yalnızlık! Sen neden her zaman gerçekleri söylüyorsun Opaltaşı?"

"Bilmiyorum." Kiminle konuşursa konuşsun, gerçeği söylemek ne kadar tehlikeli olursa olsun, Falk hiçbir zaman yalan söylememeye karar vermişti, ama bu kararı neden verdiğini bilmiyordu. "Düşmanın silahını kullanmak, onun oyununu oynamaktır..."

"Ah, onlar oyunu çok uzun bir süre önce kazandılar. Demek gidiyorsun, ha? O halde git; eminim ki artık zamanı gelmiştir. Ama yol arkadaşını bir süre daha burada tutacağım."

"Ona halkını bulmasında yardımcı olacağıma söz vermiştim, Prensim."

"Halkı mı?" Sert bakışlı, gölgeli yüz ona doğru döndü. "Sen onun ne olduğunu sanıyorsun?"

"O, bir Gezgin."

"Ben yeşil bir cevizim ve sen bir balıksın, o dağlarda pirişilmiş koyun pisliğinden yapılmış! Bildiğin yolda devam et. Gerçeği söyle ve gerçeği işit. Batıya doğru yürürken benim çiçekli bahçelerimin meyvelerini topla ve dev eğrelti ağaçlarımın gölgesinde benim bin kuyumun sütünü iç

Opaltaşı. Benim yönettiğim krallık güzel değil mi? Batı, seraplarla ve toz bulutlarıyla doludur. Onu yanında götürmek istemenin nedeni sadakat mi yoksa şehvet mi?"

"Onunla birlikte çok uzun bir yol katettik."

"Ona güvenme."

"O, bana yardım etti ve ümit verdi. Biz onunla yol arkadaşıyız. Aramızda bir güven var; bunu nasıl yıkabilirim?"

"Ah, aptal, ah, yalnızlık!" dedi Kansas Prensi. "Seni yalan sarayına götürmeleri için kopuzlar, flütler, tamburinler ve doğum kontrol haplarıyla birlikte yanına on kadın vereceğim. Sana torpillerle silahlanmış beş tane iyi arkadaş vereceğim. Sana bir köpek vereceğim, gerçekten vereceğim, nesli tükenmiş canlı bir köpek, senin gerçek arkadaşın o olacak. Köpeklerin neden öldüğünü biliyor musun? Çünkü onlar sadıktı. Çünkü onlar güvenilirdi. Yalnız git adam!"

"Gidemem."

"Nasıl istersen öyle git. Buradaki oyun bitti." Prens ayağa kalktı ve yuvarlak ayın altındaki tahtına gidip oturdu. Falk ona veda etmeye çalışırken başını bile çevirmedi.

6

Silik belleğinde bir zamanlar görmüş olduğu dağın silik anısını bir türlü cisimleştiremeyen Falk, dağlara varır varmaz Es Toch'a da varacaklarını sanıyordu; kıtanın tepesine tırmanmak zorunda kalacaklarının farkında değildi. Her geçtikleri tepeden sonra dağlar biraz daha yükseliyordu; her geçen gün bu yükseklikler dünyasında biraz daha yükseğe tırmanıyorlardı, ama hedefleri çok daha yukarılarda ve güneybatıdaydı. Ormanlar, tepeler ve bulutlarla bütünleşen kar ve granit kaplı yamaçlarda kamplara ya da köylere çok ender rastlıyorlardı. Başka seçenekleri olmadığı için çoğu zaman buralardan geçmek zorunda kalıyorlardı. Prens'in onlara cömertliğinin simgesi olarak verdiği katırların üzerinde insanların önünden geçiyorlardı ve hiç kimse onları durdurmuyordu. Estrel ona, burada Shingler'in dibinde yaşayan dağ insanları yabancılara saldırmayacak ya da onları ağırlamayacak kadar kurnaz oldukları için, efendilerin onlara dokunmadıklarını söylemişti.

Nisan ayında dağlarda kamp kurmak çok zor bir işti ve bir köyde durduklarında Falk çok rahatlamıştı. Burası derin bir vadide, gürültülü bir ırmağın kıyısında, bulutlarla kaplı yüksek tepelerle sınırlanmış dört haneli bir köydü; ama bir adı vardı: Besdio. Estrel, ona yıllar önce küçük bir kızken orada kaldığını söylemişti. Besdio'daki insanlardan birkaç tanesinin Estrel'inki gibi beyaz tenleri ve koyu kumral saçları vardı. Onunla Gezgin dilinde kısaca konuştular. Falk o güne kadar Estrel ile hep Galaktika dili konuşmuş ve bu batı dilini öğrenememişti. Estrel doğuyu ve batıyı göstererek onlara bir şeyler anlattı; dağ insanları Estrel'i dikkatle inceleyerek ve Falk'ı gözlerinin ucuyla süze-

rek onu dinlediler. Çok az soru sordular ve Falk'ı tedirgin eden sakin ve ilgisiz bir tavırla onlara yiyecek ve bir gecelik barınak verdiler.

Yatacakları ahır sıcaktı, çünkü burası gürültülü ve pis kokulu, ama barışsever dostlarının, sığırların, keçilerin ve kümes hayvanlarının vücut ısılarıyla ısınıyordu. Estrel ana barakada ev sahipleriyle konuşurken, Falk ahıra gitti ve yalnızlığının keyfini çıkardı. Hayvanların bölmelerinin üzerinde kalan saman yığınlarından çok rahat bir yatak yaptı ve üzerine uyku tulumlarını serdi. Estrel geldiği zaman uyumak üzereydi, ama yattığı yerde doğruldu ve "Geldiğine sevindim... Buralarda bir yerlerde gizlenmiş bir şeyin kokusunu duyuyorum, ama ne olduğunu anlayamadım." dedi.

"Duyduğum tek şey koku değil."

Estrel'i ilk defa bu kadar neşeli gören Falk, şaşırarak ona baktı ve "Kente yaklaştığımız için çok mutlusun değil mi?" diye sordu. "Keşke ben de mutlu olabilseydim."

"Mutlu olmamam için hiçbir neden yok. Orada halkımı bulmayı ümit ediyorum; onları bulamazsam, efendiler bana yardım edecektir. Sen de orada aradığını bulacaksın ve kendi mirasına kavuşacaksın."

"Mirasım mı? Benim beyni silinmiş biri olduğuma inandığını sanıyordum."

"Senin mi? Asla. Sen zihnini kurcalayanın Shingler olduğuna inanıyorsun, değil mi Falk? Bunu bana düzlüklerde söylemiştin, ama o zaman ne demek istediğini anlayamamıştım. Nasıl olur da beyni traşlanmış biri ya da sıradan bir insan olduğunu düşünebilirsin? Sen bu dünyada doğmamışsın!"

Çoğu zaman bu denli kendinden emin konuşmazdı. Estrel'in söyledikleri onu yüreklendirdi, o anda tek istediği kendi halkını bulmaktı; ama uzun zamandan beri suskun ve keyifsiz olduğu için, onun ağzından bunları duymak ho-

şuna gitmişti. Sonra deri bir kordonun ucunda sallanan bir şey gördü. "Sana bir muska vermişler." dedi. Kadının iyimserliğinin nedeni belli olmuştu.

Estrel boynunda asılı olan muskaya bakarak doyum içinde, "Evet." diye karşılık verdi. "İkimizin kaderi aynı ve bundan sonra ikimiz için de her şey yolunda gidecek."

Estrel'in batıl inaçlarını çok komik buluyordu, ama bunların onu rahatlatması hoşuna gidiyordu. Hayvan kokuları, nefesleri ve varlıklarıyla dolu karanlığın içinde uykuya dalmak üzereyken, onun hâlâ uyanık olduğunu biliyordu. Güneş doğmadan önce horozlar öterken uyandı ve kadının, bilmediği bir dilde, muskasına dua ettiğini gördü.

Fırtınalı tepelerin güneyine doğru kıvrılan bir patikayı izleyerek yollarına devam ettiler. Geçecekleri büyük bir dağ daha kalmıştı; dört gün daha yürüdüler, bu arada hava iyice soğuyup buzlanmış, gökyüzü laciverde dönüşmüş, nisan güneşi çok uzaklardaki çayırları gölgelendiren bulutların pamuklarla kaplı sırtlarını aydınlatmaya başlamıştı. Sonunda zirveye ulaştılar. Gökyüzü kararmıştı, çıplak kayalar ile çıplak kırmızı ve gri toprakları ince bir kar tabakası örtüyordu. Geçitte yolcuların konaklamaları için yapılmış bir kulübe vardı; kar durana kadar katırları ile birlikte orada kaldılar, sonra inişe geçtiler.

"Bundan sonrası daha kolay." dedi Estrel, kendi katırının sallanan sırtının ve Falk'ın katırının sallanan kulaklarının üzerinden ona bakıyordu; Falk gülümsedi, ama Es Toch'a yaklaştıkça içindeki korku giderek büyüyordu.

Dağdan aşağıya indikçe patika genişledi ve bir yola dönüştü; kulübeler, çiftlikler, evler gördüler. Hava yağışlı ve soğuk olduğu için sokaklarda çok az insan vardı; herkes evine kapanmıştı. İki yolcu yol boyunca yağmur altında ilerledi. Geçitteki kulübeden ayrıldıktan sonraki üçüncü sabahlarında hava açtı, birkaç saat yol aldıktan sonra Falk, Estrel'e kuşkuyla bakarak katırını durdurdu.

"Ne oldu Falk?"

"Geldik, burası Es Toch, değil mi?"

Çevrelerindeki arazi düzleşmişti, ama onu çepeçevre saran uzak tepeler ufuk çizgisini kapatıyordu. Geçtikleri kırlardaki evlerin sayısı giderek artmaya başlamıştı. Barakalar, kulübeler, birkaç katlı binalar, hanlar, çeşitli malların yapıldığı ve satıldığı dükkânlar görülüyordu; her yer çocuk doluydu, gerek ana yol gerekse ara sokaklar yürüyen, at ya da katır sırtında veya kızaklarla dolaşan insanlarla kaynıyordu. İnsanlar gelip gidiyorlardı: Dağ başında, sabahın parlak ve karanlık gökyüzünün altında her yer kalabalık, ama tenhaydı; hareketli, ama durgundu; kirli ve kasvetli, ama canlıydı.

"Es Toch'a yaklaştık, yalnızca bir kilometre yolumuz kaldı."

"Buranın adı ne?"

"Buraları kentin kenar mahalleleri."

Falk ürkek ve heyecanlı gözlerle çevresine bakıyordu. Artık çok uzaklarda kalan Doğu Ormanı'ndaki evden çıktıktan sonra izlediği patikalar, onu hızla sona doğru götüren bir yola dönüşmüştü. Katırlarının üzerinde, yolun ortasında ilerlerken insanlar onlara bakıyordu; ama hiçbiri durup onlarla konuşmadı. Kadınlar onları görür görmez başlarını çeviriyorlardı. Yalnızca yırtık pırtık giysili çocuklardan birkaçı onlara bakmış ya da işaret etmiş, ondan sonra da derme çatma kulübelerin arkasında kalan çöp dolu küçük meydanlarda koşarak gözden kaybolmuşlardı. Falk bunu hiç beklemiyordu; zaten o ne bekliyordu ki? Sonunda, "Dünyada bu kadar çok insanın yaşadığını bilmiyordum." dedi. "Hayvan pisliğinin çevresinde toplanan sinekler gibi Shingler'in çevresinde kümelenmişler."

"Sinek kurtları hayvan pisliğinde gelişir." dedi Estrel kuru bir sesle, sonra Falk'a baktı ve elini uzatıp onunkinin üzerine koydu. "Bunlar kentin duvarlarının dışında yaşa-

yan it kopuk takımı. Şimdi kente gidelim, gerçek kente. Orayı görmek için çok uzun bir yoldan geldik."

Bir süre daha gittiler, sonra gün ışığı altında tüm görkemiyle kulübelerin çatılarının tepesinde yükselen penceresiz yeşil kuleleri gördüler. Falk'ın kalbi hızlı hızlı atmaya başlamıştı; Estrel'in Besdio'da aldığı muskaya dua ettiğini gördü.

"Kente katırlarla giremeyiz." dedi Estrel. "Onları burada bırakalım." Viran bir ahırda durdular, Estrel orayı işleten adamla batı dilinde konuştu. Falk, ona ne konuştuğunu sorduğunda, "Katırlarımızı rehin almak istiyor." dedi.

"Rehin mi?"

"Eğer onlara bakması için para vermezsek, katırlar onun olacak. Paran var, değil mi?"

"Hayır." dedi Falk, alçakgönüllülükle. Yalnızca parası olmamakla kalmıyordu, o güne kadar para denen şeyi hiç görmemişti; Galaktika'da bu sözcüğün karşılığı vardı, ama orman dilinde yoktu.

Süprüntü ve molozla dolu ahır, serseriler kentini yüksek granit duvarlardan ayıran son binaydı. Yayalar için Es Toch'a yalnızca bir giriş kapısı vardı. Kapı koni biçiminde büyük sütunlardan yapılmıştı. Sol taraftaki sütunda Galaktika dilinde bir yazı vardı: YAŞAMA SAYGI DUYUN. Sağda ise Falk'ın hiç bilmediği dilde bir şeyler yazılıydı. Kapı kalabalık değildi ve hiç nöbetçi yoktu.

Hayranlığını gizlemeye çalışarak onların arasından geçerken, "Yalanın ve gizemin sütunları." dedi yüksek sesle; sonra Es Toch'a girdi ve gördüğü manzara karşısında hiçbir şey söyleyemeden kalakaldı.

Dünyanın efendilerinin kenti, bir kanyonun iki yamacının üzerine kurulmuştu. Dağların arasında açılan olağanüstü büyüklükteki ince uzun yarığın içinde uzanan yeşil çizgili siyah duvarlar, beş yüz metre ötede gölgelerin altında, gümüş renkli bir ırmağa dönüşüyordu. Tepelerin he-

men kenarında kentin kuleleri yükseliyordu; bunlar birbirlerine köprüler ve kemerlerle bağlanmışlardı ve hiçbirinin temeli yeryüzünde değildi. Kanyonun başdöndürücü kıvrımından hemen önce kuleler, yollar ve köprüler bitiyor, duvarlar kenti yeniden kapatıyordu. Helikopterler şeffaf pervaneleriyle gökyüzünü gölgeliyor ve projektörler bir görünen bir kaybolan sokakları ve köprüleri aydınlatıyordu. Doğudaki yüksek tepelerin hemen arkasında kalan güneş, aşağıya gölgeler gönderiyor, büyük yeşil kuleler sanki şeffafmış gibi parlıyordu.

"Gel." dedi Estrel, ondan bir adım önde gidiyordu ve gözleri parlıyordu. "Burada korkacak hiçbir şey yok Falk."

Onu izledi. Aşağıdaki binalardan tepelerdeki kulelere uzanan yolda hiç kimse yoktu. Başını çevirdi ve kapıya baktı, ama sütunların arasındaki açıklığı göremedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bildiğim bir yer var, benim halkımın konakladığı bir yer." Onun koluna girdi; birlikte kilometrelerce yol yürüdükleri halde o güne kadar bunu hiç yapmamıştı. Uzun, virajlı yolda ilerlerken gözlerini yerden ayırmadan ona sıkıca sarıldı. Kentin merkezine doğru yaklaştıkça, sağ taraflarındaki binalar yükselmeye başlamıştı; soldaki gölgelerle dolu derin kanyon da, onlarla ışıldayan kuleler arasında kapkara bir boşluk oluşturuyordu.

"Eğer burada paraya ihtiyacımız olursa..."

"Onlar bize bakarlar."

Parlak, garip giysili insanlar kızaklar içinde üzerlerinden geçtiler; iniş takımları, helikopterlerle gölgelenmiş saydam binaların duvarlarında yükseliyordu. Kanyonun ilerisinde bir yerlerden havalanan bir hava taşıtının sesi geliyordu.

"Bunların hepsi... Shing mi?"

"Bir kısmı."

Serbest kalan elini bilinçsizce silahının üzerinde tutuyordu. Estrel ona bakmadan hafifçe gülümseyerek, "Sakın burada silahını kullanma Falk." dedi. "Sen buraya belleğini kazanmak için geldin, kaybetmek için değil."

"Nereye gidiyoruz Estrel?"

"Oraya."

"Oraya mı? Orası bir saray."

Penceresiz, parlak yeşil bir duvar gökyüzüne doğru dümdüz yükseliyordu. Önlerinde kare biçiminde bir kapı açıldı.

"Burada beni tanırlar. Korkacak bir şey yok. Benimle gel."

Onun kolunu tuttu. Falk duraksadı. Geriye doğru baktı ve sokakta birkaç adam gördü, buraya geldiğinden beri ilk kez yaya dolaşan insanlar görüyordu. Adamlar aylak aylak yürüyor ve onlara bakıyorlardı. Bu, Falk'ı korkuttu ve onların yanaşmasıyla birlikte, açılan otomatik iç kapıdan binaya girdi. Ama binanın içine adımını atar atmaz yanlış bir karar verdiğini ve çok büyük bir hata yaptığını düşünerek durdu. "Burası neresi Estrel?"

Yeşilimsi bir ışıkla aydınlatılmış, bir sualtı mağarası kadar loş, yüksek tavanlı bir holdeydiler; koridora açılan kapılardan içeriye insanlar giriyor ve ona doğru koşuyorlardı. Panik içinde arkasındaki kapılara yöneldi, ama artık kapanmışlardı ve kolları yoktu. Holde kendisine doğru koşan ve bağıran insan figürleri görüyordu. Sırtını kapalı kapılara dayadı ve elini lazer silahına uzattı. Ama silahı yoktu. O, artık Estrel'in elindeydi. Kadın çevresini saran adamların arkasında kalmıştı. Falk onlara karşı mücadele etti; ellerinden kurtulmaya çalıştı, ama dayak yedi ve yakalandı, bu arada o ana kadar hiç duymadığı bir ses duydu: Bu, Estrel'in kahkahasıydı.

Kulaklarında çok garip bir ses çınlıyordu; ağzında metalik bir tat vardı. Başını kaldırdığı zaman sersemledi, net olarak

göremiyor ve serbestçe hareket edemiyordu. Bir süre sonra onu bayılttıklarını anladı, kımıldayamıyordu; çünkü ya yaralanmıştı ya da ona bir ilaç vermişlerdi. Sonra el ve ayak bileklerinin kısa bir zincirle birbirlerine bağlandığını gördü. Hareket etmeye çalıştıkça baş dönmesi artmıştı. Kulaklarında uğuldayan ve tekrar tekrar aynı şeyi söyleyen bir ses duyuyordu: *Ramarren-ramarren-ramarren.* İçini korkuyla dolduran bu sesten kurtulmak için mücadele etti ve bağırdı. Gözlerinin önünde şimşekler çaktı ve beyninin içinde gürleyen sesin arasında birinin kendi sesiyle bağırdığını duydu: "Hayır, değilim..."

Tekrar kendine geldiğinde her şey çok sakindi. Başı ağrıyor ve hâlâ net olarak göremiyordu, ama artık kollarında ve bacaklarında zincirler yoktu, zaten onların daha önce olup olmadığından da emin değildi. Emin olduğu bir şey vardı: O, korunuyordu, birileri ona bakıyordu. Onun kim olduğunu biliyor ve onu ağırlıyorlardı. Bunlar belki de kendi halkıydı; burada emniyetteydi, seviliyor ve isteniyordu. Şimdi yapması gereken tek şey uyumak ve dinlenmekti, uyumak ve dinlenmek; o ses hâlâ tatlı tatlı beyninin içinde vızıldıyordu: *marren-marren-marren...*

Uyandı. Bu, biraz zaman aldı; ama uyandı, yattığı yerde doğruldu. Baş dönmesini ve sersemliğini giderebilmek için ağrıyan başını bir süre kollarının arasına almak zorunda kaldı. İlk gördüğü şey bir odada yerde yattığıydı; bu, o kadar sıcak ve yumuşak bir zemindi ki sanki çok büyük bir hayvan postunun üzerinde yatıyormuş gibiydi. Sonra başını kaldırdı ve çevresine bakındı.

Yalnızdı, baş dönmesini arttıran çok garip bir odanın ortasında yerde yatıyordu. Hiç mobilya yoktu. Duvarlar, yer ve tavan açık yeşil bir kumaşın yumuşak ve dalgalı görüntüsünü andıran yarı saydam bir maddeden yapılmıştı; ama dokunduğunda bunun düz ve sert olduğunu gördü. Elini yerdeki tuhaf biçimli oymalar, kıvrımlar ve çıkıntıla-

rın oluşturduğu süslü desenlerin üzerinde gezdirdi, ama bunların hiçbirini hissedemedi; bunlar ya göz aldatıcı resimlerdi ya da üzerleri düz ve saydam bir maddeyle kaplıydı. Duvarların birleştiği köşelere, aslında birbirini kesen, sahte paralel çizgilerle gerçekdışı bir görüntü verilmişti; köşelerdeki dik açıları görebilmesi için büyük bir çaba harcaması gerekiyordu. Belki de bu, kendini kandırmak için harcadığı bir çabaydı, belki de köşeler dik açılı değildi. Büyük bir incelik ve kurnazlıkla dekore edilmiş odada Falk'ı en çok etkileyen şey her yerin yarı saydam olmasıydı. Yemyeşil bir gölün derinliklerine bakarmışçasına yere baktığında, altında başka bir oda daha olduğunu gördü. Yukarıda aya benzeyen, araya giren bir ya da birden fazla tavanın silikleştirdiği ve yeşerttiği bir ışık görünüyordu. Odanın bir duvarından belli belirsiz, dışarıdaki parlak çizgileri ve lekeleri görüyor ve helikopterlerle diğer hava taşıtlarının ışıklarının hareketini seçebiliyordu. Dışarıdaki ışıklar diğer üç duvardan, arada kalan duvarların, odaların ve koridorların etkisiyle çok silik olarak görülebiliyordu. Yandaki odalarda hareket eden figürler vardı. Onları görebiliyor, ama tanımlayamıyordu: Yüzler, giysiler, renkler ve boyutlar, hepsi çok silikti. Yeşil derinliklerdeki lekelerden biri birdenbire büyüdü, rengi açıldı, sonra tekrar silikleşti ve belirsizlik labirentinin içinde kayboldu. Tanınmadan görünebilmek, kalabalağın içinde yalnızlık; saydam, yeşil yüzeylerin arkasından görünen bu donuk ışıklar hem olağanüstü güzel hem de olağanüstü rahatsız ediciydi.

Yanındaki duvarın hemen arkasındaki parlakça bir ışığın içinde ani bir hareket gördü. Canlı ve belirgin bir şey görmenin verdiği korkuyla başını çevirdi: Karşısında bir yüz vardı, çirkin, yabani, acımasız sarı gözleriyle ona bakan bir yüz.

"Bir Shing." diye fısıldadı dehşet içinde. Yüz o korkunç dudaklarını sessizce kımıldatarak onu taklit etti: "Bir

Shing." Karşısında gördüğünün kendi yüzünün bir yansıması olduğunu anladı.

Kaskatı bir halde ayağa kalktı, aynanın yanına gitti ve emin olabilmek için elini onun üzerinde gezdirdi. Evet, bu, bir aynaydı, oymalı bir çerçeveyle yarı gizlenmiş ve olduğundan daha yassı görünecek bir biçimde boyanmıştı.

Bir ses duydu ve arkasını döndü. Odanın öbür ucunda gizli kaynaklardan çıkan loş ışığın aydınlığında, yeterince net olarak görünmüyordu, ama orada duran bir gölge vardı. Görünürde hiç kapı yoktu, ama içeriye bir adam girmişti ve karşısında durmuş ona bakıyordu: Çok uzun boylu bir adamdı, geniş omuzlarından aşağıya bir pelerin ya da bir palto sarkıyordu; beyaz saçları, koyu renk gözleri, zeki ve delici bakışları vardı. Adam konuştu; sesi derinden geliyordu ve çok yumuşaktı: "Buraya hoş geldin Falk. Uzun zamandır seni bekliyoruz, uzun zamandır seni koruyor ve sana kılavuzluk yapıyoruz." Odadaki ışık parlaklaşmaya ve her yere yayılmaya başlamıştı. Derinden gelen ses onu yüreklendirmeye çalışıyordu. "Korkuyu bir kenara at ve bize katıl Haberci. O karanlık yol artık çok gerilerde kaldı; ayakların artık seni evine götürecek yola basıyor!" Işık, Falk'ın gözlerini alacak kadar parlaklaşmıştı; tekrar tekrar gözlerini kırptı, başını kaldırıp karşıya baktığında adam gitmişti.

Bir anda aklına aylar önce ormandaki yaşlı adamın söyledikleri geldi: *"Es Toch'un parlak ışıklarının altındaki korkunç karanlık."*

Bundan sonra kendisiyle oyun oynamalarına, ona ilaç vermelerine ya da onu kandırmalarına izin vermeyecekti. Buraya gelene kadar bir aptal gibi davranmıştı ve buradan sağ olarak kurtulamayacağını biliyordu, ama hiç kimsenin sözüne inanmayacaktı. Adamın geçtiği gizli kapıyı bulabilmek için öne doğru bir hamle yaptı. Aynadan gelen bir erkek sesi: "Dur bir dakika, Falk." dedi. "Göz aldanmaları her zaman yalan değildir. Sen gerçeği arıyorsun."

Duvardaki çizgilerden biri açıldı ve ortaya bir kapı çıktı; odaya iki kişi girdi. Zayıf ve kısa boylu olanı uzun adımlarla yürüyordu. Gösterişli bir kemerle tutturulmuş uzun bir şort ve dar bir yelek giymiş, başına da bir şapka takmıştı. İkincisi daha uzun boyluydu, üzerinde ağır bir giysi vardı; bir dansöz gibi kırıtarak yürüyordu. Kadının, bu, belki de bir erkekti, çünkü sesi yumuşak olmakla birlikte çok kalındı, uzun, mora çalan siyah saçları beline kadar iniyordu. "Bizi filme aldıklarını biliyorsun, değil mi Strella?" diye sordu.

"Biliyorum." dedi kısa boylu adam, Estrel'in sesiyle. İkisi de Falk'a hiç bakmıyor, o sanki odada yokmuş gibi davranıyorlardı. "Haydi, bana ne söyleyecekseniz söyleyin Kradgy."

"Onu getirmenin neden bu kadar uzun sürdüğünü öğrenmek istiyorum."

"Uzun mu? Bana haksızlık ediyorsunuz efendim. Shorg'un doğusundaki ormanda onun izini nasıl sürebilirdim? O aptal hayvanlar bana hiç yardım etmediler; son zamanlarda yasayı eleştirmekten başka hiçbir şey yapmaz olmuşlar. Beni bıraktığınızda onun yaklaşık iki yüz kilometre kuzeyindeydim. Ona yetiştiğimde Basnasska topraklarına girmek üzereydi. Sizin de bildiğiniz gibi, Meclis onları dışladı ve Gezginler ile Soliapachimleri esir almalarına izin verdi. Ben de o iğrenç kabileye katılmak zorunda kaldım. Raporlarımı dinlediniz mi? Başlangıçta size düzenli olarak rapor gönderiyordum, ama Kansas bölgesinin güneyindeki ırmağı geçerken vericimi kaybettim. Besdio'daki annem bana bir yenisini verdi. Raporlarımın hepsi banda alınmıştı, değil mi?"

"Ben raporları hiçbir zaman dinlemem. Her neyse, bize boşu boşuna vakit kaybettirdin, çünkü haftalardır ona bizden korkmaması gerektiğini öğretememişsin."

"Estrel!" dedi Falk."Estrel!"

Erkek giysilerinin içinde gülünç ve garip görünen Estrel, onu duymadı ve dönüp bakmadı. Karşısındaki adamla konuşmayı sürdürdü. Öfke ve utançla soluğu kesilen Falk, ona bir kez daha seslendi, sonra yerinden fırladı ve onu omuzlarından tuttu; ama orada, birkaç silik ışıktan ve soluk, titrek renklerden başka hiçbir şey yoktu.

Duvardaki kapı hâlâ açıktı ve Falk oradan yandaki odayı görebiliyordu. Uzun giysili adam ile Estrel odanın ortasında duruyordu; arkaları ona dönüktü. Kadının adını fısıldadı ve Estrel dönüp ona baktı. Yüzünde bir zafer ya da utanç ifadesi yoktu, Falk'ın iyi tanıdığı sakin, ilgisiz ve donuk gözlerle ona bakıyordu.

"Neden-neden bana yalan söyledin?" dedi. "Neden beni buraya getirdin?" Nedenini biliyordu; en başından beri Estrel'in onu hangi gözle gördüğünü biliyordu. Ama onu konuşmaya iten bu değildi; dürüstlüğü ve kendine olan saygısı nedeniyle gerçeği kabul edemiyor, bunun düşüncesine bile dayanamıyordu.

"Sen buraya gelmek istiyordun ve seni getirmem için beni gönderdiler."

Kendini toparlamaya çalıştı. Olduğu yerde hiç kımıldamadan, "Sen Shing misin?" diye sordu.

"Ben Shing'im." dedi uzun giysili adam, tatlı tatlı gülümsüyordu. "Evet, ben Shing'im. Bütün Shingler yalancıdır. Demek ki ben, sana yalan söyleyen bir Shing'im, belki de ben Shing değil, yalnızca sana yalan söyleyen biriyim. Yoksa bütün Shingler'in yalancı olduğu da mı yalan? Ama ben gerçek bir Shing'im ve gerçekten yalan söylüyorum. Kuşların ve diğer hayvanların da yalan söyledikleri bilinir; bukalemunlar renk değiştirir, böcekler karşılarındakini taklit eder, dilbalıkları da altlarındaki zemine uyum sağlayabilmek için kumlu bir görünüm alarak hiç hareketsiz yatar ve yalan söyler. Strella, bu, bir çocuktan bile daha aptal."

Estrel yumuşak ve uysal sesiyle, "Hayır, sayın Kradgy, o çok zeki." diye karşılık verdi. Falk'tan sanki bir hayvandan söz edermiş gibi söz etmişti.

O, Falk'ın yanında yürümüş, onunla birlikte yemek yemiş ve uyumuştu. Kollarının arasında yatmıştı... Falk durduğu yerde sessizce onu izledi; Estrel ve uzun boylu adam da ondan bir işaret beklermişçesine, hiç konuşmadan ve kımıldamadan duruyorlardı.

Ona kin beslemiyordu. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu. O, artık havada bulanık bir leke, titrek bir ışıktı. Yalnızca kendisini düşünüyordu; hastaydı, aşağılanmak onu hasta etmişti.

Kansas Prensi ona, "Yalnız git Opaltaşı." demişti. Arı-Bekçisi Hiardan, "Yalnız git." demişti. Ormandaki yaşlı dinleyici, "Yalnız git." demişti. Zove, "Yalnız git oğlum." demişti. Eğer otlaklardan yalnız geçseydi, kimler ona rehberlik yapacak, yardım istediğinde kimler ona yardım edecek ve onu bilgiyle silahlandıracaktı? Eğer Estrel'in içtenliğine ve sadakatine güvenmeseydi, bu yolculuğun sonunda neler öğrenebilecekti?

Şimdi büyük bir aptal olduğunun ve Estrel'in ona yalan söylediğinin dışında hiçbir şey bilmiyordu. Ona en başından beri, yani bir Gezgin olduğunu söylediği andan beri yalan söylüyordu; hayır, ilk karşılaştıklarından beri: Kadın onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmıştı. Oysa her şeyi biliyordu; oraya Falk'ı Es Toch'a götürmesi ve Shingler'den nefret eden insanlar tarafından kafasına sokulan olumsuz düşünceleri silmesi için gönderilmişti. Orada durmuş bir ona, bir de yanındaki adama bakarken, ama neden, diye düşündü acı içinde; neden birdenbire yalan söylemekten vazgeçti?

Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi Estrel, "Benim sana söyleyeceklerimin artık hiçbir önemi kalmadı." dedi.

Büyük bir olasılıkla da okumuştu. Hiç sözsüz iletişim kurmamışlardı; eğer o Shing ise ve Shingler'in zihinsel güçlerine sahipse -insanlar arasında bu gücün sınırlarının nereye kadar ulaşabildiği tahminlerin ötesine geçmiyordu- demek ki yolculuklarının başından beri, haftalardır onun bütün düşüncelerini okuyabilmişti. Bundan nasıl emin olabilirdi? Ona sormasının bir yararı yoktu...

Arkasında bir ses duydu. Döndü ve odanın öbür ucundaki aynanın yanında iki adamın durduğunu gördü. Siyah giysiler giymiş ve beyaz kukuletalar takmışlardı; boyları normal insan boyunun iki katıydı.

"Sen çok çabuk kanıyorsun." dedi devlerden biri.

"Herhalde bunun nedenini biliyorsundur." dedi diğeri.

"Çünkü sen yarım bir insansın."

"Yarım bir insan bütün gerçeği bilemez."

"Nefret edenler aldatılır ve aşağılanır."

"Öldürenler herkesin elinde maskara olur."

"Sen nereden geliyorsun Falk?"

"Sen nesin Falk?"

"Sen neredesin Falk?"

"Sen kimsin Falk?"

Devlerin ikisi birden kukuletalarını çıkardılar ve ona içlerinde gölgeden başka hiçbir şey olmadığını gösterdiler, sonra duvara yanaştılar ve onun içinde kayboldular.

Estrel yan odadan ona doğru koştu, kollarını boynuna doladı ve vücudunu onunkine yapıştırdı. Büyük bir arzuyla ve ümitsizce onu öpmeye başladı. "Seni seviyorum, seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Güven bana Falk, güven bana!" Sonra ondan uzaklaştı, bağırıyordu, "Güven bana!" ve sanki görülmez bir güç tarafından çekiliyormuşçasına ya da çok şiddetli bir rüzgâra kapılmışçasına sürüklenerek arkasından tıpkı bir ağız gibi kapanan kapıdan dışarıya çıktı.

Yan odadaki uzun boylu adam, "Biliyor musun, sen şu anda sanrıya kapılmana neden olan ilaçların etkisi altındasın." dedi. Bir fısıltı gibi çıkan sesinde belli belirsiz bir alay ve sıkıntı hissediyordu. "Kendine herkesten daha az güven. Tamam mı?" Sonra uzun giysisini yukarı çekti ve işedi; giysisini düzeltti ve uzun saçlarını savurarak odadan dışarıya çıktı.

Falk, hiç kımıldamadan yeşil zeminin idrarı tamamen yok olana kadar emişini izledi.

Kapının kanatları kapanmak üzere yavaş yavaş birbirine doğru yaklaşıyordu. Onu kapattıkları odadan tek çıkış yolu buydu. Üzerindeki sersemliği attı ve koşarak kapanmadan önce kapıdan geçmeyi başardı. Estrel ile adamın durduğu oda onun çıktığı odanın aynısıydı, belki biraz daha küçük ve loştu. Odanın karşı duvarında yavaş yavaş kapanan bir kapı vardı. Koşarak odayı geçti ve kapıdan diğerlerinin aynısı, belki biraz daha küçük ve loş üçüncü bir odaya girdi. Karşı duvardaki kapı yavaş yavaş kapanıyordu; koşarak kapıdan bir öncekinden biraz daha küçük ve loş olan başka bir odaya girdi, oradan başka bir küçük ve loş odaya geçti, oradan da emekleyerek küçük bir aynanın içine girdi ve panik içinde çığlıklar atarak yukarıdaki çevresi yıldızlarla sarılı beyaz aya doğru düşmeye başladı.

Uyandı, kendini dinlenmiş ve dinç hissediyordu, ama kafası karışıktı. Aydınlık, penceresiz bir odada rahat bir yatakta yatıyordu. Oturdu, sanki ondan bir işaret almış gibi iki adam bir paravanın arkasından çıkıp yanına geldi, kaba görünüşlü iri yarı adamlardı. "Saygılar sayın Agad! Saygılar sayın Agad!" dediler sırayla. "Bizimle gelin, lütfen. Bizimle gelin, lütfen." Falk onlarla gidene kadar karşılıklı aynı şeyi tekrarlayıp durdular. Falk'ı odadan çıkardılar; hâlâ çıplaktı; onu uzun ve boş bir koridordan ve duvarları aynalarla kaplı bir salondan geçirdiler; boyanarak merdiven görüntüsü verilmiş bir rampadan yukarı çıkardılar, bir

koridordan daha geçirdiler ve birkaç rampa daha çıkardılar, sonunda güneş ışığı altında mavi-yeşil duvarları parlayan büyük ve mobilyalı bir odaya getirdiler. Adamlardan biri kapının dışında kaldı, diğeri Falk ile birlikte içeri girdi. "Burada giysiler var, yiyecek ve su var. Şimdi siz-şimdi siz yiyin, için. Şimdi siz-şimdi siz istediklerinizi bana söyleyin. Tamam mı?" Israrla Falk'a bakıyordu, ama ona karşı özel bir ilgi göstermediği belli oluyordu.

Masanın üzerinde bir sürahi dolusu su vardı, Falk'ın ilk işi onu başına dikmek oldu; çok susamıştı. Önce gözlerini cam şeffaflığındaki plastikten yapılmış mobilyaları ve penceresiz yarı saydam duvarlarıyla ilginç ve hoş görüntülü odada gezdirdi, sonra da nöbetçisini ya da refakatçisini merakla inceledi. Anlamsız yüzlü, iri bir adamdı; kemerinden aşağıya bir silah sallanıyordu. Ani bir dürtüyle ona, "Yasa nedir?" diye sordu.

İri yarı adam hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden "Can almak yasaktır." dedi.

"Ama sen bir silah taşıyorsun."

"Ah, bu silah öldürmez, bayıltır." dedi nöbetçi ve güldü. Sözcükleriyle kahkahası arasında kısa bir duraksama olmuştu; sesinde söylediği sözcüklerin anlamlarına zıt düşen kendine özgü geçişler vardı. "Şimdi siz yiyin, için, temizlenin. Burada güzel giysiler var. Bakın, giysiler burada."

"Sen bir Piyon musun?"

"Hayır. Ben gerçek efendilerin koruyucularının kaptanı ve sekiz numaralı bilgisayarın anahtarıyım. Şimdi yiyin, için ve temizlenin."

"Eğer odadan çıkarsan bu dediklerini yapabilirim."

Kısa bir duraksama oldu. "Ah, evet, elbette, sayın Agad." dedi iri adam; gıdıklanmış gibi bir kahkaha daha attı. Belki de beynindeki bilgisayar konuştuğu için gıdıklanmıştı. Odadan çıktı. Falk odanın iç duvarından iki nöbetçinin iri ve hantal hatlarını belli belirsiz görebiliyordu; koridorda, ka-

pının iki yanında duruyorlardı. Banyoyu buldu ve yıkandı. Odanın bir ucunu kaplayan büyük, yumuşak yatağın üzerine temiz giysiler konulmuştu; bunlar baştan aşağıya kırmızı, çingene pembesi ve mor desenlerle dolu uzun ve bol elbiselerdi; Falk onlara yüzünü buruşturarak baktı, ama içlerinden birini giydi. Artık yırtık pırtık olmuş sırt çantası cam görünümdeki altın kakmalı plastik masanın üzerinde duruyordu; içindekilere dokunulmamıştı, ama giysileri ve silahları ortada yoktu. Sofra kurulmuştu ve karnı çok açtı. Arkasından kapanan kapıdan içeri girdiğinden bu yana ne kadar zaman geçmişti, hiçbir fikri yoktu, ama boş midesi ona çok uzun bir zaman geçtiğini söylüyordu; yemeye başladı. Yemek garip malzemelerden yapılmıştı, bol baharatlı, karmakarışık, iğrenç bir şeydi; ama hepsini bitirdi ve devamını aradı. Başka yemek yoktu. Kendinden istenileni yapmıştı ve dikkatle odayı incelemeye başladı. Mavi-yeşil yarı saydam duvarların öbür tarafında nöbetçilerin belli belirsiz gölgeleri artık görünmüyordu; tam çevresine bakınacakken, birdenbire durdu. Kapının kanatları iki yana doğru açılıyordu, arkalarında bir gölge kımıldadı. Yüksek, oval kapı açıldı ve odaya biri girdi.

Falk, önce bir kız, diye düşündü; ama sonra onun aynı kendisinin üzerindekiler gibi uzun, bol giysiler giymiş, on altı yaşlarında bir oğlan olduğunu gördü. Oğlan, Falk'a yaklaşmadı, avuç içlerini yukarıya doğru uzatarak ve hızla anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek durdu.

"Sen kimsin?"

"Orry." dedi genç adam. "Orry!" Anlaşılmaz bir şeyler daha söyledi. Coşkulu ve heyecanlı bir hali vardı, sesi titriyordu. Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve başını öne doğru eğdi. Falk o güne kadar hiç böyle bir reverans görmemişti, ama bunun ne olduğunu hemen anlamıştı. Bu, Arı-Bekçileri'nin ve Kansas Prensi'nin maiyetinin yaptığı reveransların tam ve orijinal biçimiydi.

"Galaktika dilinde konuş." dedi öfkeli, huzursuz ve şaşkın bir sesle. "Sen kimsin?"

"Ben Har-Orry Prech-Ramarren" diye fısıldadı oğlan.

"Ayağa kalk. Dizlerinin üzerinden kalk. Ben seni- Beni tanıyor musun?"

"Prech Ramarren, beni hatırlıyor musunuz? Ben Orry, Har Weden'in oğlu."

"Benim adım ne?"

Oğlan başını kaldırdı ve Falk, ona dimdik, kendi gözlerinin içine bakan gözlere baktı. Geniş siyah gözbebeklerinin dışında kalan kısımlar grimtırak amber rengindeydi; bir kedinin ya da bir geyiğin gözleri gibi. Kendi gözlerinin de akı yoktu; bir önceki gece aynada gördüklerinin dışında, Falk hiç böyle gözler görmemişti.

"Sizin adınız Agad Ramarren." dedi oğlan, ürkek, ama saygılı bir sesle.

"Sen nereden biliyorsun?"

"Ben-ben sizi çok eskiden beri tanıyorum prech Ramarren."

"Sen benim ırkımdan mısın? Biz aynı soydan mı geliyoruz?"

"Ben Har Weden'in oğluyum prech Ramarren! Yemin ederim ben oyum!"

Grimsi altın gözler bir an için yaşardı. Zor bir durumda kaldığında Falk'ın da kısa bir süre için gözleri yaşarırdı; Ceylangöz bir keresinde bunun psikolojik ya da kalıtsal bir tepki olabileceğini söylemiş ve bu özelliğinden utandığı için onu azarlamıştı.

Es Toch'a girdiğinden beri Falk'ın içinde bulunduğu şaşkınlık, sersemlik ve karmaşa, artık yerini bir sorgulamaya ve yargılamaya bırakmıştı. Zihninin bir kısmı: *Onların istedikleri de bu zaten; kafanı iyice karıştırıp seni aptallaştırmaya çalışıyorlar* diyordu. Ama hâlâ Estrel'in, çok iyi tanıdığını sandığı ve sadakatle bağlandığı Estrel'in, bir dost

mu, Shing mi yoksa Shingler'in aleti mi olduğunu, ona doğru mu yoksa yalan mı söylediğini, burada kendisiyle birlikte tuzağa mı düştüğünü yoksa Shingler'in onu tuzağa düşürmek için kadını bir yem olarak mı kullandığını bilmiyordu. Bir kahkaha anımsadı; bunun hemen ardından ümitsiz bir kucaklaşma ve bir fısıltı anımsadı... Kendisininkiler gibi bu dünyaya ait olmayan gözlerle şaşkınlık ve acı içinde ona bakan bu çocuk hakkında nasıl bir karara varmalıydı? Ona dokunursa sönük bir ışığa mı dönüşecekti, sorularına doğru yanıtlar verecek miydi yoksa yalan mı söyleyecekti?

Falk bütün o yanılgıların, hataların ve aldanmaların ortasında yapabileceği bir tek şeyin olduğunu düşündü: Zove'nin evinden buraya gelene kadar yaptığı şeyi yapacaktı. Tekrar oğlana baktı ve ona gerçeği söyledi.

"Ben seni tanımıyorum. Belki seni anımsamam gerekir, ama anımsamıyorum; çünkü son dört ya da beş yıldan önce yaşadığım hiçbir şeyi anımsamıyorum." Boğazını temizledi, geri döndü, yüksek bacaklı sandalyelerden birine oturdu ve oğlana da aynı şeyi yapmasını işaret etti.

"Siz... Werel'i anımsamıyor musunuz?"

"Werel kim?"

"Evimiz. Dünyamız."

Falk içinin burulduğunu hissetti, ama hiçbir şey söylemedi.

"Buraya yaptığınız yolculuğu anımsıyor musunuz prech Ramarren?" diye sordu oğlan kekeleyerek. Sesinde hem kuşku hem de saygının ya da korkunun bastırdığı bir özlem, bir düş kırıklığı vardı; Falk'ın söylediklerine inanmamış gibiydi.

Falk başını salladı.

Orry sorusunu hafifçe değiştirerek yeniden sordu: "Dünyaya yaptığımız yolculuğu anımsıyorsunuz, değil mi prech Ramarren?"

"Hayır. Bu yolculuğu ne zaman yaptık?"

"Altı dünya yılı önce. Lütfen beni bağışlayın prech Ramarren. Bilmiyordum. Kaliforniya Denizi'nin üzerindeyken bana otomatik bir hava taşıtı gönderdiler; beni neden çağırdıklarını öğrenemedim. Sonra sayın Kradgy bana yolcularımızdan birinin bulunduğunu söyledi ve ben de -Ama bana sizin belleğinizi yitirdiğinizden söz etmedi-. Yalnızca... yalnızca dünyada olanları mı anımsıyorsunuz?"

Bunu yalanlaması için yalvarır gibiydi. "Yalnızca dünyada olanları anımsıyorum." dedi Falk, oğlanın duygusallığından, içtenliğinden ya da sesindeki ve yüzündeki çocuksu saflıktan etkilenmemekte kararlıydı. Orry'nin göründüğü gibi biri olmadığı düşüncesiyle hareket etmek zorundaydı.

Peki ya göründüğü gibi biriyse?

Beni bir daha kandıramayacaklar, diye düşündü Falk acı acı.

Beyninin diğer kısmı, *hayır kandıracaklar* diye karşılık verdi; *eğer seni kandırmak istiyorlarsa kandıracaklar, ne yaparsan yap sen buna engel olamazsın. Yalan söyleyecek korkusuyla bu çocuğa hiç soru sormazsan, o zaman yalan galip gelir ve buraya kadar yaptığın yolculuk yalan, alay ve aşağılanmayla sonuçlanır. Sen buraya adını öğrenmek için geldin. O, sana bir ad veriyor, onu kabul et.*

"Bana bizim... bizim kim olduğumuzu söyler misin?"

Oğlan büyük bir hevesle yine anlamsız bir şeyler söylemeye başladı, ama Falk'ın boş bakışlarını görünce birdenbire kendine geldi. "Kelshak dilini anımsıyor musunuz prech Ramarren?" Üzgün görünüyordu.

Falk başını salladı. "Kelshak senin ana dilin mi?"

"Evet." Sonra utangaç bir biçimde ekledi: "Bu, sizin de ana diliniz prech Ramarren."

"Kelshak dilinde 'baba' nasıl denir?"

"Hiowech. Ama bebekler wawa derler." Orry'nin yüzünde kurnaz bir gülümseme belirdi.

"Saygı duyduğun yaşlı bir adama nasıl hitap edersin."

"Bu amaçla kullandığımız birçok sözcük vardır. Akrabalarımıza prevwa, kioinap, ska ngehoy... biraz düşüneyim, prechna diye hitap ederiz. O kadar uzun bir zamandır Kelshak konuşmadım ki... Bizimle akraba olmayan yaşlılara prechnoweg, tiokioi ya da previotio deriz..."

"Tiokioi. Bu sözcüğü bir kez söylemiştim... ama bunu nereden öğrendiğimi bilmiyordum."

Bu, bir sınav değildi. Oğlan onu sınıyor olamazdı. Ormanda yaşlı dinleyicinin evinde kaldığı günlerden Estrel'e pek söz etmemişti; ama bir önceki gece ya da geceler ilaçların etkisi altında baygın yatarken, belleğindeki her anıyı, konuştuğu, yaptığı ve düşündüğü her şeyi öğrenmiş olabilirlerdi. Kendisine ne yaptıkları hakkında hiçbir fikri yoktu; ne yapacakları ya da ne yapabilecekleri hakkında da bir fikri yoktu. En kötü olasılıkla onların öğrenmek istediği bir şeyi biliyor olabilirdi. Ama o, kendi istediğini elde etmeye çalışmalıydı.

"Buraya gidip gelmekte özgür müsün?"

"Ah, evet prech Ramarren. Efendiler bana çok iyi davrandılar. Uzun süredir... keşif ekibinden başka kurtulan olup olmadığını araştırıyorlar. Ne dersiniz prechna, sizce diğerleri..."

"Bilmiyorum."

"Buraya geldiğimde Kradgy, bana bu kıtanın doğusundaki ormanda vahşi bir kabileyle birlikte yaşadığınızı söyledi."

"Eğer öğrenmek istiyorsan bunu sana anlatırım, ama önce sen bana bir şeyler anlat. Ben ne kim olduğumu ne senin kim olduğunu ne keşif ekibini ne de Werel'i biliyorum."

"Biz Kelshy'yiz." dedi oğlan kendini zorlayarak; hem yaş olarak kendisinden daha büyük hem de daha bilgili birine bu denli basit bir şeyi anlatmanın utancını gizlemeye çalışıyordu.

"Werel'deki Kelshak ulusundanız. Buraya *Alterra* adındaki gemiyle geldik."

Falk öne doğru eğilerek sordu: "Biz buraya neden geldik."

Orry, yavaş yavaş, konudan konuya atlayarak, geriye dönüşler yaparak, binlerce soru ve kesintiyle, o konuşmaktan, Falk da dinlenmekten yorulana ve odanın bir tül perdeye benzeyen duvarları akşam ışığıyla kızarmaya başlayana kadar anlattı; sonra bir süre sessiz kaldılar, dilsiz hizmetkârlar onlara yemek ve içki getirdiler. Falk yerken ve içerken belleğinde sahte ve değersiz olabilecek o mücevheri, yitirdiği dünyanın öyküsünü ve görüntüsünü -bunlar belki gerçekti, belki de değildi- düşündü durdu.

7

"Güneşimiz, dönencelerinde hafif hafif sallanan yedi uzun pandantifiyle yanan bir opale ya da bir ejderha gözüne benzer. Üçüncü yeşil gezegen bir yılını altmış dünya yılında tamamlar. Orry, dünyasının bir atasözünü çevirdi: *İkinci baharını görebilenler çok şanslıdır*. Kış mevsimlerinde ekliptiğin açısı genişler ve gezegen güneşten çok uzaklaşır, kuzey yarımküre çok soğuk ve karanlık olur, yaşam çok zorlaşır; yarım ömürlük yazlar ise bolluk demektir. Gezegenin uçsuz bucaksız okyanusları olağanüstü büyüklükteki aya karşı koyamaz ve yaklaşık dört yüz gün süren med cezir olayları yaşanır. Tüm dünya, yanardağlar, yürüyen bitkiler, şarkı söyleyen hayvanlar, konuşan ve kentler kuran insanlarla doludur: Orası bir harikalar diyarıdır. Yirmi yıl önce dünyamıza bir uzay gemisi gelmiş. Orry, yirmi Werel yılı derken, yaklaşık yüz yirmi dünya yılını kastetmişti.

'O gemideki insanlar, yani Bütün Dünyalar Birliği'nin sömürgecileri, oranın zeki yerlilerini Birliğe almak ve kendilerine yeni bir savaş alanı yaratmak ümidiyle, Birliğin dünyalarından çok uzaklardaki yeni bulunan gezegende çalışmalara başlamışlar. Nesiller önce, Hyadesler'den bile önce, kendilerine Bütün Dünyalar Birliği adını veren, seksen gezegen üzerine yayılmış bir fatihler ordusu, bir gezegenden diğer gezegene, bir yüzyıldan diğer bir yüzyıla atlayarak büyük zaferler kazanmış ve o yıllardan beri Birliğin politikası hiç değişmemiş. Birliğin en uzak gezegeni olan, ama yeni bulunan gezegen Werel'e yakınlığı nedeniyle stratejik açıdan büyük bir önem kazanan dünya, bu gemideki sömürgecilerin tüm ihtiyaçlarını karşılamış. Birliğe

bağlı diğer dünyalardan da gemiler gelmesi gerekiyormuş, ama bunlar hiçbir zaman gelememiş: Onlardan önce savaş gelmiş.

'Sömürgeciler gerek dünyayla, gerekse Ana Gezegen Davenant'la ya da Birliğin diğer gezegenleriyle, yalnızca gemilerindeki ansible göndericileri ile iletişim kurabiliyorlarmış. Hiçbir gemi ışık hızından daha hızlı uçamaz, dedi Orry. Bunun üzerine Falk söze karıştı ve ona bilgi verdi. Savaş gemileri de ansible tekniğiyle yapılır, ama onlar son derece pahalıya mal olan ve içlerinde canlı taşımayan ölüm makineleridir. Yolculukların süresini kısaltan ışık hızının sakıncalı yönleri olduğu için bu gemiler artık tercih edilmiyor. Werel'e gelen sömürgeciler, demek ki çok uzun bir zamandır evlerinden uzaktaymışlar ve tek haber alma kaynakları gemilerindeki ansible cihazıymış. Sömürgeciler düşmanın geldiğini öğrendiklerinde Werel'deki beşinci yıllarını doldurmak üzereymişler; bunun hemen ardından iletişim karışmış, kesintiler başlamış, sonunda tüm iletişim kesilmiş. Sömürgecilerin yaklaşık üçte biri gemilerine binmiş ve yılları aşarak dünyaya, halklarının yanına dönmüşler, diğerleri Werel'de kalmışlar. Ömürlerinin sonuna kadar ne kendi dünyalarının ne de hizmet ettikleri Birliğin başına neler geldiğini, düşmanın kim olduğunu ve Birliği devirip deviremediklerini öğrenebilmişler. Gemileri ve iletişim cihazları olmaksızın, altkültür düzeyinde, meraklı, saldırgan, ama kendileri kadar zeki ve yetenekli canlılar arasında küçük bir koloni kurup yalıtılmış bir yaşam sürdürmüşler. Önce onlar, sonra da çocukları tepelerindeki yıldızlar gibi sessizce beklemişler; ama ne bir gemi gelmiş ne de bir haber. Gemilerinin yeni bulunan gezegene ait kayıtlarla birlikte yok edildiğine inanılıyormuş. Yıldızların arasındaki küçük, kavuniçi renkli opal yitirilmiş.

'Koloni genişlemiş ve deniz kenarına kadar yayılmış, orada ilk kentleri Alterra'yı kurmuşlar. Bundan birkaç yıl

sonra..." Orry, yanlışını düzeltmek için konuşmasına ara verdi. "Dünya yılıyla yaklaşık altı asır, yani sömürgecilerin Werel'e gelişinin üzerinden on yıl geçtikten sonra, ben tarih öğrenmeye daha yeni başlamıştım; ama babam... ve siz prech Ramarren, yolculuğa çıkmadan önce bana bunların hepsini anlatmıştınız... Birkaç asır sonra koloninin zor yılları başlamış. Kadınlar artık gebe kalamıyor, çocukların çok azı canlı olarak doğuyormuş." Oğlan burada biraz duraksadı, sonra devam etti. "Çok uzun bir süre önce bana, Alterralılar'ın kendilerine ne olduğunu anlayamadıklarını ve bu durumun üst üste yaptıkları akraba evliliklerinden kaynaklanabileceğini düşündüklerini, ama bunun aslında bir tür doğal ayıklanma olduğunu söylemiştiniz. Buranın efendileri sizinle aynı fikirde değil, bir gezegende ne kadar uzun süre yaşarsa yaşasın, yabancı bir koloninin her zaman yabancı kalacağını söylüyorlar. Yerlilerle çiftleşebilirlermiş, ama onlardan çocukları olmazmış. Alterralılar'ın sorununun ne olduğunu öğrenemedim. Siz ve babam bana bunları anlattığınızda, ben daha küçük bir çocuktum; ama gezegenin koşullarında yaşayabilecek bir türe doğru ayıklanma olduğundan söz ettiğinizi anımsıyorum... Her neyse, sömürgecilerin hayatta kalabilenleri, tam nesilleri tükenmek üzereyken, Tevar adında bir Werel ulusuyla birleşmiş. Kışı birlikte geçirmişler ve ilkbahar geldiğinde, Tevarlılar ile Alterralılar'ın üreyebildikleri anlaşılmış. Böylece melez bir ırk ortaya çıkmış. Efendiler bunun mümkün olmadığını söylüyorlar; ama ben sizin bunlardan söz ettiğinizi anımsıyorum." Oğlan endişeli ve karamsar görünüyordu.

"Biz o ırktan mı geliyoruz?"

"Siz koloniyi onuncu yılın kışından kurtaran Alterra Agatlar'dan geliyorsunuz! Ben Agatlar'ı anaokulunda okumuştum. Charen Agatı, sizin adınız bu prech Ramarren. Ben soyağacımızı çok iyi bilmem, ama büyük büyükannem

Kiow'un Esmy ailesinden -bu da bir Alterra adı- geliyormuş. Ama dünyanınki gibi demokratik bir düzen içinde, bu ayırımların hiçbir anlamı kalmıyor, değil mi?" Oğlanın yine endişeli bir görüntüsü vardı, kafası karışmış gibiydi. Falk, Orry'nin çocuksu bir dille anlattıklarını tahminleriyle tamamlamaya çalışarak, onu tekrar Werel tarihine götürdü.

'Çok kötü geçen kıştan sonraki yıllarda, Tevar-Alterra ulusunun ortak bir dili ve kültürü gelişmiş; küçük kentler büyümüş, kuzey yarımküredeki tek kıtada ticaretle uğraşan yeni bir kültür doğmuş ve birkaç nesil içinde, kışın hayatın çok daha kolay olduğu güney yarımküre kıtalarının ilkel yerlileri arasında yayılmaya başlamış. Nüfus artmış; Alterra kitaplarının ve gemi kütüphanesindeki kitapların yardımıyla yitirilmiş bilgiler yeniden kazanılmış, sırlar açıklanabilir bir hale gelmiş, bilim ve teknoloji hızla ilerlemeye başlamış. Bu kitaplar nesiller boyunca saklanmış ve çoğaltılmış, böylece onların dilini, yani Galaktika'yı öğrenebilmişler. Sonunda ay ve kardeş gezegenler patlama noktasına gelmiş; eski kuzey kıtasındaki güçlü Kelshak İmparatorluğu tarafından kontrol altında tutulan dağınık kentler ve rakip uluslar imparatorluğun temellerini attığı barış ve güç çağının zirvesindeyken, uzaya ışık hızında bir gemi gönderilmiş.

'O gemi, *Alterra*, dünyalı sömürgecilerin oraya gelişinden tam on sekiz buçuk yıl -yüz yirmi dünya yılı- sonra Werel'den ayrılmış. Mürettebatın dünyada nelerle karşılaşacağı hakkında hiçbir fikri yokmuş. Werel'de ansible göndericisinin prensipleri yeniden geliştirilmemiş ve Birliği korkutan düşman tarafından yönetilen bir gezegene yerlerini bildirmekten korktukları için, radyo sinyalleri göndermekten çekiniyorlarmış. İnsanlar, bilgi almak için uzun geceyi geçerek, Alterralılar'ın eski evlerine gidip gelirlermiş."

"Bu yolculuk ne kadar sürermiş?"

"İki Werel yılından uzun, yaklaşık yüz otuz ya da yüz kırk ışık yılı. O zamanlar ben daha küçüktüm, prech Ramarren, bana fazla bir şey anlatılmadı, zaten anlatılanların birçoğunu anlayamıyordum."

Falk, bilgisizliğinin oğlanı neden bu kadar çok utandırdığını anlayamamıştı; ama onu asıl etkileyen on beş ya da on altı yaşlarında görünen Orry'nin, belki de yüz elli yaşında olabileceği düşüncesiydi. Peki ya kendisi kaç yaşındaydı?

Orry konuşmasını sürdürdü: "*Alterra* gemisi, eski kıyı kenti Tevar'ın yakınlarındaki bir üstten havalandı, koordinatları dünyaya göre ayarlanmıştı. Kadın, erkek ve çocuklardan oluşan on dokuz yolcuyduk, çoğumuz Kelshaklar'ın ve sömürgecilerin torunlarıydık. Yetişkinler, gördükleri eğitim, zekâ düzeyleri, güçleri, cesaretleri ve *arlesh*lerine göre, İmparatorluğun Uyumlu Meclisi tarafından değerlendirilip seçilmişlerdi. Galaktika dilinde bu sözcüğün karşılığını bilmiyorum, biz *arlesh* deriz." Orry'nin yüzünde sıcak bir gülümseme belirmişti. "Rale.. yapılması gereken doğru şeydir, bilgi sahibi olmak için okula gitmek ya da bir ırmağın yatağında akması gibi, sanırım arlesh de raleden türetilmiş bir sözcük."

"Tao?" diye sordu Falk; ama Orry insanoğlunun eski Canon'undan söz edildiğini hiç duymamıştı.

"Gemiye ne oldu? Diğer on yedi kişiye ne oldu?"

"Bariyerde hava taşıtlı asilerin saldırısına uğradık. Shingler oraya *Alterra* imha edildikten hemen sonra, saldırganlar kaçarken geldi. Beni kurtardılar. Diğerlerinin başına ne geldiğini bilmiyorlar, öldürülmüş ya da asiler tarafından esir alınmış olabilirler. Bütün gezegeni baştan aşağıya aradılar, yaklaşık bir yıl önce, Doğu Ormanı'nda yaşayan bir adamla ilgili bir söylenti duydular ve onun bizlerden biri olabileceğini düşündüler."

"Saldırıyla ve daha sonra olanlarla ilgili neler anımsıyorsun?"

"Hiçbir şey anımsamıyorum. Işık hızında yapılan uçuşun insanı nasıl etkilediğini bilirsiniz."

"Gemidekiler için vaktin hiç geçmediğini biliyorum. Ama bunun nasıl bir duygu olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Şey, ben de çok net olarak anımsamıyorum. O zaman küçük bir çocuktum, dünya yılıyla dokuz yaşındaydım. Hiç kimsenin bunu net olarak anımsayabileceğini sanmıyorum. Birtakım şeyler arasında bağlantı kurmak çok güçtür. Gördüklerinizi ve duyduklarınızı birbirine bağlayamazsınız. Her şey, hiçbir şey demektir, korkarım bunu açıklayamayacağım. Korkunçtur, ama yalnızca bir düş gibidir. Atmosfere girdikten sonra, efendilerin bariyer adını verdiği, hazırlıksız yakalanırlarsa yolcuları geçici olarak bayıltan bir yerden geçersiniz. Bizim gemimiz geçemedi. Bize saldırdıklarında henüz bariyere varmamıştık, bu nedenle ben de sizden daha fazlasını anımsayamıyorum prech Ramarren. Kendime geldiğimde bir Shing gemisindeydim."

"Seni dünyaya neden getirdiler?"

"Babam keşif gemisinin kaptanıydı. Annem de gemideydi. Biliyorsunuz, biri ailesini bırakıp giderse, geri döndüğünde, hepsi çoktan ölmüş olacaktır. Ama benim için değişen bir şey olmadı, annemle babam büyük bir olasılıkla öldü. Belki onlara da size yaptıklarını yapmışlardır... Beni gördüklerinde tanımayabilirler..."

"Benim gemideki görevim neydi?"

"Siz kılavuzdunuz."

Bunu duymak Falk'ın içini acıyla doldurdu. Ama Orry saygılı ve çocuksu bir biçimde konuşmayı sürdürdü. "Siz koordinatları çıkartıp geminin rotasını saptıyordunuz; tüm Kelshy'nin en iyi matematikçisi ve astronomuydunuz. Ba-

bam Har Weden dışında gemidekilerin hepsinin prechnowası idiniz. Siz sekizinci aşamadansınız prech Ramarren! Bu, bu, size bir şey ifade ediyor mu?"

Falk başını salladı.

Oğlan büyük bir düş kırıklığıyla üzgün üzgün, "Bu hareketi yaptığınızı görmesem, hiçbir şey anımsamadığınıza inanmayacağım." dedi.

"Başımı sallamamdan mı söz ediyorsun?"

"Biz Werel'de hayır anlamında omuzumuzu silkeriz, böyle."

Orry'nin saflığına karşı koyamıyordu. Omuzlarını silkmeyi denedi ve bunu hiç yadırgamadı; sanki bu, onun eski bir alışkanlığı gibiydi. Gülümsedi, bunun üzerine Orry de neşelendi. "Hem tıpkı eskisi gibisiniz hem de çok değişmişsiniz prech Ramarren. Bağışlayın beni. Ama ne yaptılar, size bütün geçmişinizi nasıl unutturabildiler?"

"Beni mahvettiler. Ama ben yine eskisi gibiyim. Ben benim. Ben Falk'ım..." Başını ellerinin arasına aldı. Orry utanmıştı, ama hiçbir şey söylemedi. Odanın sessiz ve serin havası mavi yeşil bir mücevher gibi üzerlerine çökmüştü; batı duvarı batmak üzere olan güneşin ışığıyla aydınlanmıştı.

"Burada seni ne kadar yakından izliyorlar?"

"Efendiler, hava taşıtıyla dolaşmaya çıktığımda yanıma bir verici almamı istiyorlar."

Orry sol bileğindeki altın zincir görünümündeki bileziğine dokundu. "Yerlilerin arasına girmek çok tehlikeli olabilir."

"İstediğin yere gitmekte özgür müsün?"

"Evet, özgürüm. Benim odam kanyonun öbür tarafında ve tıpkı sizinki gibi." Orry'nin şaşkın bir hali vardı. Sonunda, "Bizim burada hiç düşmanımız yok prech Ramarren." dedi.

"Yok mu? O halde bizim düşmanlarımız nerede?"

"Şey, dışarıda, geldiğiniz yerde..."

Birbirlerini anlamaya çalışarak bakıştılar.

"Insanların, dünyalıların, bizim düşmanımız olduğunu mu düşünüyorsun? Benim beynimi kurcalayanların onlar olduğuna mı inanıyorsun?"

"Başka kim olabilir ki?" dedi Orry, ürkek bir sesle.

"Uzaylılar, düşman, Shingler!"

Eski efendisinin ve hocasının ne kadar bilgisiz ve yanlış yönlendirilmiş olduğunun daha yeni farkına varmış gibi, utangaç bir biçimde, "Hiçbir zaman düşmanımız olmadı." dedi. "Hiçbir zaman savaş çıkmadı."

Odada insan kulağının duyamayacağı frekansta bir ses çıkmışçasına hafif bir titreşim oldu ve kısa bir süre sonra nereden geldiği belli olmayan bir ses duyuldu; *Meclis toplanıyor*. Kapı açıldı ve içeriye beyaz giysili, siyah peruklu, uzun boylu ve gösterişli bir adam girdi. Kaşları tıraş edilmiş ve kalemle çizilmişti, aşırı makyajla maskelenmiş yüzü orta yaşlı ve güçlü bir adama aitti... Orry hemen yerinden kalktı, başını eğerek selam verdi ve fısıldadı: "Lord Abundibot."

"Har Orry." diye karşılık verdi adam, onun sesi de fısıltı halinde çıkmıştı, sonra Falk'a döndü. "Agad Ramarren, hoş geldiniz. Şimdi sorularınızı yanıtlamak ve isteklerinizi incelemek için Dünya Meclisi toplanacak. Hazır olun." Bir an için Falk'a baktı, ama ne onun ne de Orry'nin yanına gitti. Çevresine güç yayıyordu, çok kibirli bir hali vardı ve hareketleri son derece kontrollüydü. Onlardan çok uzakta, ulaşılmaz gibiydi. Üçü de hareketsiz duruyordu, sonra Falk diğerlerinin bakışlarını izleyerek, odanın iç duvarının gölgelendiğini ve değiştiğini, içinde çizgilerin ve şekillerin titreştiği ve pırıldadığı grimtırak bir jöle görüntüsü aldığını gördü. Sonra görüntü netleşti ve Falk nefesini tuttu. Karşısında Estrel'in normal boyutlarının on katı büyüklüğündeki yüzü vardı. Donuk gözlerle ona bakıyordu. "Ben Strella

Siobelbel'im." Görüntünün dudakları oynadı, ama sesin nereden geldiği belli değildi; sesi havada titreyen soğuk ve metalik bir fısıltı halinde çıkıyordu. "Birinci kıtanın doğusunda yaşadığı söylenen Werel keşif ekibinin üyelerinden birini sağ salim kente getirmek için görevlendirildim. Sanırım istediğiniz adam bu."

Onun yüzü kayboldu ve yerine Falk'ınki geldi.

Islık gibi çıkan bir ses sordu: "Har Orry bu adamı tanıyor mu?"

Orry yanıt verirken ekranda yüzü göründü. "Bu Agad Ramarren efendiler. *Alterra* gemisinin kılavuzu."

Ruhlar arasında bir tartışma yapılıyormuşçasına, bir sürü ses bilinmeyen bir dilde havada fısıldaşırken, oğlanın yüzü kayboldu ve ekranda yalnızca titrek çizgiler kaldı. Shing meclisi böyle toplanıyordu: Herkes kendi odasında kalıyordu ve fısıldayan seslerle iletişim kuruyorlardı. Anlaşılmaz sorular ve yanıtlar sürerken, Falk, Orry'e sordu: "Bu dili biliyor musun?"

"Hayır prech Ramarren. Benimle her zaman Galaktika dilinde konuşurlar."

"Neden yüz yüze konuşmak yerine böyle konuşmayı tercih ediyorlar?"

"Çok kalabalıklarmış, Dünya Meclisi'nde binlerce insan toplanıyormuş, bunu bana Abundibot söylemişti. Buradaki tek kent Es Toch'muş; ama onlar dünyanın her yerine yayılmışlar. Bakın, bu Ken Kenyek."

Cisimsiz seslerin fısıltısı sustu ve ekranda yeni bir yüz belirdi; bir ölü kadar soluk, donuk bakışlı, siyah saçlı bir adamın yüzü. "Agad Ramarren, meclisimiz toplandı ve sizin sorununuzu tartıştı. İsterseniz dünyadaki görevinizi tamamlayıp evinize dönebilirsiniz. Şimdi Lord Pelleu Abundibot sizinle zihinsel konuşma yapacak."

Ken Kenyek'in yüzü bir anda kayboldu ve duvar yine eskisi gibi yarı saydam, yeşil bir görüntüye kavuştu. Oda-

nın öbür ucundaki uzun boylu adam gözlerini Falk'ın üzerine dikmişti. Dudakları kımıldamıyordu, ama Falk onun konuşmasını duyuyordu; sesi bir fısıltı halinde değil, son derece net çıkıyordu ve sözcükler bir bir anlaşılıyordu. Bir an bunun zihinsel konuşma olduğuna inanamadı; ama bu, başka hiçbir şey olamazdı. Renksiz, kişiliksiz ve cisimsiz bir ses, basit ve anlaşılır bir biçimde, bir beyinden diğerine sesleniyordu.

"Size gerçeği söyleyebilmek için sözsüz iletişimi tercih ettik. Çünkü ne diğer insanlar ne de Shing adıyla tanıdığınız bizler, sözsüz iletişimde gerçeği gizleyebiliriz ya da saptırabiliriz. Yalancı olan biz değiliz, bizi yalancılıkla suçlayan insanlar. Eğer sözlü konuşmayı yeğliyorsanız, öyle konuşun, biz de aynı şekilde karşılık veririz."

Uzun bir duraksamadan sonra Falk yüksek sesle, "Benim sözsüz iletişim yeteneğim yoktur." dedi. Akıcı ve sessiz zihinsel konuşmadan sonra Falk'ın sesi yüksek ve kaba çıkmıştı. "Ama sizi çok iyi duyabiliyorum. Gerçeği öğrenmek istemiyorum. Ben kim oluyorum ki gerçeği öğrenmek isteyeyim? Ama bana söyleyeceklerinizi dinlemeye hazırım."

Genç Orry şaşırmıştı. Ama Abundibot'un yüzünün ifadesi hiç değişmedi. Hem Falk'ı hem de Orry'yi dinlediği belli oluyordu, Falk o güne kadar hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Bundan pek etkilenmeyen Orry, yeniden başlayan zihinsel konuşmayı dinliyordu.

"İnsanlar sizin beyninizi sildiler ve yalnızca bilmenizi, inanmanızı istedikleri şeyleri öğrettiler. Bize güvenmemeyi öğrendiniz. Bizim korktuğumuz da buydu zaten. Bize istediğinizi sorabilirsiniz, Werelli Agad Ramarren, size gerçeği söyleyeceğiz."

"Ne kadar zamandır buradayım?"

"Altı gündür."

"Bana neden ilaç verdiniz."

"Size belleğinizi kazandırmayı denedik. Ama başaramadık."

Ona inanma, ona inanma, dedi Falk kendi kendine. Shingler'in gerçekten bu kadar güçlü telepatik yeteneği varsa, adamın bunu duymuş olması gerekirdi. Ama bunun bir önemi yoktu. Çok yetenekliydiler ve bütün kuralları onlar koyuyorlardı, bu nedenle oyunu onların kurallarına göre oynamak zorundaydı. Önemli olan kendi yeteneksizliği değil, dürüstlüğüydü. O anda inandığı bir tek şey vardı; dürüst bir adam aldatılamazdı. Eğer oyun sonuna kadar oynanırsa, gerçek, onu gerçeğe götürecekti.

"Neden size güvenmem gerektiğini söyler misiniz?" dedi Falk.

Abundibot, Orry ve Falk bir satranç tahtasının üzerindeki piyonlar gibi dururken, zihinsel konuşma elektronik bir enstrümandan çıkan bir nota gibi yeniden başladı.

"Sizin Shing olarak tanıdığınız bizler, insanız. Dünyalıyız. Werel'deki koloninin üyesi, atanız Jakob Agat gibi, biz de dünyada doğduk ve insan soyundan geliyoruz. O koloni kurulduktan sonra, yani son iki yüzyıl içinde, insanlarımız Werelliler'e dünya tarihi hakkında bildikleri her şeyi öğrettiler. Şimdi de biz, biz de insanız, size bildiklerimizi öğreteceğiz.

'Bütün dünyalar birliğine saldırmak için, uzak yıldızlardan düşman hiçbir zaman gelmedi. Birlik ihtilaller, iç savaşlar, kendi içindeki çürümeler, kavgalar ve zorbalık yüzünden çöktü. Bütün gezegenlerde ayaklanmalar ve isyanlar vardı; Ana Dünya, bunları durdurmak için gezegenleri yerle bir etmek zorunda kaldı. FTL'lerin, güdümlü füzelerin ve dünya parçalayıcılarının dışında hiçbir gemi tehlikeyi göze alıp uzaya çıkamaz oldu. Dünya yok edilmedi, ama Birlik tarafından düşmana karşı kullanılmak üzere geliştirilmiş olağanüstü silahlarla donanmış Kralcılar ve Asiler arasında iki yıl süren iç savaşın sonunda insanların,

kentlerin, gemilerin, ansible göndericilerinin ve kayıtların büyük bir kısmı yok oldu.

'Başlangıçta üstün gelen, ama bir süre sonra korkunç bir misillemeyle karşılacaklarını ve yenilginin kaçınılmaz olduğunu bilen ümitsiz insanlar, dünyada yeni bir silah geliştirdiler. Yalan söylediler. Kendilerine yeni bir ad ve yeni bir dil buldular, geldikleri uzak dünyalarla ilgili gerçekdışı öyküler anlattılar, sonra bütün dünyada hem kendi saflarında hem de kralların kamplarında düşmanın geldiğine dair bir söylenti yaydılar. Sivil savaşı çıkaran düşmanmış. Düşman her yere girmiş, Birliği yıkmış ve dünyayı yönetmeye başlamış, yeterince güçlenince savaşı durduracakmış. Bütün bunları, dünyalıların sahip olmadığı bir güç, zihin yalanı sayesinde başarabilmişler.

'İnsanlar bu masala inandılar. Çünkü paniğe kapılmışlardı, ümitsiz ve bezgin bir haldeydiler. Dünya hızla yok olurken, çok güçlü ve yenilmez olduğuna inandıkları düşmanın üstünlüğünü seve seve kabullendiler ve barış zokasını yuttular.

'O günden beri barış içinde yaşıyorlar.

'Biz Es Tochlular'ın bir söylencesi vardır: Evren kurulurken Yaratıcı büyük bir yalan söylemiş. O zaman hiçbir şey olmadığı halde, Yaratıcı var demiş. İşte, Tanrı'nın yalanının onun doğruluğu olabilmesi için, evren bir anda var olmuş.

'İnsanoğlunun barışı yalan üzerine kurulmuştu ve bu yalanı sürdürmek isteyenler vardı. Düşmanın gelip dünyayı yönettiğine inanmak istiyorlardı. Biz de kendimize düşman adını taktık ve dünyayı yönettik. Hiç kimse bu yalanımızı yalanlamadı ve barışı bozmak istemedi. Birlikteki tüm dünyalar ayrıldı ve yıldızlar arası uçuş devri geçti. Uzak dünyalardan, çok ender de olsa sizinki gibi bir gemi buraya gelir. Bariyerde sizin geminize saldıranlar gibi, bize karşı çıkanlar olur. Buna hakkımız olup olmadığından emin

değilim, ama bu asileri kontrol altına almaya çalışırız, çünkü bin yıldır dünyada barışı sağlamayı kendimize görev edindik. Büyük bir yalan söyledik, şimdi de güçlü bir yasayı uygulamak zorundayız. Herhalde bu yasayı siz de biliyorsunuzdur; bu, insanların en kötü anlarında öğrendikleri bir yasadır."

Akıcı ve sessiz zihinsel konuşma bitti; tıpkı bir ışığın sönüşü gibiydi. Bunu izleyen karanlıktaki sessizliğin içinde, genç Orry yüksek sesle fısıldadı: "Yaşama Saygı."

Tekrar sessizlik oldu. Falk hiç kımıldamadan duruyor, içindeki karmaşayı ve kararsızlığı yüzüne ve büyük bir olasılıkla duyulabilen düşüncelerine yansıtmamak için olağanüstü bir çaba harcıyordu. Öğrendiklerinin hepsi yalan mıydı? İnsanların hiç düşmanı yok muydu?

"Eğer gerçek tarih buysa, neden bunu insanlara anlatmıyor ve doğruluğunu kanıtlamıyorsunuz?" diye sordu sonunda. "Biz insanız." diye geldi sözsüz yanıt. "Gerçeği bilen bizim gibi binlerce, on binlerce insan var. Biz güç ve bilgi sahibiyiz ve bunları barışı sağlamak için kullanıyoruz. Karanlık dönemlerimiz oldu, bu da onlardan biri. Tarih boyunca insanlar dünyanın şeytanlar tarafından yönetildiğine inanmışlar. Biz onların söylencelerindeki şeytanız. Onlar söylencelerin yerini mantığa bıraktıkça, biz de onlara yardım ediyoruz; yavaş yavaş gerçeği öğreniyorlar."

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsunuz."

"Gerçeği öğrenebilmeniz için."

"Ben gerçeği öğrenmeyi hak etmiyorum." diye yanıt verdi Falk, soğuk bir sesle; odanın öbür ucundaki Abundibot'un maske yüzüne bakıyordu.

"Siz buraya yitirilmiş bir dünyadan haberci olarak geldiniz; biz, Werel'deki kolonimizin tüm kayıtlarını sorunlu yıllarımızda yitirmiştik. Dünyaya geldiniz ve biz, dünyanın efendileri, sizi korumayı başaramadık. Bu, bizim için utanç verici bir olay. Size saldıranlar ve tüm ekibinizi öldürenler

ya da beyinlerini kurcalayanlar insandı, dünyanın, yüzyıllar sonra geri döndüğünüz gezegenin insanlarıydı. Onlar, burası kadar ilkel olmayan ve bizden daha fazla nüfusu olan üçüncü kıtadan gelen asilerdi. Gezegenler arası hava taşıtları kullanır ve ışık hızıyla uçan her geminin Shingler'e ait olduğuna inanırlar, bu nedenle size hiçbir uyarıda bulunmadan saldırdılar. Eğer biraz daha dikkatli olsaydık, onları durdurabilirdik. Size verdiğimiz zararı giderebilmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Orry söze karıştı: "Yıllardır sizi ve diğerlerini arıyorlar." Falk'a yalvarır gibiydi; onun anlatılanlara inanmasını ve her şeyi kabullenmesini istediği açıkça belli oluyordu. İstediği başka şeyler de var mıydı?

"Bana belleğimi kazandırmayı denemişsiniz." dedi Falk. "Bunu neden yaptınız?"

"Siz buraya bunun için, yitirdiğiniz belleğinizi bulmak için gelmemiş miydiniz?"

"Evet. Bu, doğru. Ama ben..." Ona neler sorması gerektiğini bile bilmiyordu; kendisine anlatılanlara inanıp inanmamakta kararsızdı. Zove ve diğerlerinin yalan söylemiş olabileceklerini aklından bile geçirmiyordu; ama onların da aldatılmış, cahil insanlar olmaları mümkündü. Abundibot'un anlattıklarını kuşkuyla karşılamıştı; ama adam onunla sössüz iletişim kurmuştu, araya yalan giremezdi, yoksa girebilir miydi? Eğer bir yalancı yalan söylemediğini iddia ederse... Falk, düşünmekten vazgeçti. Tekrar Abundibot'a baktı ve "Lütfen benimle zihinsel konuşma yapmayın." dedi. "Ben... ben sizin sesinizi duymak istiyorum. Bana belleğimi kazandıramadığınızı söylemiştiniz."

Akıcı zihinsel konuşmadan sonra Abundibot'un kısık ve çatlak sesi kulağına çok garip geldi.

"Evet, uyguladığımız yöntemle bunu başaramadık."

"Başka yöntemler de var mı?"

"Evet. Önce parahipnotik blok altında olduğunuzu düşünmüştük. Ama sizin belleğiniz silinmiş. Bizim bir sır olarak sakladığımız bu tekniği asilerin nasıl öğrendiğini bilmiyoruz. Ama bundan daha büyük bir sırrımız daha var, silinen belleği yenileyebiliriz." Makyajlı maske yüzde bir gülümseme belirdi, sonra tekrar kayboldu. "Beyin bilgisayarlarımızla, size belleğinizi kazandırabileceğimize inanıyoruz. Ama bunu gerçekleştirebilmek için, kişiliğinizi tümüyle değiştirmek zorunda kalacağız, bu operasyonu sizin onayınızı almadan yapmak istemedik."

Kişilik değişikliği... Bunun ne demek olduğunu anlayamamıştı. Kişilik değişikliği nasıl olurdu?

Falk bir anda ürperdi ve yavaşça sordu: "Eskiden kim olduğumu anımsayabilmem için şimdi kim olduğumu unutmam gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Ne yazık ki öyle. Bunun için çok üzgünüm. Ama son birkaç yıl içinde edindiğiniz kişiliği yitirmeniz sizin için büyük bir kayıp olmayacak; bunun karşılığında eski üstün zekânıza kavuşacak, öğrenmek istediğiniz bilgileri öğrenecek ve yıldızlar arasında yaptığınız uzun yolculuğu tamamlayıp evinize dönebileceksiniz."

Kulağını tırmalayan çatlak fısıltısına rağmen, Abundibot'un konuşması sözsüz iletişimindeki kadar akıcıydı; sözcükler ağzından dökülüyor ve Falk, adamın ne demek istediğini hemen anlıyor ya da anladığını sanıyordu. Konuşmasının sonunda bir şey demişti... "Evinize döneceksiniz?..." Sözcükleri tekrarladı, kendini bir aptal gibi hissediyor ve ondan destek almaya çalışırcasına Orry'ye bakıyordu. "Siz beni, yani bizi, geldiğimiz gezegene geri mi göndereceksiniz?"

"Werel'e, evinize dönüp yeni bir yaşantıya başlayabilmeniz için size ışık hızında bir gemi vermek bizim için büyük bir şeref olacak."

"Benim evim dünya." dedi Falk, ani bir öfkeyle. Abundibot karşılık vermedi. Birkaç dakika sonra Orry, özlem dolu bir sesle konuştu: "Werel de benim evim prech Ramarren. Sizin yardımınız olmadan oraya dönemem."

"Neden?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Buraya geldiğimde daha bir çocuktum. Gemimiz yok edildi. Saldırıya uğradığımızda yön bilgisayarları da diğerleriyle birlikte havaya uçuruldu. Ben rotayı hesaplayamam."

"Ama bu insanların ışık hızında gemileri ve yön bilgisayarları var! Neden rotayı bulamayacağını söylüyorsun? Werel'in hangi güneşin yörüngesinde olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Sana inanmıyorum." Falk'ın içindeki kuşku öfkeye dönüşmeye başlamıştı. Abundibot elini havaya kaldırdı ve "Bırakın da oğlan açıklasın, Agad Ramarren." diye fısıldadı.

"Neyi açıklayacak, neden gezegenin güneşinin adını bilmediğini mi?"

"Bu doğru prech Ramarren." dedi Orry, titrek bir sesle; yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Ama siz eskiden bunu bilirdiniz. Ben dokuzuncu ay evresindeydim, daha birinci aşamadaydım. Aşamalar... Gördüğüm kadarıyla bizim uygarlığımız buradakinden çok farklı. Efendilerin bana öğrettiklerinin ve demokratik düşüncenin ışığı altında, artık birçok yönden dünyadan çok geri olduğumuzu biliyorum. Her neyse, tüm sınıfların ve derecelerin üzerinde, prechnoyenin Temel Uyumu'nu oluşturan aşamalar vardır. Galactika'da prechnoyenin karşılığını bilmiyorum. Sanırım buna bilgi diyebiliriz. Her neyse, çocuk olduğum için ben daha birinci aşamadaydım, siz de sekizinci aşama ve sınıftaydınız. Her aşamada öğretilen şeyler kısıtlıdır. Belli bir aşamaya gelene kadar size söylenmeyen, söylense bile anlayama-

yacağınız şeyler vardır. Yedinci aşamaya gelmeden önce gezegenin ve güneşinin gerçek adını öğrenemezsiniz. Size yalnızca dünyanın Werel, güneşin de parahan olduğu söylenir. Ama gerçek adlar eskileridir. Bunlar Alterra Kitapları'nın sekizinci cildinde vardır. Galaktika dilinde yazıldıkları için efendiler bu adları anlayabilirler. Ama ben bunları bilmediğim için onlara söyleyemedim. Bütün bildiğim Werel ve prahan, ama bu bilgi evime dönebilmem için yeterli gelmiyor. Eğer bildiklerinizi anımsayamazsanız, aynı şey sizin için de söz konusu olacak! Hangi güneş? Hangi dünya? Ah, onların size belleğinizi kazandırmalarına izin vermelisiniz prech Ramarren! Anlıyor musunuz?"

"Sanki koyu renkli bir camın arkasından bakarmışçasına," dedi Falk, "bulanık bir biçimde."

Bütün sersemliğine rağmen, bir anda Yaweh Canon'un dizeleriyle birlikte, çok canlı bir biçimde açıklığın üzerinde parlayan orman evinin rüzgârlı ve dallarla gölgelenmiş balkonlarını aydınlatan güneş, gözünün önünde canlandı. Demek ki buraya kendi adını öğrenmek için değil, güneşinin gerçek adını öğrenmek için gelmişti.

8

Dünyanın efendilerinin görünmeyen meclisi dağılmıştı. Odadan çıkarlarken Abundibot Falk'a, "Seçiminizi yapın: İster Falk olarak kalın ve dünyada bizim konuğumuz olun, ister aslınıza dönün ve Werel'in Agad Ramarren'i olarak görevinizi tamamlayın. Seçiminizi bilinçli olarak ve hiç kimsenin etkisi altında kalmadan yapmanızı istiyoruz. Kararınız ne olursa olsun onu kabul edeceğiz." dedi. Sonra Orry'e döndü ve "Akrabanıza kenti gezdirin Har Orry. Lütfen ikiniz de bütün isteklerinizi bana bildirin." Abundibot'un yanındaki kapı açıldı ve odadan çıktı. İri ve uzun vücudu kapının arkasında bir anda gözden kaybolmuştu. O gerçekten var mıydı; yoksa bu, yalnızca bir izdüşüm müydü? Falk bundan emin değildi. Gördüklerinin Shingler mi, yoksa Shingler'in gölgeleri ya da görüntüleri mi olduğundan da emin değildi.

"Bu yapıların dışında dolaşabileceğimiz yerler var mı?" diye sordu oğlana sinirli bir sesle. Binanın dolambaçlı ve gerçekdışı koridorlarından ve duvarlarından sıkılmıştı, özgürlüklerinin boyutunu öğrenmek istiyordu.

"Elbette, prech Ramarren. Sokaklarda yürüyebiliriz. İsterseniz kızakla dolaşabiliriz ya da sarayın bahçesine çıkabiliriz."

"Bahçeye çıkalım." dedi Falk.

Orry, onu boş, geniş ve aydınlık bir koridordan ve kanatlı bir kapıdan geçirip küçük bir odaya götürdü. "Bahçe." dedi yüksek sesle ve kapı kapandı; hiçbir hareket hissedilmiyordu, ama kapı tekrar açıldığında bir bahçeye çıktılar. Buraya bahçe demek çok güçtü; yarı saydam duvarlar kentin ışıklarıyla parlıyor, aşağılarda, cam çatılardan biri-

nin arkasında dolunayın mat ışığı titrek bir biçimde görünüyordu. Her yer hareketli, yumuşak ışıklar ve gölgeler, tropik bitkiler ve çardaklardan sarkıp kafeslere sarılan asmalarla doluydu. Kırmızı ve krem renkli çiçekler puslu havayı güzelleştiriyor, çevrelerindeki sık yapraklar birkaç metre ötelerini görmelerine engel oluyordu. Falk, çıkış kapısına giden patikanın hâlâ arkalarında olup olmadığına bakmak için ani bir hareketle döndü. Sıcak ve ağır kokulu sessizlik çok tuhaftı; bir an bahçenin gizemli derinliklerinin ona çok uzak ve tamamen yabancı bir şeyleri, yitirilmiş bir dünyanın renklerini, karmaşasını, bataklıklar, dönüşümler, kokular ve düşler gezegenini çağrıştırdığını hissetti. Gölgeli çiçeklerin arasındaki patikada yürüyen Orry, bir kutunun içinden küçük, beyaz bir tüp almak için durdu ve tüpün ucunu dudaklarının arasına sokup, açgözlülükle emmeye başladı. Dikkati başka şeyler üzerinde yoğunlaştığı için Falk buna pek aldırmamıştı, ama oğlan yaptığından utanmışçasına açıkladı: "Buna pariitha denir, bir tür sakinleştiricidir. Bütün efendiler bunu kullanır. Beynin üzerinde uyarıcı bir etkisi vardır. Denemek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Sana sormak istediğim birkaç şey daha var." dedi ve duraksadı. Yeni sorularını nasıl sorması gerektiğini bilmiyordu. Meclis toplantısından ve Abundibot'un açıklamalarından sonra huzursuz olmuş ve bütün bunların bir gösteri olduğunu düşünmeye başlamıştı. Her şey tıpkı Kansas Prensi'nin kütüphanesinde gördüğü eski parşömenler, Hainin Düş Oyunu ve rüzgârla birlikte sürüklenen kumların üzerinde deliler gibi bağıran yaşlı kral Lir gibi bir oyundu. Ama asıl garip olan bu oyunun kendisi için değil, Orry için oynandığını sezinlemesiydi. Bunun nedenini bilmiyordu, ama Abundibot'un tekrar tekrar söylediği şeylerle oğlana bir şey kanıtlamaya çalıştığını hissediyordu.

Oğlan anlatılanlara inanmıştı. Bunlar, onun için bir oyun değildi; belki o da oyunculardan biriydi.

"Benim anlayamadığım bir şey var." dedi Falk. "Bana Werel'in dünyadan yüz otuz ya da yüz kırk ışık yılı uzakta olduğunu söylemiştin. O uzaklıkta çok fazla yıldız olamaz."

"Efendiler bana, o uzaklıkta gezegenleriyle birlikte dört tane yıldız olduğunu söylediler, bunlardan biri bizim sistemimiz olabilirmiş. Ama bunların dördü de farklı yöndeymiş ve Shingler doğru yıldızı bulması için bir araştırma gemisi gönderirse, bu yolculuk yaklaşık yüz otuz dünya yılı sürermiş."

"O zaman bir çocuk olduğunu biliyorum, ama yolculuğun ne kadar sürdüğünü anımsamaman bana biraz garip geldi, eve döndüğün zaman kaç yaşında olacağını bilememen de öyle."

"Bana yolculuğun iki yıl sürdüğünü söylediler prech Ramarren; bu, yaklaşık yüz yirmi dünya yılı demektir; ama ben bu rakamın doğru olmadığını ve doğru rakamı sormamam gerektiğini biliyordum." Bir an için Werel'i anımsayan oğlan, her zamankinden daha kararlı bir sesle konuştu: "Bana öyle geliyor ki keşif ekibinin dünyada nelerle karşılaşacağını bilmeyen büyüklerimiz, zihinlerini kontrol altına alma yöntemlerini henüz öğrenmemiş olan biz çocukların Werel'in yerini düşmana söyleyebileceğimizden korkuyorlardı ve güvenliğimizi düşünerek bize bazı bilgileri vermekten kaçındılar."

"Yıldızların ve takım yıldızların Werel'den nasıl göründüğünü anımsıyor musun?"

Orry, hayır anlamında omuzlarını silkti ve gülümsedi: "Bana bunu efendiler de sordular. Ben kış doğumluyum prech Ramarren. Biz oradan ayrılırken ilkbahar başlamak üzereydi. Bulutsuz gökyüzünü çok az görebildim."

Eğer bütün bunlar doğruysa, demek ki yalnızca kendisi, bastırılmış benliği Ramarren, Orry'e nereden geldikle-

rini söyleyebilecekti. Bulmaca artık çözülüyor muydu? Shingler'in ona gösterdiği ilginin, Estrel'in gözetiminde onu buraya getirtmelerinin ve ona belleğini kazandırmak istemelerinin nedeni bu muydu? Onların kontrol altına alamadıkları bir dünya vardı; ışık hızında uçmayı öğrenmişlerdi, şimdi de bu dünyanın nerede olduğunu öğrenmek istiyorlardı. Eğer bütün söyledikleri doğruysa ve ona belleğini kazandırabilirlerse, bunu onlara söyleyebilecekti.

İçini çekti. Kuşkuların karmaşasından ve gerçekdışı mucizelerin bolluğundan yorgun düşmüştü. Zaman zaman hâlâ bir ilacın etkisi altında olduğundan kuşkulanıyordu. Kendini sağlıklı bir karar verebilecek durumda hissetmiyordu. İkisi de acımasız ve anlaşılmaz oyuncuların ellerinde birer oyuncak gibiydi.

"O, Abundibot adındaki adam, gerçekten odada mıydı, yoksa yalnızca bir görüntü, bir hayal miydi?"

"Bilmiyorum prech Ramarren." diye yanıt verdi Orry. Tüpten soluduğu şey onu rahatlatmış ve neşelendirmiş gibiydi; yine her zamanki gibi çocuksuydu, ama şimdi sesinde bir canlılık vardı. "Sanırım odadaydı. Ama bugüne kadar hiç yanıma yanaşmadılar. Size bir şey söyleyeceğim, çok garip bir şey, altı yıldır buradayım, ama bu süre içinde hiçbirine dokunmadım. Birbirlerinden uzak duruyorlar, her zaman yalnızlar." dedi ve telaşla ekledi: "Ama çok kibar insanlar. Abundibot, Ken Kenyek ve Parla'yı çok seviyorum. Ama benden o kadar uzaklar ki, benim ötemdeler. Çok şey biliyorlar ve çok üretkenler. Diğer insanlar sorumluluktan kaçıp hayvanlar gibi yaşarken, onlar binlerce yıldır bilgiyi canlı tutmuş, barışı korumuş ve tüm görevlerini yerine getirmişler. Hemcinsleri onlardan nefret ediyorlar ve kendilerine sunulan gerçeği hiçbir zaman öğrenemeyecekler. Becerileri, bilgiyi ve barışı koruyabilmek için onlardan uzak durmak ve ayrı yaşamak zorundalar, yoksa bunların hepsi, çok kısa bir süre içinde savaşçı kabilelerin,

Gezginlerin ve yamyamların arasında yok olup gider." Canlı gözlerle Falk'a bakıyor ve onun üzerinde Shingler hakkında yanlış bir izlenim bırakmadığından emin olmaya çalışıyordu.

"Onlar yamyam değil." dedi Falk kuru bir sesle.

Orry'ye belletilenler tükenmiş gibiydi. "Evet," diye onayladı, "herhalde değildir."

"Birçoğu, Shing ilkel kalmalarını istediği için bu kadar ilkel olduklarını, bilgiyi aramaya kalkışırlarsa Shingler'in onlara engel olacağını, büyük bir kent kurarlarsa Shingler'in hem onları hem de kentlilerini yok edeceğini düşünüyor." dedi Falk.

Bir duraksama oldu. Orry, pariitha tüpünü bitirdi ve onu dikkatle ince, uzun, et kırmızısı çiçekleri olan bodur bir ağacın köklerinin arasına gömdü. Ondan bir karşılık bekleyen Falk, oğlanın hiçbir şey söylemeyeceğini ancak bir süre sonra anlayabildi. Söyledikleri onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bahçenin değişken ışıklarının ve baygın kokularının arasında bir süre yürüdüler, ay yükselmiş ve tepelerinde parlamaya başlamıştı.

"Bugün ekranda görüntüsünü gördüğümüz kadın... onu tanıyor musun?" diye sordu Falk.

"Strella Siobelbel." diye anında yanıtladı oğlan. "Evet, onu daha önceki meclis toplantılarında görmüştüm."

"O, Shing mi?"

"Hayır, o efendilerden biri değil. Bildiğim kadarıyla ailesi dağ yerlilerindenmiş, ama Es Toch'da yetişmiş. Birçok insan, efendilerin hizmetinde yetişmeleri için çocuklarını buraya getiriyor ya da gönderiyor. Zekâ düzeyi düşük çocuklar da akıl bilgisayarlarına bağlanıp büyük görevde yer alabilmeleri için buraya getiriliyor. Cahiller bunlara işçi diyorlar. Es Toch'a Strella Siobelbel'le mi geldiniz prech Ramarren?"

"Onunla geldim, onunla yürüdüm, onunla yedim, onunla yattım. Bana bir Gezgin olduğunu ve adının Estrella olduğunu söyledi."

"Onun Shing olmadığını anlamanız gerekirdi." dedi oğlan, sonra kızardı ve sakinleştirici tüplerden bir tane daha alıp emmeye başladı.

"Shing olsaydı benimle yatmaz mıydı?" diye sordu Falk. Oğlan omuzlarını silkerek, "Hayır." dedi. Hâlâ kıpkırmızıydı; ilaç onu cesaretlendirmişti. "Onlar sıradan insanlara dokunmazlar prech Ramarren." dedi. "Onlar tanrı gibi soğuk, kibar ve bilgilidir, kendilerini herkesten üstün görürler." Konuşması akıcı, tutarsız ve çocuksuydu. Kendilerini ondan uzak tutan, ona dokunmayan, gerçeği söylemeyip beynini boş sözlerle dolduran bu insanların arasında, daha on beş yaşında, kendi çocukluğunu yaşayamadan yetişkinliğe adım attığı için bir uyuşturucuda mutluluk bulmaya çalıştığının farkında mıydı? Yalnızlığının bilincinde olmadığı belliydi, zaten daha hiçbir şeyin bilincinde değildi. Ama zaman zaman bakışlarıyla Falk'a yalvarıyordu. Ona kuru bir tuz çölünde susuzluktan ölmek üzere olan birinin bir seraba bakan gözleriyle bakıyor, yalvarıyor ve ümitle bekliyordu. Falk'ın ona sormak istediği daha çok soru vardı, ama bunları sormanın bir yararı yoktu. Oğlana acıyan Falk, elini zayıf omzunun üzerine koydu. Onun temasıyla birlikte Orry gevşedi, utangaçça gülümsedi ve sakinleştiricisini emmeye devam etti. Falk, rahat edebilmesi için her şeyin çok düşünceli bir biçimde düzenlendiği odasında -bunu Orry'i etkilemek için mi yapmışlardı?- kafese kapatılmış bir aslan gibi dolaştı ve sonunda yatıp uyudu. Düşünde orman evine benzeyen bir evdeydi, ama bu düş evindeki insanların gözleri akik ve amber rengindeydi. Onlara bir yabancı değil, onlardan biri olduğunu söylemeye çalıştı; ama kekeleyerek doğru sözcükleri, gerçek sözcük-

leri, gerçek adını bulmaya çalışırken söylediklerini anlayamadılar ve garip garip ona baktılar.

Uyandığında işçiler ona hizmet etmeye hazır bekliyorlardı. Onları gönderdi. Dışarıya, hole çıktı. Hiç kimse onu durdurmadı ve yol boyunca hiç kimseyle karşılaşmadı. Her yer terk edilmiş gibi görünüyordu; uzun, gizemli koridorlar, rampalar ve kapılarını bulamadığı, içleri belli belirsiz görünen, yarı saydam duvarlı odalar bomboştu. Ama her an izlendiğini, yaptığı her hareketin görüldüğünü hissediyordu.

Dönüş yolunu bulup odasına gittiğinde, Orry'yi kendisini beklerken buldu. Oğlan ona kenti gezdirmek istiyordu. Bütün bir öğleden sonra kâh yürüyerek, kâh kızakla Es Toch'un sokaklarını, teras bahçelerini, köprülerini, saraylarını ve evlerini gezdiler. Orry, para yerine kendisine cömertçe verilen iridyum parçalarını kullanıyordu. Falk ona ev sahiplerinin verdiği süslü giysilerden hoşlanmadığını söyleyince, oğlan bir giysi dükkânına gitmelerini önerdi. Falk, parlak renkli ipliklerle dokunmuş desenli kumaş parçalarının arasında durdu; güneş ışığı altında, küçük tezgâhında gri bir fon üzerine beyaz turnalar dokuyan Parth'ı düşünüyordu. "Bundan sonra hep siyah giysiler giyeceğim." demişti. Bunu anımsayan Falk, bir gökkuşağını andıran giysi yığınlarının içinden siyah bir pantalon, koyu renkli bir gömlek ve kışlık kumaştan yapılmış siyah bir pelerin seçti.

"Bunlar bizim evimizdeki, Werel'deki giysilere benziyor." dedi Orry ve kuşkuyla kendi alev renkli giysisine baktı. "Ama orada kış giysileri yoktur. Ah, Eğer Werel'e gidebilirsek, oraya dünyadan götüreceğimiz, insanlarımıza anlatacağımız ve öğreteceğimiz o kadar çok şey var ki."

Vadinin iki yamacını birbirine bağlayan saydam bir zeminin üzerine inşa edilmiş bir yemek yerine gittiler. Yüksek dağların soğuk ve parlak akşamı altlarındaki boşluğu

karartırken yamaçlardan yükselen binalar kızarmaya, sokaklar ve köprüler ışıklarla parlamaya başlamıştı. Onlar baharatlı berbat yemeklerini yiyerek, kentin gelip giden kalabalığını izlerken havada tatlı bir müzik dalgalanmaya başlamıştı.

Es Toch'un sokaklarında dolaşan insanlardan bazılarının giysileri sadeydi, bazılarınınki çok abartılıydı, birçoğu da Falk'ın belli belirsiz, Estrel'in üzerinde gördüğünü anımsadığı giysiler gibi kadınsı ve süslüydü. Değişik tipte insanlar vardı, bazıları Falk'ın o güne kadar gördüklerinden çok farklıydı; beyaz tenli, mavi gözlü ve sarı saçlıydılar. Falk, onların bir şekilde kendi renklerini açtıklarını düşündü; ama Orry, bu insanların ikinci kıtadaki kabilelerden birinden geldiğini, Shingler'in onların uygarlığını geliştirmek istediğini, Es Toch'u görmeleri ve buranın adetlerini öğrenmeleri için gençlerini ve önderlerini buraya getirttiklerini söyledi. "Görüyorsunuz prech Ramarren, efendilerin yerlileri eğitmeyi reddettikleri doğru değil; öğrenmeyi reddedenler yerliler. Bu beyazlar, efendilerin bilgisini paylaşıyorlar."

"Bu büyük ödülü kazanabilmeleri için onlardan neleri unutmaları istendi?" diye sordu Falk, ama bu soru Orry için hiçbir şey ifade etmiyordu, çünkü yerliler hakkında fazla bir şey bilmiyordu; ne nasıl yaşadıkları ne de neler bildikleri hakkında bir fikri vardı. Satıcılara ve garsonlara emirler yağdırıyor, onlara sanki alt tabakadan insanlarmış gibi davranıyorlardı. Bütün Werelliler onun gibi kibirli miydi? Orry, Kelshak toplumunda hiyerarşik bir düzen olduğundan ve o düzen içinde herkese belli bir yer ya da makam verildiğinden söz etmişti, ama Falk bu düzenin neye göre kurulduğunu anlayamamıştı. Bunun insanların yaşlarıyla bir ilgisi olmadığı kesindi, ama Orry'nin çocuksu anıları onu aydınlatmaya yetecek kadar bilgi vermiyordu. Oğlanın "yerliler" derken kullandığı ses tonundan hiç hoş-

lanmayan Falk, sonunda alaylı bir sesle sordu: "Kimin karşısında başını eğmen ya da kimin senin karşında başını eğmesi gerektiğini nereden biliyorsun? Bence efendilerin yerlilerden hiçbir farkı yok. Onlar da bu dünyanın insanları değiller mi?"

"Ah, evet. Yerliler onların uzaylı fatihler olduklarına inanmak istedikleri için onlara efendiler diyorlar." dedi oğlan, sonra o tatlı ve saf gülümsemesiyle ekledi: "Onların arasında ben de fazla bir fark göremiyorum."

"Sokaklarda gördüğümüz insanların çoğu Shing mi?"

"Sanırım öyle. Ama ben de çok azını tanıyorum."

"Eğer bunların hepsi dünyalıysa, neden efendiler diğer insanlardan uzak durmaya çalışıyorlar?"

"Nedeni bilgi ve güç. Efendiler dünyayı Achinowao'nun Kelshy'yi yönettiğinden çok daha uzun bir süredir yönetiyorlar!"

"Ama kendilerinin üstün bir sınıftan geldiklerini düşünüyorlar. Oysa sen bana efendilerin demokrasiye inandıklarını söylemiştin." Bu, çok eski bir sözcüktü ve onu garip bir biçimde etkiliyordu; anlamını tam olarak bilmese de bunun, halkın hükümetle bütünleşmesi gibi bir şey olabileceğini düşünüyordu.

"Evet. Elbette prech Ramarren. Meclis demokrasinin kurallarına uygun bir biçimde çalışır, burada kral ya da diktatör yoktur. Bir pariitha salonuna gidelim mi? Orada uyarıcı maddeler bulabiliriz, ama pariitha içmek ve dansözleri izleyip tëanb dinlemek istemiyorsanız..."

"Müzik dinlemeyi sever misin?"

"Hayır." dedi oğlan içtenlikle; "müzik dinlerken içimden ağlamak ya da bağırmak geliyor. Werel'de yalnızca hayvanlar ve küçük çocuklar şarkı söyler. Yetişkin insanların bunu yapması doğru değildir ya da ben öyle düşünüyorum. Ama efendiler sanatı destekliyor. Dans bazen çok güzel olabiliyor..."

"Müzik dinlemek istemiyorum." dedi Falk; içindeki huzursuzluk giderek artıyordu ve yapması gereken şeyi bir an önce yapmak istiyordu. "Eğer bizimle görüşmeyi kabul ederse, Abundibot adındaki adama sormak istediğim bir şey var."

"Tabii. Abundibot uzunca bir süre bana hocalık yaptı. Onu bununla çağırabilirim." Orry bileğindeki altın zinciri ağzına yanaştırdı; oğlan konuşurken Falk, Estrel'in muskasına ettiği duaları anımsadı ve kendi saflığına şaşarak oturdu. Bir aptal bile onun bir verici olduğunu anlayabilirdi, ama o anlayamamıştı. "Sayın Abundibot ne zaman isterseniz sizinle konuşacağını söyledi. Şu anda Doğu Sarayı'ndaymış." dedi Orry. Sonra kendilerine hizmet eden garsona bir para çubuğu verdi ve çıktılar.

İlkbaharın fırtına bulutları ayı ve yıldızları gizlemişti; ama bütün sokaklar ışıl ışıldı. Falk buralardan geçerken çok kederliydi. Tüm korkusuna rağmen kenti, elonaae'yi, insanoğlunun mekânını görmeyi çok istemişti; ama şimdi burası onu ürkütüyor ve kaygılandırıyordu. Dünyadaki yaşantısı boyunca on evden ya da yüz insandan fazlasını bir arada görmemiş olmasına karşın, onu rahatsız eden kalabalık değildi. Falk'ı kentin gerçekliği değil, gerçekdışı görüntüsü bunaltıyordu. Burası insanoğlunun mekânı değildi. Bin yıldır dünyanın yönetim merkezi olmasına rağmen, Es Toch'un tarihi yoktu; ne geçmişle ne de uzayla bir bağlantısı vardı. Burada, Zove'nin evindeki eski belgelerde adı geçen kütüphaneler, okullar, müzeler, Birlik Çağı'ndan kalan anıtlar, kültür, bilgi ve eşya alışverişi yoktu. Kente canlılık kazandıracak bir ekonomileri olmadığı için, insanlar Shingler'in kendilerine bağışladığı araçları kullanıyordu. Yeryüzünde bir sürü Shing olduğu söyleniyordu, ama onlar yalnızca bir tane büyük kent kurmayı başarabilmişlerdi. Nasıl dünya bir zamanlar Birliği oluşturan diğer dünyalardan uzaktaysa, onlar da diğer insanlardan uzaktaydı. Es

Toch kendi kendine yeten ve kendi kendini besleyen köksüz bir kentti; bütün parlaklığı, geçici ışıkları, makineleri, çeşit çeşit yabancıları ve debdebeli karmaşasıyla birlikte kent, yerdeki derin bir yarıkta, bir kanyonun üzerine kurulmuştu. Burası yalanın yeriydi. Buna rağmen, dünyanın sonsuz kırlarının ortasına düşmüş bir mücevher kadar güzel, olağanüstü, zamansız ve yabancıydı.

Kızakları, onları parmaklıksız köprülerden birinin üzerinden geçirip ışıklı bir kuleye götürdü. Çok aşağılardaki ırmak, karanlığın içinde görünmeden akıyordu; dağlar gece, fırtına ve kentin göz kamaştırıcı ışıkları tarafından gizlenmişti. İşçiler Falk ile Orry'i kulenin girişinde karşılayarak bir asansöre bindirdiler, sonra da duvarları diğerlerininki gibi penceresiz ve parlak, mavimtırak bir sis tabakasından yapılmış gibi yarı saydam olan bir odaya götürdüler. Onlara oturmalarını söylediler ve uzun gümüş kupalarla birer içki ikram ettiler. Falk kupayı kuşkuyla ağzına götürdü; içindekinin Kansas bölgesinde ona verilen ardıç aromalı sıvıya benzemesi onu şaşırttı. Bunun güçlü bir uyuşturucu olduğunu bildiği için daha fazla içmedi; ama Orry hepsini bir dikişte bitirdi. Uzun boylu, beyaz elbiseli, maske yüzlü Abundibot geldi ve bir el işaretiyle işçileri gönderdi. Orry ile Falk'tan uzak duruyordu. İşçiler küçük sehpanın üzerine üçüncü bir kupa daha bırakmışlardı. Şerefe kadeh kaldırır gibi onu kaldırdı, hepsini içti ve kuru bir fısıltı gibi çıkan sesiyle, "Siz içmemişsiniz sayın Ramaren." dedi. "Dünyada çok çok eski bir atasözü vardır: Gerçek şarabın içindedir." Gülümsedi, sonra yüzü tekrar ciddileşti. "Ama anladığım kadarıyla siz şaraba değil, gerçeğe susamışsınız."

"Size sormak istediğim bir soru var." dedi Falk.

"Yalnızca bir tane mi?" Falk onun sesindeki alayı sezinlemişti, oğlanın da bunu yakalayıp yakalayamadığını anlamak için ona baktı; ama yeni bir pariitha tüpü emen ve

grimtırak altın renkli gözleri süzülen Orry, hiçbir şeyin farkında değildi.

"Sizinle biraz yalnız konuşmak istiyorum." dedi Falk, ters bir biçimde.

Bunun üzerine Orry başını kaldırdı, şaşırmıştı. Shing, "Elbette, konuşabiliriz." dedi. "Ama Orry'nin yanımızda olup olmaması benim yanıtımı değiştirmeyecek. Nasıl ona söyleyip sizden saklamaya çalıştığımız bir şey yoksa, size söyleyip ondan saklamaya çalıştığımız bir şey de yok. Ama onun gitmesini istiyorsanız, gitsin."

"Beni dışarıda bekle Orry." dedi Falk; oğlan itaat ederek dışarıya çıktı. Kapının dikey kanatları oğlanın arkasından kapandığında, Falk fısıldayarak -çünkü burada herkes fısıldayarak konuşuyordu- "Size daha önce sorduğum bir şeyi tekrar sormak istiyorum." dedi. "Yanıtınızı anlayıp anlayamadığımdan pek emin değilim. Yanılmıyorsam bana eski belleğimi kazandırdığınızda yenisini kaybedeceğimi söylemiştiniz, değil mi?"

"Bunu bana neden soruyorsunuz? Verdiğim yanıta inanacak mısınız?"

"Size, size neden inanmayayım ki?" diye karşılık verdi Falk; ama canı sıkılmıştı, çünkü Shing'in kendisiyle güçsüz ve bilgisiz biriyle oynarmışçasına oynadığını hissetmişti.

"Biz yalancı değil miyiz? Bizim söylediğimiz hiçbir şeye inanmamalısınız. Zove'nin evinde size bu öğretildi, onun için böyle düşünüyorsunuz. Biz sizin ne düşündüğünüzü biliyoruz."

Falk, ısrar etmenin yararı olmayacağını bildiği halde inatla, "Soruma yanıt verin." dedi.

"Burada bu konuyu en iyi bilen kişi Ken Kenyek'tir. Ama ben de size daha önce söylediklerimi tekrarlayacağım ve elimden geldiğince her şeyi açıklamaya çalışacağım. Ken Kenyek, bizim en yenetekli zihin okuyucumuzdur. Onu

çağırmamı ister misiniz? Hiç kuşkum yok ki görüntüsünü memnuniyetle buraya gönderecektir. Hayır mı? Tamam, nasıl isterseniz. Sorunuzu kısa ve açık bir biçimde yanıtlayacağım. Sizin beyniniz silinmiş. Beyin silinmesi gerçek bir operasyon değil, etkisi tam bir ipnotik bloğunkinden çok daha fazla olan ve elektronik cihazlarla yapılan zihin ötesi bir operasyondur. Şu anda sizin kafanızı kurcalayan şey, kendi öz benliğiniz olarak kabul ettiğiniz, size sonradan eklenen ikincil benliği ve kişiliği kaybedip kaybetmeyeceğiniz. Ama bu, sizi endişelendirmesin. Tarafsız bir bakış açısıyla bakarsak, derinlerde gizlenmiş asıl benliğinizle kıyaslandığında, bu ikinci benliğinizin gerek duygusal açıdan, gerekse zekâ açısından son derece az gelişmiş olduğunu görebiliriz. Sizin bunu tarafsız bir gözle görmenizi beklemiyoruz, ama yeniden yaratılacak olan Ramarren'in Falk'la bütünleşeceğine inanmanızı istiyoruz. Başlangıçta sizi korkutmamak, kuşkuya düşürmemek ve kolay karar vermenizi sağlayabilmek için yalan söylemeyi düşündük. Ama gerçeği bilmek zorundasınız. Size yalan söyleyemezdik, eminim ki bunu siz de istemezdiniz. Gerçek şu: Ken Kenyek'in ve akıl bilgisayarlarının yapmaya hazır olduğu bu karmaşık operasyonu size çok basit bir dille anlatmaya çalışacağım. Asıl belleğinizin sinaptik bütünlüğü normal duruma gelip eski fonksiyonlarına kavuştuktan sonra, şu anda kendi belleğiniz ve benliğiniz olarak kabul ettiğiniz ikincil sinaptik bütünlük bloke olacak. Bu ikincil bütünlük geri dönüşü olmayan bir biçimde bastırılacak, silinecek."

"Demek ki Ramarren'i tekrar canlandırabilmek için Falk'ı öldürmeniz gerekecek."

"Biz öldürmeyiz." diye fısıldadı Shing, soğuk bir sesle, sonra bunu zihinsel konuşmayla yineledi. "Biz öldürmeyiz."

Bir duraksama oldu.

"Eğer büyük bir şey kazanmak istiyorsanız, küçük şeylerden vazgeçmek zorundasınız." dedi Shing fısıldayarak.

"İnsan yaşamak için ölmeye razı olmalıdır." dedi Falk ve maske yüzdeki zafer ifadesini gördü. "Tamam, kabul ediyorum. Beni öldürmenize izin vereceğim. Ama benim buna izin verip vermememem sizin umurunuzda bile değil, öyle değil mi?"

"Biz sizi öldürmeyeceğiz." Fısıltı her zamankinden daha güçlü çıkmıştı. "Biz öldürmeyiz. Biz can almayız. Biz size gerçek belleğinizi ve yaşantınızı kazandıracağız. Ama şimdiki kişiliğinizi unutmak zorundasınız; başka seçeneğiniz yok; yeniden Ramarren olabilmek için Falk'ı unutmak zorundasınız. Sizden tek istediğimiz buna rıza göstermeniz."

"Bana bir gün daha süre tanıyın." dedi Falk, sonra ayağa kalkarak konuşmasını bitirdi. Kaybetmişti, güçsüzdü, ama maske yüzü korkutmuştu; Shing'in yalanını yakalamıştı ve o an gerçeğin ayaklarının altında yattığını, ona ulaşabilecek zekâya ve güce sahip olduğunu anlamıştı.

Falk binadan Orry ile birlikte çıktı ve sokakta ona, "Benimle gel. Seninle bu duvarların dışında konuşmak istiyorum." dedi. Aydınlık sokağı geçerek, tepenin eteğine doğru yürüdüler ve orada, ilkbaharın serin gece rüzgârının içinde yan yana durdular. Sokağın kenarından aşağıya doğru derinleşen karanlık kanyonun üzerindeki köprü uzayıp gidiyordu.

"Ben Ramarren'ken, senden bana hizmet etmeni istemeye hakkım var mıydı?" diye sordu Falk, alçak sesle.

Werel'de gördüğü eğitimi anımsayan oğlan ciddi bir sesle, telaşla, "Benden her şeyi isteyebilirdiniz." diye yanıt verdi.

Falk, onun gözlerinin içine baktı ve bir süre öyle kaldı. Sonra gözünü Orry'nin bileğindeki zincire dikti ve bir

el işaretiyle onu çıkartıp vadiye atmasını istedi. Orry konuşmaya başladı, ama Falk parmağını dudaklarının üzerine koyarak onu susturdu.

Oğlanın gözleri parladı; biraz duraksadı, sonra zinciri çıkarıp karanlığın içine doğru fırlattı. Tekrar Falk'a döndüğünde ürkek ve şaşkın bir hali vardı, yaptığını onaylaması için Falk'a yalvarır gibiydi.

Falk, onunla ilk defa zihinsel konuşma yapıyordu: "Üzerinde başka bir cihaz ya da takı var mı Orry?" Önce oğlan onu anlayamadı. Falk'ın gönderimi Shing'e oranla çok zayıf ve yetersizdi. Onun ne dediğini anladıktan sonra, yüksek sesle yanıt verdi: "Hayır, yalnızca bu verici vardı. Neden onu atmamı istediniz?"

"Diğer dinleyicilerle değil, yalnızca seninle konuşmak istiyorum Orry."

Oğlan korkmuş ve şaşırmıştı. "Efendiler duyabilir." diye fısıldadı yüksek sesle. "Onlar zihinsel konuşmayı her yerden duyabilirler prech Ramarren... Ben zihinsel kontrol eğitimine daha yeni başladım."

"O halde yüksek sesle konuşalım." dedi Falk, ama herhangi bir elektronik cihazın yardımı olmaksızın, Shingler'in bütün konuşmaları her yerden duyabileceğine inanmamıştı. "Senden bir şey isteyeceğim. Es Toch'un efendileri beni buraya getirdiler ve bana Ramarren'in belleğini kazandırmak istiyorlar. Bunu başarabileceklerini söylüyorlar; ama bu operasyon benim dünyada öğrendiğim her şeyi unutmama, şimdiki belleğimi ve benliğimi kaybetmeme yol açacakmış. Bu kaçınılmaz bir şeymiş. Ama ben bütün bildiklerini unutup onların elinde cahil bir oyuncak olmak istemiyorum. Ölümden önce bir kez daha ölmek istemiyorum! Onlara fazla karşı koyabileceğimi sanmıyorum; ama elimden geleni yapacağım. Senden istediğim şey şu..." Sustu, ne yapması gerektiğine karar veremiyordu.

Yaşadığı karmaşa, Orry'nin heyecanlı yüzünü tekrar donuklaştırmıştı. Sonunda "Ama neden?" dedi.

Oğlanın üzerinde kurduğu kısa süreli otoritenin eriyip gittiğini gören Falk, "Devam et." dedi. Her şeye rağmen Orry'nin merakını uyandırmıştı ve onu ikna etmek için en uygun zaman buydu.

"Neden efendilere güvenmiyorsunuz? Neden sizin bu dünyada edindiğiniz belleği bastırmak istediklerini düşünüyorsunuz?"

"Çünkü Ramarren benim bildiklerimi bilmiyor. Sen de öyle. Bilgisizliğimiz yüzünden, bizi buraya gönderen dünyaya ihanet etmek zorunda kalabiliriz."

"Ama siz... bizim dünyamızı anımsamıyorsunuz bile..."

"Evet. Ama bu dünyayı yöneten yalancılara hizmet etmeyeceğim. Dinle beni. Ne istediklerini tahmin ediyorum. Bana, gezegenimizin gerçek adını ve yerini öğrenebilmek için belleğimi kazandıracaklar. Eğer bunları operasyon sırasında öğrenirlerse, büyük bir olasılıkla beni orada öldürürler ya da bir kez daha belleğimi silerler ve sana operasyonun başarısız geçtiğini söylerler. Veya onlara bilmek istedikleri şeyleri söyleyene kadar yaşamama izin verirler. Ramarren olarak bunları onlara söylememem gerektiğini bilemeyeceğim. Bizi Werel'e gönderecekler, büyük kazadan kurtulan yolcu, yüzyıllar sonra Werel'e dönecek ve oradakilere Shingler'in karanlık ve barbar dünyada uygarlık meşalesini nasıl yanık tuttuğunu anlatacak. Onlara insanların dostu olan fedakâr ve bilge efendilerin uzaylı değil, dünyalı olduğunu söyleceyeğiz. Bize inanacaklar. Bizim inandığımız yalanlara inanacaklar. Shingler'den korkmayacak ve onlardan bir saldırı beklemeyecekler ve bu dünyadaki insanlara, yalandan kurtulacakları günü bekleyen gerçek insanlara yardım gönderemeyecekler."

"Prech Ramarren, bunların hiçbiri yalan değil." dedi Orry.

Falk, parlak ve değişken ışıkların altında birkaç saniye ona baktı. Onun için üzülüyordu; sonunda, "Senden istediğimi yapacak mısın?" diye sordu.

"Evet." dedi oğlan fısıldayarak.

"Bu, o kadar zor bir şey değil. Ramarren olarak beni ilk gördüğünde, eğer görebilirsen, bana bu sözcükleri söylemeni istiyorum: Kitabın ilk sayfasını oku." "Kitabın ilk sayfasını oku." diye yineledi Orry, yumuşak başlıklıkla.

Bir duraksama oldu. Falk kendini örümcek ağına takılmış bir sinek kadar çaresiz hissediyordu.

"Benden bütün istediğiniz bu mu Prech Ramarren?"

"Evet, bu."

Oğlan başını eğdi ve kendi dilinde yemin edercesine bir şeyler mırıldandı. Sonra Falk'a sordu: "Bilezik verici hakkında onlara ne söylememi istiyorsunuz prech Ramarren?"

"Gerçeği söyle. Diğer sırrımızı sakladığın sürece verici hakkında istediğini söyleyebilirsin." dedi Falk. Orry'ye yalan söylemeyi öğretmedikleri belli oluyordu, ama ona gerçeği yalandan ayırt etmeyi de öğretmemişlerdi. Oğlan, Falk'ı kızağıyla köprünün üzerinden geçirerek, Estrel'in onu götürdüğü parlak duvarlı sarayın önünde bıraktı. Bir kez daha odasında yalnız kalan Falk, nasıl aldatıldığını ve çaresiz bir duruma düşürüldüğünü düşündükçe, hem öfkeleniyor hem de korkuyordu. Öfkesini kontrol altına aldığında, odanın içinde hâlâ kafese kapatılmış bir aslan gibi dolaşıyordu; ölüm korkusunu bir türlü yenemiyordu.

Onlara yalvarsaydı, onlar için hem zararsız hem de yararsız olan Falk'ın yaşamasına izin verirler miydi?

Hayır, vermezlerdi. Bundan hiç kuşkusu yoktu. Üstelik bu, çok korkakça bir davranış olurdu. Böyle bir şey yapamazdı.

Kaçabilir miydi?

Belki. Binanın bu boş görüntüsü bir aldatmaca ya da bir tuzak olabilirdi, belki bu da buradaki birçok görüntü

gibi aldatıcı bir görüntüden başka bir şey değildi. Sürekli gizli varlıklar ya da araçlar tarafından gözetlendiğini ve izlendiğini hissediyordu. Bütün kapılar, işçiler ve elektronik monitörler tarafından kontrol altında tutuluyordu. Eğer Es Toch'dan kaçmayı başarabilirse, ondan sonra ne yapacaktı? Tekrar dağlardan, kırlardan ve ormandan geçip açıklığa, Parth'ın yaşadığı yere gidebilecek miydi? Hayır! Öfke içinde düşüncelerine ara verdi. Geri dönemezdi. Yolunu izleyerek buraya kadar gelmişti ve sonsuza kadar bu yoldan gitmek zorundaydı. Gerekirse ölecekti ya da yeniden doğacaktı, bir uzaylının ruhuna sahip bir yabancı olarak yeniden doğacaktı.

Ama burada o uzaylıya ve yabancıya gerçeği söyleyebilecek hiç kimse yoktu. Falk'ın, kendisinden başka güvenebileceği hiç kimse yoktu; Falk hem ölecek hem de ölümüyle düşmana hizmet edecekti. Onun tahammül edemediği buydu; bu, dayanılmaz bir şeydi. Odasının sessiz, yeşilimtırak karanlığının içinde bir aşağı bir yukarı yürüdü. Belirsiz ve bulanık ışıklar tavanı aydınlatıyordu. Yalancılara hizmet etmeyecekti, onlara bilmek istedikleri şeyi söylemeyecekti. Onu düşündüren Werel değildi, çünkü bütün bunların kafasını karıştırmak için anlatıldığını ve Werel'in bir yalan olduğunu biliyordu. Orry, Estrel'in daha iyi hazırlanmış bir örneğiydi, bundan hiç kuşkusu yoktu. Burada bir yabancı olmasına karşın, dünyayı çok seviyordu ve onun için dünya ormandaki evi, açıklıktaki güneşi ve Parth'ı simgeliyordu. Onlara ihanet etmeyecekti. Bütün zorlamalara ve aldatmacalara karşı koyarak, kendini onlara ihanet etmekten kurtaracak bir yol bulmak zorundaydı.

Bütün gece Falk'ın Ramarren'e nasıl bir mesaj bırakabileceğini düşündü durdu; bu, çok karmaşık bir sorundu ve düş gücünü zorluyordu, bunun da ötesinde, çözümü olanaksız gibiydi. Bu mesajı yazarken Shingler onu izlerse, yazdıktan sonra onu bulup yok ederlerdi. Başlangıçta Orry'yi

kullanmayı düşünmüştü, ondan Ramarren'e, "Shingler'in sorularına yanıt verme." demesini isteyecekti, ama oğlanın bunu yapabileceğine, sırrını saklayabileceğine inanmıyordu. Shingler onun beynini öyle sıkı kontrol altına almıştı ki oğlan, artık onların bir aleti haline gelmişti; belki de Shingler Falk'ın ona verdiği anlamsız mesajı çoktan öğrenmişlerdi.

Bu durumdan kurtulabilmesi ya da kaçabilmesi için hiçbir yol ya da araç yoktu. Yalnızca bir ümit vardı, çok küçük bir ümit: Belki dayanabilirdi, ona ne yaparlarsa yapsınlar karşı koyabilir, unutmayı ve ölmeyi reddedebilirdi. Ona bu ümit ışığını veren bir tek şey vardı, o da Shingler'in böyle bir şeyin olanaksız olduğunu söylemesiydi.

Onlar, bunun olanaksız olduğuna Falk'ın inanmasını istiyorlardı.

Günün ilk saatlerinde, Es Toch'daki bu garip görüntüler, hayaller ve sanrılar onun için hazırlanmıştı. Onun kafasını karıştırmaya ve kendine olan güvenini sarsmaya çalışıyorlardı; tek amaçları buydu. Falk'ın kendisine, inançlarına, gücüne ve bilgisine olan güvenini yitirmesini istiyorlardı. Ona beyin silinmesi hakkında anlattıklarının hepsi yalandı; onu korkutmaya ve parahipnotik operasyona karşı koyamayacağına inandırmaya çalışıyorlardı.

Ramarren buna karşı koyamamıştı...

Ama Ramarren'in, onların gücü ya da kendisine neler yapabilecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu, oysa Falk'ın vardı. Bu, ona üstünlük sağlayabilirdi. Ramarren'in belleğini hiçbir şey anımsayamacağı bir biçimde bozmuşlardı, Falk'a da aynı şeyi yapmak istiyorlardı, demek ki Ramarren'in belleğine ihtiyaçları vardı.

Bir ümit, çok küçük bir ümit. Başarmak ümidiyle onlara karşı direnebilirdi, eğer şansı yaver giderse başarabilirdi. Peki ya şansı yaver gitmezse?...

Tepesindeki sessiz ve soluk ışık bir belirip bir kaybolurken, ümit, güvenden bile daha önemsiz, ama yakalan-

ması daha zor bir şeydir, diye düşündü. İyi bir mevsimde insan yaşama güvenir, ama kötü bir mevsimde ümitleriyle baş başadır. Aslında ikisinin de özü aynıdır: Onlar bir insanın başka insanlarla, dünyayla ve zamanla kurduğu ilişkinin ayrılmaz bir parçasıdır. Bir insan güven olmadan yaşayabilir; ama bu, insanca bir yaşantı değildir; ümit olmazsa insan ölür. Bir ilişki olmazsa, eller birbirine dokunmazsa duygular anlamsızlaşır ve zekâ kısırlaşır. Dünyadaki insanlar arasında yalnızca bir efendi-köle ya da bir katil-kurban ilişkisi kalmıştı.

İnsanlar korktukları şeyler için yasa yaparlar. Can almamak, Shingler'in gurur duyduğu tek yasaydı ve bu yasa onların korktuğunu gösteriyordu. Ölümden çok korkuyorlardı ve bu korku onları yaşama karşı saygı duymaya itmişti; kendi yalanlarıyla kendilerini kandırmaya çalışıyorlardı.

Hiçbir yalancının üstesinden gelemeyeceği bir özellik, yani bütünlük sayesinde belki onlarla başa çıkabilirdi. Belki de onların ellerinde çaresiz bir durumda olmasına rağmen, bir insanın kendisi olmak ve kendi hayatını yaşamak için bu kadar güçlü bir istek duyabileceğini ve onlara karşı koyabileceğini düşünemezlerdi.

Belki, belki.

Sonunda düşüncelerini toparladı, Kansas Prensi'nin ona verdiği kitabı elinde aldı ve prensin kehanetini yalanlamak istercesine, uykusu gelene kadar, büyük bir dikkatle okudu.

Ertesi sabah -bu belki de hayatının son sabahı olacaktı- Orry, hava taşıtıyla çevreyi dolaşmalarını önerdi. Falk da Batı Okyanusu'nu görmek istediğini söyleyerek onun önerisini kabul etti. İki Shing, Abundibot ve Ken Kenyek, şeref konuklarına, eğer dünyanın yönetimiyle ya da ertesi günkü operasyonla ilgili sormak istediği sorular varsa, bunlara yanıt vermek için ona eşlik edebileceklerini söylediler. Falk, belki karşı koyabilirim ümidiyle operasyonu-

nun ayrıntılarını öğrenmek istiyordu. Ama umduğunu bulamadı. Ken Kenyek ona nöronlar, sinapslar, kurtarmak, bloke etmek, uyarılar, ilaçlar, hipnoz, parahipnoz ve beyin bilgisayarlarıyla ilgili bir sürü bilgi verdi, ama bunların hiçbiri onun için bir şey ifade etmiyordu; tam tersine, bu bilgiler onu ürkütmüştü. Bir süre sonra Falk, anlatılanları anlamaya çalışmaktan vazgeçti.

Kontrol düğmelerinin uzantısı gibi görünen sessiz bir işçi tarafından kullanılan hava taşıtı, baharla birlikte açan parlak renkli çiçeklerle dolu tarlaları, ardından da çölleri geçti. Birkaç dakika sonra granit görünümlü batı otlaklarına geldiler. İki bin yıl önceki depremlerde yıkılan dağlar, karların ortasında yükselen çam ağaçları gibi hâlâ dimdik duruyordu. Tepelerinin üzerinden güneş ışığı altında pırıl pırıl parlayan okyanus görünüyordu; bu dalgaların altında batık topraklar vardı.

Tıpkı Falk'ın zihnindeki unutulmuş kentler, yerler ve adlar gibi orada da yitirilmiş kentler vardı. Hava taşıtı geldikleri yöne doğru dönerken Falk, "Yarınki depremde de Falk toprağın altına gömülecek." dedi.

"Bunu yapmak zorunda olduğumuz için hepimiz çok üzgünüz sayın Ramarren." dedi Abundibot; tatmin olmuş gibi görünüyordu. Ya da Falk, onun tatmin olduğunu zannetmişti. Abundibot ne zaman duygularını sözcüklerle aktarmaya çalışsa, her defasında karşısındakilerin üzerinde çok yanlış bir izlenim bırakıyordu; belki de bunun nedeni, onun tamamen duygusuz bir insan olmasıydı. Kaç yaşında olduğu anlaşılmayan beyaz yüzlü ve ifadesiz bakışlı Ken Kenyek, ne konuştuğunda ne de şimdiki gibi hareketsiz oturduğunda duygularını belli ediyordu; her zaman sakin, duygusuz, kendinden emin, içekapanık ve uzak bir hali vardı.

Hava taşıtı, Es Toch ile deniz arasındaki çöllere gelmişti; geçtikleri yüzlerce kilometrekarelik topraklarda in-

san izine rastlamamışlardı. Kente döndüklerinde, Falk'ın odasının bulunduğu binanın terasına indiler. Shingler'in ağır varlığı altında birkaç saat soğukta kaldıktan sonra, Falk bu yanıltıcı yalnızlığı bile özlemeye başlamıştı. Onun yalnız kalmasına izin verdiler; günün geri kalanını ve akşamı duvarları puslu odasında geçirdi. Shingler'in tekrar kendisine ilaç vereceğinden ya da kafasını karıştırmak için ona aldatıcı görüntüler göstereceğinden korkuyordu; ama adamlar yeni önlemler almaya gerek duymamışlardı. Hiç kimse tarafından rahatsız edilmeden, yarı saydam zeminin üzerinde dolaştı, oturdu ve kitabını okudu. Onların istekleri karşısında başka ne yapabilirdi ki?

Odasında geçirdiği uzun saatler boyunca tekrar tekrar kitabını, Eski Canon'u okudu. Yazıları parmağıyla takip etmeye gerek duymuyor, yalnızca okuyordu; çünkü kitabın her satırını ezbere biliyordu; kendini sözcüklerle bütünleşmiş hissediyordu. Dolaşırken, otururken ya da yatarken onları kendi kendine yineliyor ve tekrar tekrar en başa, ilk sayfanın sözcüklerine dönüyordu:

Gidilebilecek yol
sonsuz yol değildir.
Takılabilecek ad
ölümsüz ad değildir.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yorgunluk ve açlığın, düşünmek istemediği düşüncelerin ve hissetmek istemediği ölüm korkusunun üzerinde yarattığı baskı arttı. Zihni sonunda istediği duruma gelmişti; duvarlar yıkıldı, kendi benliği kendisinden uzaklaştı ve bir hiç oldu. O artık bir sözcüktü, başlangıçta, zamanın ilk sayfasında söylenen, hiç kimsenin duymadığı bir sözcüktü. Benliği ondan uzaklaşmıştı ve o sonsuza kadar yalnızca kendisi olarak kalacaktı: adsız, yalnız, tek.

Bir süre sonra zaman geri geldi, cisimler adlandı ve duvarlar yükseldi. Kitabın ilk sayfasını bir kez daha okudu, sonra yattı ve uyudu.

İki işçi onu almaya geldiğinde, odasının doğu duvarı yeni doğan güneşin ışınlarıyla zümrüt yeşiline dönüşmüştü. Adamlar onu binanın puslu koridorlarından geçirerek aşağıya indirdiler ve sokağa çıkardılar; kızakla gölgeli sokaklardan geçirdiler ve kanyonun öbür tarafında bir kuleye götürdüler. Bu iki adam, ona hizmet eden uşaklar değil, iri yarı, sessiz nöbetçilerdi. Es Toch'a ilk geldiğinde yediği dayağı, kendine olan güvenini yitirmesi için Shingler'in verdiği ilk dersi anımsayan Falk, onun son anda kaçmaya çalışacağından korktuklarını ve böyle bir girişimde bulunmasını önlemek için yanına bu nöbetçileri verdiklerini düşündü.

Onu, duvarları dev bir bilgisayar kompleksinin ekranlarıyla kaplı, çok iyi aydınlatılmış yeraltı odacıklarında sona eren bir odalar labirentinden geçirdiler. Odacıklardan birinde karşısına Ken Kenyek çıktı; yalnızdı. Falk o güne kadar birkaç Shing'i bir arada çok az görmüştü; adamlar çoğu zaman yalnız dolaşıyorlardı. Şimdi bunları düşünerek kafasını karıştırmanın sırası değildi; ama bu düşünceyle birlikte, bir an için zihninin bir köşesinde silik bir anı, bir açıklama belirmişti.

"Dün gece intihar girişiminde bulunmadınız." dedi Shing, renksiz fısıltısıyla.

Bu, Falk'ın hiçbir zaman denemeyi düşünmediği bir çözüm yoluydu.

"Bu işi size bırakmayı tercih ettim." diye karşılık verdi.

Ken Kenyek onu dikkatle dinliyor gibi görünüyordu, ama söylediklerini duymamazlıktan geldi. "Her şey hazır." dedi. "Bunlar altı yıl önce zihninizi bilinç ve bilinçaltı düzeylerinde bloke etmek için kullanılan bağlantıların aynısı. Bunu yapmamıza rıza gösterdiğiniz için, baskıyı kaldırır-

ken herhangi bir güçlükle karşılaşacağımızı sanmıyorum. Baskı kaldırılırken kişinin rıza göstermesi çok önemlidir. Hazır mısınız?" Bu sözcükleri söyledikten hemen sonra, son derece net ve akıcı bir zihinsel konuşmayla tekrar sordu: "Hazır mısınız?"

Adam onu dikkatle dinlerken, Falk sözsüz olarak yanıt verdi: "Hazırım."

Shing, bu yanıttan ya da onun teslimiyetinden tatmin olmuşçasına başını salladı ve tekdüze fısıltısıyla, "Operasyonu ilaç kullanmadan yapacağım, ilaçlar parahipnotik işlemin açıklığını bulanıklaştırır; onları kullanmadan çalışmak daha kolaydır. Buraya oturun."

Falk, sakinleşmeye çalışarak sessizce ona itaat etti.

Ken Kenyek enstrümanının başına oturan bir müzisyen gibi, ana bilgisayarlardan birinin başına otururken yardımcılarından biri sessiz bir işaret almışçasına içeriye girdi. Bir an için Falk, Kansas taht odasındaki dev tasarımı ve üzerinde dolaşan ince, karanlık elleri anımsadı; zihninde sabit ve değişken taşlar, yıldızlar, düşünceler biçimleniyor ve dağılıyordu. Sonra gözlerinin ve zihninin üzerine bir perde gibi karanlık çöktü. Başına bir başlık taktıklarını hissetti, sonra hiçbir şey hissetmemeye başladı; yalnızca karanlık, sonsuz bir karanlık vardı. Karanlığın içinde zihninden bir sözcük geçti, ama bunun ne olduğunu anlayamadı. Bir ad, bir sözcük, aynı sözcük tekrar tekrar zihninde yankılanıyordu... Yaşama isteği, tıpkı, bir ateşin alevlenmesi gibi alevlendi ve bütün engellemelere rağmen, sessizlik içinde büyük bir çaba harcayarak konuştu: "Ben Falk'ım!"

Ardından karanlık geldi.

9

Falk bir ormanın derinlikleri kadar sessiz ve loş bir yerdeydi. Güçsüzdü, uzun süre yarı uykulu yarı uyanık bir halde yattı. Sık sık daha önceki, daha derin uykularından birinde gördüğü bir düşü görüyor ya da anımsıyordu. Sonra tekrar uyudu ve loş, yeşil ışığın ve sessizliğin içinde uyandı.

Yanında bir hareket oldu. Başını çevirip ona baktığında karşısında genç bir adam, bir yabancı gördü.

"Sen kimsin?"

"Har Orry'yim."

Bu ad uykulu zihninin içine suya düşen bir taş gibi düştü, sonra kayboldu. Geride yalnızca çemberler halinde yavaş yavaş genişleyen dalgalar kalmıştı; sonunda en dıştaki çember kıyıya çarptı ve koptu. Orry. Har Weden'in oğlu, yolculardan biri, bir oğlan, kış doğumlu bir çocuk.

Uyku havuzunun durgun yüzeyi dalgalanmıştı. Tekrar derinlere dalma isteğiyle gözlerini kapattı.

"Bir düş gördüm." diye mırıldandı gözlerini açmadan. "Bir sürü düş gördüm..."

Tekrar uyandı ve ürkek, kararsız, çocuksu yüze baktı. Bu, Weden'in oğlu Orry'di: Eğer yolculuğu tamamlayabilselerdi, Orry'nin beş ya da altı dünya yılı sonraki görüntüsüydü.

Unuttuğu şey neydi?

"Burası neresi?" diye sordu.

"Lütfen yatın prech Ramarren. Konuşmayın. Lütfen yatın."

"Bana ne oldu?" Başı dönünce oğlanın dediğini yapıp tekrar sırtüstü yattı. Dudak ve dil kasları da dahil olmak üzere, vücudundaki hiçbir kas ona tam olarak itaat etmi-

yordu; bunun nedeni güçsüzlüğünden çok kendi bedeni üzerindeki kontrolünü kaybetmiş olmasıydı. İradesini kullanarak elini kaldırabiliyordu, ama sanki başka birinin elini kaldırır gibiydi.

Başka birinin eli... Elini ve kolunu uzun uzun inceledi. Cildi garip bir biçimde koyulaşmıştı. Ön kolundan bileğine doğru uzanan bölgede, sanki bir iğnenin ucuyla çizilmiş gibi birbirine paralel bir dizi mavi çizgi vardı. Çok uzun bir süre yolculuk merkezinin laboratuvarlarında ya da Wegest'teki meclisin ve sarayların salonlarında değil, açık bir arazide yaşamış gibi el ayasının derisi bile sertleşmiş ve koyulaşmıştı.

Çevresine baktı. İçinde bulunduğu oda penceresizdi; ama yeşil duvarlardan içeriye güneş ışığı giriyor ve dışarısı görünüyordu.

"Bir kaza oldu." dedi sonunda. "Dünyaya inerken ya da... Ama biz o yolculuğu yaptık. Evet, yaptık. Yoksa düş mü görüyordum?"

"Hayır prech Ramarren. Yolculuğu yaptık."

Tekrar sessizlik oldu. "Yolculuğu sanki bir gece, çok uzun bir gece sürmüş gibi anımsıyorum. Ama sen çocukluktan çıkmış, neredeyse bir erkek olmuşsun. Demek ki yolculuk sandığımdan çok daha uzun sürmüş."

"Hayır... Beni yaşlandıran yolculuk değildi..." Orry sustu.

"Diğerleri nerede?"

"Kayboldular."

"Öldüler mi? Benimle açık konuş vesprech Orry."

"Ölmüş olabilirler prech Ramarren."

"Biz neredeyiz?"

"Lütfen, artık dinlenin..."

"Yanıt ver."

"Dünya gazegeninde, Es Toch adındaki kentte bir odadayız." dedi Orry, ona itaat ederek; ama sonra dayanamaya-

rak patladı: "Bunu bilmiyor musunuz? Anımsamıyor musunuz, hiçbir şey anımsamıyor musunuz? Bu, eskisinden de kötü..."

"Dünyayı nasıl anımsayabilirim." diye fısıldadı Ramarren.

"Benden... benden size bir şey söylememi istemiştiniz: *Kitabın ilk sayfasını oku.*"

Ramarren oğlanın kekeleyerek söylediklerine aldırmadı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu ve anımsayamadığı bir zaman dilimi yaşadığını artık anlamıştı. Ama vücudundaki garip güçsüzlüğü yenene kadar yapabileceği hiçbir şey yoktu ve kendini daha iyi hissedinceye kadar sessiz kalmaya karar verdi. Bulanık zihninde Beşinci Düzey İç Konuşmalar'ın bir kısmını gözden geçirdi; biraz sakinleştikten sonra uyudu.

Bir kez daha karmaşık ve ürkütücü, ama yaşlı bir ormanın karanlığını aydınlatan güneş ışınları kadar tatlı düşlerin içine dalmıştı. Uykusu derinleştikçe bu düşler kayboldu ve geride yalnızca canlı bir anı kaldı: Kente kadar eşlik etmek için kanadın arkasında babasını bekliyordu. Charn'ın dağlarındaki ormanlar artık ölmek üzere olan çıplak ve yaşlı ağaçlarla doluydu; hava ılık, durgun ve temizdi. Ufak tefek, yaşlı, ama dinç bir adam olan babası Agad Karsen, tören üniformasını giyip miğferini takmış, elinde plaketi ve yanında kızıyla çimenlerin üzerinde ona doğru yürüyordu. Adam kızına ilk talibiyle ilgili şakalar yapıyor ve gülüyordu. "O adama dikkat et Parth, eğer ona yüz verirsen, sana acımasızca kur yapmaya başlayacaktır." Çok uzun bir süre önce, gençliğinin uzun ve altın renkli sonbaharında söylenen bu sözcükler ve kızkardeşinin kahkahası kulaklarında çınlıyordu. Kızkardeşi, küçük kızkardeşi, sevgili Arnan... Babası ona nasıl hitap etmişti? Kendi adıyla değil, başka bir adla, başka bir ad...

Ramarren uyandı. Büyük bir çaba harcayarak oturdu; hâlâ şaşkındı ve tüm vücudu titriyordu, ama artık kendine gelmişti. Bir an için kendini yabancı bir bedende uyanan, yolunu şaşırmış, kayıp bir hayalet gibi hissetti.

Böyle hissetmesi çok doğaldı. O, Charn'ın zirveleri karlarla kaplı Tek Dağı'nın eteklerindeki kırların ortasındaki taş evde doğan Agad Ramarren'di; sonbahar doğumluydu, bu nedenle tüm yaşantısı boyunca yalnızca sonbaharı ve kışı görmüştü. İlkbaharı hiç yaşamamıştı, belki de hiçbir zaman yaşayamayacaktı. Gemileri *Alterra*, dünyaya yapacağı yolculuğa ilkbaların birinci gününde çıkmıştı. O uzun kış ve sonbahar erkekliği, delikanlılığı ve çocukluğu, kaynağına doğru akan bir ırmak gibi, bütün canlılığıyla kesintisiz olarak geriye doğru uzanıyordu.

Orry odadan çıkmıştı. Yüksek sesle, "Orry!" diye seslendi. Artık kendisinin, yol arkadaşlarının ve Alterra'nın başına neler geldiğini öğrenmeye hazırdı. Ama oğlandan bir karşılık gelmedi. Oda yalnızca penceresiz değil, aynı zamanda da kapısızdı. Oğlanı sözsüz ileşitimle çağırmayı düşündü; ama Orry'nin zihninin hâlâ kendisininkine ayarlı olup olmadığını bilmiyordu. Kendi beyni büyük bir olasılıkla hasar görmüş ya da kurcalanmıştı; bu nedenle onları orada zorla mı yoksa kendi istekleriyle mi tuttuklarını öğrenene kadar çok dikkatli olması ve diğer zihinlerle iletişim kurmaması gerekiyordu.

Ayağa kalktı, bir an için başı dönmüş ve ensesine şiddetli bir ağrı saplanmıştı; üzerindeki yabancı giysileri ve içinde bulunduğu garip odayı inceleyerek ve kaslarını hareketlendirmeye çalışarak bir duvardan diğerine birkaç kez yürüdü. Odada çok mobilya vardı; yatak, masalar ve oturma yerleri, hepsi de ince, uzun bacaklıydı. Yarı saydam, bulanık yeşil duvarlar, oval bir kapıyı ve onun yarısı büyüklüğündeki bir aynayı gizleyen göz aldatıcı ve ayırıcı desenlerle doluydu. Aynanın karşısında durdu ve bir süre

kendine baktı. Zayıflamış, cildi koyulaşmış, belki biraz da yaşlanmıştı; bundan pek emin değildi. Kendi görüntüsüne bakarken, ürkek ve sıkılgan bir hali vardı. Neden bu kadar huzursuzdu, neden hiçbir şeyin üzerinde uzun süre dikkatini toplayamıyordu? Neler olmuş ve neler yitirilmişti? Geri döndü ve yeniden odayı incelemeye başladı. Çevresi çeşitli anlaşılmaz cisimlerle doluydu, bunlardan ikisini tanıyordu, ama ayrıntıları ona yabancıydı: masanın üzerindeki bardak ve onun yanındaki kitap. Kitabı eline aldı. Bir an zihninde Orry'nin söylediği bir şey belirdi, ama sonra tekrar silindi. Kitabın adı anlamsızdı; ama Kitaplar Dili'nin alfabesine uygun bir dilde yazılmıştı. Onu açtı ve gözden geçirdi. Sol taraftaki sayfalar el yazısıyla yazılmış, son derece karmaşık desen sütunlarıyla doluydu; bunların geliştirilmiş bir stenografi türü, ideogram ya da kutsal semboller olabileceğini düşündü. Sağdaki sayfalar da el yazısıyla, kitaplardaki harflere benzeyen harflerle, Galaktika dilinde yazılmıştı. Bu, bir şifre kitabı mıydı? Ama daha birkaç sözcük okumasına fırsat kalmadan, oval kapı açıldı ve içeriye biri girdi: bir kadın.

Ramarren büyük bir merakla başını kaldırdı, gafil avlanmıştı, ama korkmuyordu; kendini çok savunmasız hissettiği ve bunu karşısındakine belli etmek istemediği için, kendi aşamasının ve arleshinin ona kazandırdığı otoriter tavırla kadına dik dik baktı. Bundan etkilenmeyen kadın da aynı şeyi yaptı. Bir süre sessizce öyle durdular.

Güzel ve zarifti; üzerinde çok süslü bir giysi vardı; saçları ya ağarmıştı ya da kırmızıya boyanmıştı. Gözleri, Eski Kentteki Lig Salonu'nun duvarlarını süsleyen fresklerdeki yüzlerin gözleri gibiydi; oval biçimli göz aklarının ortasında koyu renkli daireler vardı. Kentler kuran, göçmenlerle savaşan, yıldızları izleyen esmer tenli insanlara benziyordu: sömürgeciler, Alterra'nın dünyalıları..

Ramarren artık yolculuğunu yaptığından ve dünyada olduğundan emindi. Gururu ve kendini savunmayı bir kenara bırakıp onun karşısında diz çöktü. Onun ve onu sekiz yüz yirmi beş trilyon millik bir hiçliğe gönderen insanlar için bu kadın zamanın, anıların ve unutulanların kutsallaştırdığı bir ırktan geliyordu. Kadın tek başına onun önünde duruyordu; o, insan ırkına aitti ve Ramarren'e o ırkın gözleriyle bakıyordu; Ramarren, onun tarihine, söylencelerine ve atalarının yaşadığı sürgün hayatına duyduğu saygıyla diz çökerken başını öne eğmişti.

Ayağa kalktı, Keshaklıların yaptığı gibi ellerini havaya uzatarak ona selam verdi ve kadın onunla konuşmaya başladı. Konuşması Ramarren'i çok garip bir biçimde etkilemişti; daha önce hiç görmediği halde, onun sesi kulağına çok tanıdık geliyordu ve konuştuğu dili hiç bilmediği halde ağzından çıkan her sözcüğü anlıyordu. Bu, onu önce korkuttu; kadının kendisiyle zihinsel koruma mekanizmalarını yıkabilecek bir tür sözsüz iletişim kurduğundan kuşkulanmıştı; ama sonra Kitapların Dili Galaktika konuştuğu için onu anlayabildiğinin farkına vardı. Onu yanıltan kadının şivesi ve konuşmasındaki akıcılık olmuştu.

Soğuk ve ruhsuz bir sesle hızlı hızlı konuşarak birkaç cümle söylemişti: Ramarren, onun, ".. olduğumu biliyor musun?" dediğini duydu. "Şimdi söyle bana, hangimiz yalancı ve vefasızız? Ben o sonsuz yolda senin yanında yürüdüm, yüzlerce gece seninle yattım, ama şimdi sen benim adımı bile bilmiyorsun. Değil mi Falk? Benim adımı biliyor musun? Kendi adını biliyor musun?"

"Ben Agad Ramarren'im." dedi, ama kendi sesi ve duyduğu adı kulağına çok tuhaf gelmişti.

"Bunu sana kim söyledi? Sen Falk'sın. Falk adında bir adam tanıyor musun? Senin bedeninde o vardı. Ken Kenyek ve Kradgy bana bu adı söylememi yasakladılar; ama ben onlara itaat etmedim, çünkü onların oyunlarını oyna-

maktan bıktım. Artık kendi oyunlarımı oynamak istiyorum. Adını anımsamıyor musun Falk? Falk, Falk, adını anımsamıyor musun? Ah, sen hâlâ eskisi kadar aptalsın, tıpkı karaya vurmuş bir balık gibisin!"

Ramarren bakışlarını ondan indirdi. Karşısındaki insanın gözlerinin içine bakmak Werelliler için çok duygusal bir davranıştı, ama tabular ve törelerle buna çok katı bir kısıtlama getirilmişti. Kendi içindeki tepkiler çok şiddetli olmakla birlikte, kadının söylediklerine verdiği tek tepki bu olmuştu. Çünkü kadına uyarıcı bir ilaç verildiği belli oluyordu; insan ırkının bu alışkanlığı hiç hoşuna gitmiyordu; ama çok iyi eğitilmiş algılama yeteneği sayesinde bunu hemen anlamıştı. Ayrıca, kadının söylediklerini anlayıp anlamadığından da emin değildi, neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu, saldırgan bir insan olduğu ve oraya kendisine zarar vermek amacıyla geldiği belli oluyordu. Kadının saldırganlığı çok etkili olmuştu. Hiçbir şey anlayamamasına karşın, onun alaylı sözleri ve sürekli tekrarladığı o ad Ramarren'i tedirgin etmiş, sarsmış ve korkutmuştu.

Kadın istemediği sürece bir daha onun gözlerine bakmayacağını belirtmek amacıyla hafifçe yan döndü ve halkının koloninin eski kitaplarından öğrendiği eski dili kullanarak yumuşak bir sesle, "Sen insan ırkından mısın, yoksa düşman mısın?" diye sordu.

Kadın kendini zorlayarak alaycı bir biçimde güldü: "Ben her ikisiyim Falk. Düşman diye bir şey yok ve ben onlar için çalışıyorum. Dinle, Abundibot'a adının Falk olduğunu söyle. Bunu Ken Kenyek'e de söyle. Bütün efendilere adının Falk olduğunu söyle. Bu, eminim ki onların canını fazlasıyla sıkacaktır Falk."

"Yeter artık!"

Sesi daha önceki gibi yumuşaktı, ama tüm otoritesiyle konuşmuştu; kadının ağzı açık kalmış, ona bakıyordu. Tekrar konuştuğunda, titrek bir sesle, yalvarırcasına o adı

bir kez daha söyledi. Acınacak bir haldeydi, ama Ramarren ona bir karşılık vermedi. Kadın çılgın gibiydi ve onunla iletişim kurmak için henüz kendini çok hazırlıksız ve savunmasız hissediyordu. Onunla daha fazla konuşamazdı; ondan uzaklaşarak içine kapandı, kadının varlığı ve sesi artık ikinci planda kalmıştı. Çok sarsılmıştı ve kendini toparlamak zorundaydı; ona ne olduğunu anlayamadığı bir şey yapmışlardı; ilaç vermemişlerdi, en azından bildiği ilaçlardan birini vermemişlerdi ama onda, yedinci aşamanın katı disiplininin neden olabileceği değişimlerden bile daha kötü bir değişim ve dengesizlik yaratmışlardı. Ve ona çok az süre tanımışlardı. Arkasındaki ses öfkeli bir çığlığa dönüştü. Ramarren bunun ardından gelecek patlamayı ve odada üçüncü bir kişinin varlığını hissetti. Hemen arkasını döndü; kadın büyük bir olasılıkla bir silah olarak kullandığı o garip giysinin içinden çıkmış, donmuş bir halde kapının girişindeki uzun boylu adama bakıyordu.

Hiçbir şey konuşulmadı; ama yeni gelen, kadına, Ramarren'i bile ürküten sert bir tonda telepatik bir emir verdi. Silah yere düştü ve kadın insanın içine işleyen tiz bir ses çıkarıp, zihinsel emrin yok edici etkisinden kaçmaya çalışırcasına koşarak odadan çıktı. Bulanık gölgesi, kısa bir süre için duvarda dalgalandı, sonra kayboldu.

Uzun boylu adam çevresi beyaza boyanmış gözlerini Ramarren'e çevirdi ve sözsüz olarak ona sordu: "Siz kimsiniz?"

Ramarren kibarca, "Agad Ramarren." dedi, ama daha fazlasını yapmadı, onun önünde eğilmedi. İşler düşündüğünden de kötü gidiyordu. Bu insanlar kimdi? Az önce tanık olduğu olay bir şiddet, zorbalık ve delilik gösterisinden başka hiçbir şey değildi; onlara güvenmesi ya da saygı göstermesi söz konusu bile olamazdı.

Uzun boylu adam sert ve ciddi yüzünde hafif bir gülümsemeyle birkaç adım öne geldi ve saygılı bir sesle Ki-

tapların Dili'nde konuştu: "Ben Pelleu Abundibot'um. Dünyaya hoş geldiniz akrabamız, uzun sürgünün oğlu, Yitik Koloni'nin habercisi!"

Bunun üzerine Ramarren hafifçe başını eğdi, kısa bir sessizlikten sonra, "Anladığım kadarıyla ben bir süredir dünyadayım; vücudumda bazı değişiklikler var ve o kadını kendime düşman etmişim." dedi. Bana bunların nasıl olduğunu ve yol arkadaşlarımın nasıl kaybolduğunu söyler misiniz? İsterseniz sözsüz iletişim kurabilirsiniz; Galaktika dilini sizin kadar iyi kullanamıyorum."

"Prech Ramarren" dedi adam, bunu Orry'den öğrenmiş ve ona saygı duyduğunu göstermek için söylemiş olmalıydı; ama prechnoye ilişkileri hakkında hiçbir fikri olmadığı belliydi. "Önce, sözlü konuştuğum için beni bağışlayın. Biz çok gerekli olmadığı sürece sözsüz iletişim kurmayız. O yaratık, yasaya karşı çıkan o deli hizmetçi sizi rahatsız ettiği için çok üzgünüm. Sorularınızın hepsine yanıt vereceğim. Kısaca söylemek gerekirse, bu, mutlu bir sonu olan mutsuz bir masaldı. Geminiz *Alterra* dünyaya inerken düşmanlarımızın, yasaya karşı gelen asilerin saldırısına uğradı. Nöbetçi gemimiz yetişemeden, halkınızdan iki kişiyi, belki de daha fazlasını *Alterra*'dan alıp küçük hava taşıtlarına bindirerek kaçırdılar. Biz oraya gittiğimizde; *Alterra*'yı içindekilerle birlikte yok etmişlerdi ve hava taşıtları gözden kaybolmak üzereydi. Har Orry'yi bindirdikleri hava taşıtını yakaladık, ama sizi götürmüşlerdi. Bunu hangi amaçla yaptıklarını bilmiyorum. Sizi öldürmediler, ama belleğinizi tamamen sildiler, sonra da vahşi bir ormanda ölüme terk ettiler. Hayatta kalmayı başardınız ve ormandaki barbarların yanına sığındınız. Ama araştırmacılarımız sonunda izinizi buldular, sizi buraya getirdiler ve parahipnotik yöntemlerle size belleğinizi tekrar kazandırmayı başardık. Bütün yapabileceğimiz buydu, fazla bir şey yapmış sayılmayız, ama elimizden başka bir şey gelmezdi."

Ramarren dikkatle dinliyordu. Duydukları onu çok sarsmıştı ve duygularını saklamaya çalışmadı; ama bu arada içinde garip bir huzursuzluk belirmiş ve kuşkuya düşmüştü; bunu adama belli etmedi. Uzun boylu adam, çok kısa bir süre için bile olsa onunla zihinsel konuşma yapmıştı ve zihinleri belli bir ölçüye kadar birbirine açılmıştı. Ama ondan sonra Abundibot, telepatik gönderimi tamamen kesmiş ve zihnini ona kapatmıştı; çok duyarlı ve çok iyi eğitilmiş olan Ramarren, onun söylediklerileyle taban tabana zıt, belli belirsiz bir uyarı alıyordu; adamda ya bir kişilik bölünmesi vardı ya da yalan söylüyordu. Yoksa kendisinde mi bir uyumsuzluk vardı? Parahipnozdan sonra bu olabilirdi. Empatik alıcıları artık güvenilirliğini yitirmiş miydi?

Bir süre o yabancı gözlere baktıktan sonra, "Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"Altı dünya yılı önce prech Ramarren."

Bir dünya yılı yaklaşık bir ay evresi kadardı. "Çok uzun bir süre." dedi. Bunu kabullenememişti. Dostları, yol arkadaşları çok uzun bir süre önce ölmüş ve dünyada yalnız kalmıştı.

"Altı yıl mı?"

"O yıllardan hiçbir şey anımsamıyor musunuz?"

"Hayır."

"Size gerçek belleğinizi ve kişiliğinizi kazandırabilmek için, o döneme ait geçici belleğinizi silmek zorunda kaldık. Ömrünüzün altı yılını yitirmeniz bizi gerçekten çok üzüyor. Ama bunlar güzel ve sağlıklı anılar değildi. Yasaları tanımayan vahşiler sizi kendilerinden bile daha vahşi bir yaratığa dönüştürmüşlerdi. Bunları anımsayamadığınıza sevindim prech Ramarren."

Yalnızca sevinmekle kalmamıştı, mutluluktan havaya uçuyordu. Bu adamın empatik yeteneği ya da eğitimi çok kısıtlı olmalıydı, yoksa düşüncelerini daha iyi gizleyebilir-

di; zihinsel korumasında çatlaklar vardı. Abundibot'un söylediklerini yalanlayan ya da bulanıklaştıran bu zihinsel algılamalar, dikkatini giderek daha fazla dağıtmaya başlamıştı; kendi zihinsel bütünlüğüne hâlâ kavuşamamıştı, fiziksel tepkileri de yavaş ve değişkendi, adama karşılık vermek için düşüncelerini toplamakta zorluk çekiyordu. Anılar... nasıl olur da yaşadığı o altı yılın bir anını bile anımsayamazdı? Işık hızındaki gemisinin Werel'den dünyaya gelmesi yüz kırk yıl sürmüştü ve yolculuğun yalnızca bir anını, o korkunç sonu anımsıyordu.. Deli kadın ona nasıl hitap etmişti, kin ve öfke dolu sesiyle bağırarak söylediği ad neydi?

"Bu altı yıl boyunca benim adım neydi?"

"Adınız mı? Yerlilerin size ne ad taktığını mı soruyorsunuz prech Ramarren? Bundan pek emin değilim. Size bir ad taktıklarını sanmıyorum..."

Falk, ona Falk demişti, Falk. Kelshak dilindeki bu sözcüğü Galaktikaca diline çevirdi ve "Dostum." dedi, "sizi daha yakından tanımak istiyorum. Ama anlattıklarınız çok canımı sıktı. Lütfen beni biraz yalnız bırakır mısınız?"

"Elbette, elbette prech Ramarren. Genç dostumuz Orry yanınıza gelmek için sabırsızlanıyor, onu size göndereyim mi?" Ama isteğinin kabul edildiğini gören Ramarren, zihnini ona kapatmıştı ve adamın son söylediklerini bir gürültü olarak duydu.

"Sizden öğreneceğimiz çok şey var, bunları öğrenebilmek için sabırsızlıkla iyileşmenizi beliyoruz." Bir sessizlik oldu, sonra bir gürültü daha duydu: "Hizmetçilerimiz size hizmet edebilmek için bekliyorlar; yiyecek ya da içecek bir şeye veya bir arkadaşa ihtiyacınız olursa, kapıya gidip bunu onlara söyleyin." Tekrar sessizlik oldu ve sonunda saygısız varlık odadan çıktı.

Ramarren onun arkasından herhangi bir yorumda bulunmadı. Bu garip ev sahiplerini düşünemeyecek kadar

kendi derdine dalmıştı. Zihninde hızla artan karmaşa onu bir bunalımın eşiğine getirmek üzereydi. Yüzleşmeye dayanamayacağı bir şeye doğru itildiğini hissediyor ve bunun ne olduğunu öğrenebilmek için şiddetli bir arzu duyuyordu. Yedinci aşama eğitimindeki en kötü günleri, duygularını ve kişiliğini parçalayarak kendisini çok kontrollü bir biçimde ruhsal bunalıma soktuğu günlerdi; ama şimdi hiçbir şey onun kotrolü altında değildi. Yoksa onun kontrolü altında mıydı? Bunu o mu yapıyordu, kendini zorla bir bunalıma mı sokuyordu? Ya kendini zorluyordu ya da başkaları tarafından zorlanıyordu, ama o kimdi? Öldürülmüş, sonra tekrar hayata döndürülmüştü. Ölüm neydi, anımsayamadığı o ölüm neydi?

İçinde yükselen korkuyu yenebilmek amacıyla, ilk öğrendiği meditasyon yöntemlerinden biri olan, kişinin kendi dünyasını yeniden kurabilmesi için tüm dikkatini tek bir cisim üzerinde yoğunlaştırması yöntemini anımsayarak ilgisini çekebilecek bir cisim aramaya başladı. Ama çevresindeki her şey ona yabancı, aldatıcı ve uzaktı; ayaklarının altındaki zemin kasvetli bir sis tabakasıydı. Kendisini anımsayamadığı o adla çağıran kadın içeri girdiğinde elinde bir kitap vardı. O adı yine unutmuştu. Kitap; onu elinde tutmuştu, o gerçekti, oradaydı. Kitabı büyük bir dikkatle aldı ve rastgele bir sayfa açtı. Güzel, ama anlamsız şekillerle dolu sütunlara, Birinci Konuşma'da öğrendiği harflere benzer harflerle yazılmış anlaşılmaz yazılara baktı. Onlara bakıyor, ama okuyamıyordu, ilk sayfada anlamını bilmediği bir sözcük gözüne takıldı:

Yol..

Gözlerini kitaptan onu tutan eline çevirdi. Yabancı bir güneş altında yanmış ve yaralanmış bu el kimin eliydi? Kimin eliydi?

Gidilebilecek Yol
sonsuz Yol değildir.
Takılabilecek Ad...

Adı anımsayamadı; kitabı okumayacaktı. Bu sözcükleri bir düşte, çok uzun bir uykuda, ölümünde okumuştu.

Takılabilecek ad
ölümsüz Ad değildir.

Bununla birlikte, düş yükselen bir dalga gibi onu aştı ve patladı.

O, Falk'tı, Ramarren'di. O, aptal ve bilge adamdı. İki kez doğmuş bir adamdı.

O ilk güzel saatlerde kimi zaman bir benliğini, kimi zaman da diğerini bulabilmek için yalvardı, dua etti. Acı içinde kendi ana dilinde bir çığlık attı, ama ağzından çıkan sözcükleri anlayamadı; bu, çok korkunç bir şeydi; çığlığı atan Ramarren, anlayamayan Falk'tı.

O korkunç anda ilk kez bir denge noktası buldu ve çok kısa bir süre için yalnızca *kendisi* oldu. Sonra kendini tekrar kaybetti, ama şimdi kendinde bir sonraki uyum anını bekleyebilecek gücü bulabiliyordu. Uyum: O Ramarren'ken belli bir fikre ve disipline sarılıyordu; onu delirmenin eşiğine gelmekten belki de Kelshak öğretisindeki ustalığı kurtarmıştı. Ama kafasının içindeki iki ayrı belleğin ve kişiliğin bütünlüğü ve dengesi yoktu, en azından şimdilik yoktu; ikisinin arasında gidip gelmesi, birinin iyiliği için diğerini silmesi, sonra tekrar öbür tarafa geçmesi gerekiyordu. İki ayrı insan olduğu ve aynı anda iki bedene birden sahip olduğu sanrısına kapılmıştı; kımıldamakta güçlük çekiyordu. Çok yorgun olduğu halde uyuyamıyordu; uykunun onu büsbütün güçsüzleştirmesinden korkuyordu.

Gece olmuştu ve tek başınaydı. *Kendilerimle* baş başayım, diye düşündü Falk. Bu sıkıntılı durum için hazırlıklı olan Falk, başlangıçta daha güçlüydü. Aralarındaki konuşmayı ilk başlatan da oydu: *Biraz uyumak istiyorum Ramarren,* dedi. Ramarren bu sözcükleri bir zihinsel konuşma olarak algıladı ve aynı şekilde yanıt verdi: *Ben uyumaktan korkuyorum,* dedi, sonra biraz duraksadı, Falk'ın düşlerini zihnindeki gölgeler ve yankılar kadar iyi biliyordu.

En kötü saatlerini atlattı; güneş, ışınlarını odasının yeşil duvarlarından içeriye göndererek doğarken korkusunu yenmiş ve her iki benlik üzerinde de üstünlük sağlamaya başlamıştı.

Falk, çok zeki bir beynin, Ramarren'in beyninin kullanılmayan alanları ve kullanılmayan sayısız hücreleriyle bilinçli bir varlığa dönüşmüştü. Bazı motor fonksiyonlarda ve uyarıların algılanmasında bozukluklar olmakla birlikte, temel motor fonksiyonlar ve duyu yolları hiçbir zaman tamamen bastırılmamış ve hepsi en başından beri bu iki ayrı kişilik arasında paylaşılmıştı. Aynı cismi Falk olarak baktığında farklı, Ramarren olarak baktığında daha farklı görüyordu. Bu durum ileride algılamasını ve zekâsını çok artırabilirdi, ama şu anda onda yalnızca baş dönmesine kadar varan bir karmaşa yaratıyordu. Duyguları birbirine karışmıştı ve bunlar zaman zaman birbirleriyle çatışıyordu. Falk'ın anıları da Ramarren'inkiler gibi onun ömrünü oluşturuyor ve Ramarren'e hiçbir öncelik tanımaksızın onunkilerle birlikte aynı anda ortaya çıkıyordu. Ramarren, bilinçli olarak var olmadığı bir zaman dilimini kabullenmekte zorluk çekiyordu. On gün önce neredeydi? Katır sırtında dünyanın karlı dağlarındaydı. Falk bunu biliyordu; ama Ramarren yalnızca karısını Werel'in yeşil düzlüklerinde bıraktığını ve buraya geldiğini anımsayabiliyordu... Ramarren'in dünyayla ilgili tahminleri sık sık Falk'ın bildikleriyle çatışıyordu; Falk'ın Werel hakkında hiçbir şey bilmemesiy-

se, Ramarren'in kendisini onun üzerinde bir zafer kazanmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Ama bu çatışmada bile onu birleşmeye, uzlaşmaya iten bir şey vardı. Çünkü o gerek bedensel, gerekse zihinsel açıdan tek bir insandı; onun asıl sorunu bir birlik yaratmak değil, bu durumu anlayıp kabullenmekti.

Ama ne yapsa bir uyum sağlayamıyordu. Düşünce ve davranışlarındaki rekabet hâlâ devam ediyor ve belleklerinin her ikisi de üstünlük sağlamaya çalışıyordu. Çoğu zaman Ramarren üstün duruma geçiyordu. *Alterra*'nın kılavuzu güçlü ve kararlı bir adamdı. Onun karşısında Falk, kendisini çok çocuksu ve deneyimsiz hissediyordu; Ramarren'in gücüne ve deneyimine güvenmek zorundaydı ve bildiklerini ona aktarmaya hazırdı. İkisinin de birbirine ihtiyacı vardı; çünkü bu çift bellekli adam çok çapraşık ve tehlikeli bir durumla karşı karşıyaydı.

Diğer hepsinin temelinde yatan çok basit bir soru vardı: Shingler'e güvenebilir miydi, güvenemez miydi? Eğer insanlar dünyanın efendilerinden gereksiz yere korkuyorlarsa ve bu korkuyu Falk'a da işlemişlerse, o zaman onu bekleyen bir tehlike yok demekti. Ramarren önce bunun doğru olabileceğini düşündü; ama kısa bir süre sonra fikrini değiştirdi.

Çift belleğinin yakaladığı yalanlar ve aldatmacalar vardı. Abundibot, Shingler'in zihinsel konuşmayı yasakladığını söyleyerek onunla sözsüz iletişim kurmamıştı; ama Falk bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Abundibot neden böyle söylemişti? Çünkü Ramarren'e *Alterra*'nın ve mürettebatının başına gelenler hakkında anlattığı öykü yalandı ve bunu ona zihinsel konuşmayla söylemeye cesaret edememişti.

Ama Falk'a aynı öyküyü zihinsel konuşmayla anlatmıştı.

Abundibot yalan söylemişti, demek ki Shingler zihinsel yalan söyleyebiliyordu. Yoksa yanılıyor muydu?

Ramarren Falk'ın belleğinden yardım istedi. Bu iletişim başlangıçta ona çok zor geliyordu; ama sessiz odada bir aşağı bir yukarı yürüdükçe, bu giderek kolaylaşmaya başladı ve bir anda her şey çözümlendi; Abundibot'un sessiz sözcüklerini anımsamıştı: "Shing olarak tanıdığınız bizler aslında insanız.." Ramarren zihninde bu sözcükleri duyar duymaz, bunun bir yalan olduğunu anladı. Bu inanılmaz bir şeydi ama gerçekti. Shingler telepatik yalan söyleyebiliyordu; insanlar tahminlerinde yanılmamıştı ve korkuları asılsız değildi. Shingler düşmandı.

Onlar insan değil, uzaylıydı ve uzaylılara özgü bir güçleri vardı; bu gücü kullanarak Birliği yıktıklarından ve dünyayı egemenlikleri altına aldıklarından hiç kuşkusu yoktu. Atmosfere girdikten sonra *Alterra*'ya saldıranlar da onlardı; asiler hakkında anlattıkları öykü yalandı. O zamanlar daha bir çocuk olan Orry dışındaki tüm mürettebatı öldürenler ya da beyinlerini silenler onlardı. Ramarren bunun nedenini tahmin edebiliyordu: Kendisini ya da telepatik yetenekleri çok iyi eğitilmiş bir başkasını sınamışlar ve bir Werelli'nin zihinsel yalanı hemen yakalayabildiğini öğrenmişlerdi. Onlardan korktukları için, bir bilgi kaynağı olarak tuttukları Orry dışında hepsini zararsız hale getirmişlerdi.

Ramarren yol arkadaşlarından daha dün ayrılmış gibiydi; şoku atlatmaya çalışarak, onların da kendisi gibi dünyanın bir yerlerinde yaşıyor olabileceklerini düşündü. Bu konuda onun şansı yaver gitmişti. Eğer hâlâ hayattaysalar, şu anda kim bilir neredeydiler... Shingler bir tanesinin bile yerini zor bulmuşlardı, diğerlerini nasıl bulacaklardı? Neden ona ihtiyaçları vardı? Neden onu bulmuşlar, buraya getirmişler ve sildikleri belleğini ona yeniden kazandırmışlardı?

Ramarren bu sorulara bir yanıt bulamıyordu, ama Falk'ın bir yanıtı vardı: "Shingler'in sana nereden geldiğinizi öğerenebilmek için ihtiyaçları var."

Bu düşünce Falk-Ramarren'i biraz olsun neşelendirdi. Demek ki her şey bu kadar basitti. Orry'yi daha çok genç, eğitimsiz, kişiliği gelişmemiş, esnek ve yumuşak başlı olduğu için tutmuşlardı; o, kusursuz bir araç ve bilgi kaynağıydı. Ama bunlar yeterli değildi; çünkü oğlan nereden geldiklerini bilmiyordu. Bir süre sonra istedikleri bilgiyi bunu bilen zihinlerden sildiklerinin ve kurbanlarını açlıktan, bir kaza sonucunda, vahşi hayvanların veya insanların saldırısı nedeniyle ölmeleri için vahşi ve harap dünyaya salıverdiklerinin farkına varmışlardı.

Bir gün önce beyin bilgisayarıyla zihnini kurcalarken, Ken Kenyek'in kendisinden Werel'in güneşinin Galaktika dilindeki adını öğrenmeye çalıştığından hiç kuşkusu yoktu. Eğer bunu öğrenebilmiş olsaydı, ya onu hemen öldürürler ya da tekrar beynini silerlerdi. İstedikleri Ramarren değil, yalnızca onun bilgisiydi ve istediklerini hâlâ elde edememişlerdi.

Bunun onları çok endişelendirdiğinden emindi. Yitik koloninin kitaplarına ilişkin gizli Kelshak şifresi, zihinsel koruma yöntemleriyle geliştirilmişti. Bu gizlilik, daha doğrusu yasaklama, kolonistlerin bilimsel ve teknik bilgilerinin ve gezegenden gezegene kültür aktarımını yasaklayan Birliğin kültürel ambargo yasasının baskısıyla yüzyıllar boyunca sürdürülmüştü. Bu yasaklama zamanla Werel kültürünün temelini oluşturmaya başlamış ve bilginin, zekânın kontrol altında tutulması gerektiğine olan inanç, Werel toplumundaki tabakalaşmayı oluşturmuştu. Güneşin gerçek adı gibi ayrıntılar biçimsel ve sembolikti, ama bu biçimsellik çok ciddiye alınıyordu; o kadar ciddiye alınıyordu ki bilgi Kelshy'de din demekti. İnsanların beyinlerinin dokunulmaz, kutsal köşelerini korumak için, dokunulmaz ve aşılmaz koruma mekanizmaları geliştirilmişti. Sessizlik Yerleri'nden birinde olmadığı ve kendi aşamasındaki biri tarafından kendi yöntemleriyle sorgulanmadığı sürece, Ra-

marren ne zihinsel konuşmayla ne de sözlü ya da yazılı olarak, gezegeninin güneşinin gerçek adını söyleyebilirdi.

Bununla eşdeğerde başka şeyler de biliyordu Werel'den dünyaya gelirlerken, *Alterra*'nın koordinatlarını saptayabilmesi için gerekli olan karmaşık astronomik bilgiler; iki gezegenin güneşleri arasındaki uzaklık; bir astronom gözüyle Werel'den gördüğü yıldızlar. Ya Ken Kenyek'in operasyonu sırasında zihni çok karmaşık bir durumda olduğu için ya da o zaman bile parahipnotik yöntemlerle güçlendirilmiş zihinsel koruyucuları ve özel engelleri hâlâ çalıştığı için ondan bu bilgileri alamamışlardı. *Alterra*'nın mürettebatı, dünyada hâlâ düşman olabileceği olasılığını göz önünde bulundurarak yola hazırlıklı çıkmıştı. Shingler'in zihin bilimi Werelliler'den çok daha fazla gelişmiş olmadığı sürece, onları söylememeleri gereken bir şeyi söylemeye zorlayamazlardı. İstediklerini öğrenemedikleri için Ramarren'i kandırmaya, ikna etmeye çalışıyorlardı. Şimdilik emniyette sayılırdı.

Ramarren'in Falk'ı anımsadığını kesinlikle anlamamaları gerekiyordu. Bu düşünceyle birlikte ürperdi. Bu, daha önce hiç aklına gelmemişti. Falk olarak, hem onların işine yaramıyordu hem de zararsızdı. Ramarren olarak onların işine yarıyordu ve zararsızdı. Falk-Ramarren olaraksa onlar için büyük bir tehlike oluşturuyordu. Tehlikeleri hoşgörüyle karşılamıyorlardı, karşılayamazlardı.

Son bir soru daha kalmıştı: Werel'in yerini öğrenmeyi neden istiyorlardı? Werel onlar için neden bu kadar önemliydi?

Sakin, neşeli ve alaycı sesi anımsayan Falk'ın belleği, bir kez daha Ramarren'e seslendi. Dünyada Falk'tan bile daha yalnız olan ormanın derinliklerindeki yaşlı dinleyici konuştu:

"Artık çok fazla Shing kalmadı..."

"Ufak tefek bilgi kırıntıları her zaman insanın işine yarar." demişti; bu bilgi kırıntısı gerçekten çok işine yarayacaktı. Falk, Zove'nin evindeki kayıtlardan Shingler'in galaksinin çok uzak bölgelerinden, Hyades'ten bile daha uzak bir yerden geldiğini öğrenmişti. Eğer bu doğruysa, bu kadar uzun bir yolculuğu çok azı canlı olarak tamamlayabilmiş olmalıydı. Dünyaya ulaşabilenler, Birliğin içine sızmış, zihinsel yalanla ve diğer yetenekleri ya da silahlarıyla onu dağıtmışlardı; ama böldükleri ve fethettikleri dünyaların hepsini yönetebilecek kadar çok Shing var mıydı? Gezegenler çok büyük yerlerdi ve aralarındaki mesafeler çok uzaktı. Bu gezegenlerin yeniden birleşip bir isyan çıkarmasını önleyebilmek için hepsini çok sıkı kontrol altına almak zorundaydılar. Orry, Falk'a Shingler'in ışık hızında yolculuk yapmadığını söylemişti; çok uzun bir zamandır *Alterra* gibi ışık hızında bir gemi bile görmemişlerdi. Bunun nedeni yüzyıllar süren yönetimleri boyunca, kendilerinden uzaklaşan diğer dünyaların insanlarından korkmaları mıydı? Yoksa yönettikleri tek gezegen dünya mıydı, onu diğer dünyalardan korumaya mı çalışıyorlardı? Bunu bilemezdi, ama dünyada çok fazla Shing olmadığı kesindi.

Orry onlara, Werel'deki dünyalıların oradaki canlıların biyolojik yapılarına uyum sağlayabilmek için değişime uğradıklarını ve yerlilerle çiftleşip ürediklerini söylediğinde ona inanmamışlar ve bunun olanaksız olduğunu söylemişlerdi. Bu Shingler'in aynı şeyi başaramadıkları anlamına gelirdi; dünyalılarla çiftleşemiyorlardı. Buraya gelişlerinin üzerinden bin iki yüz yıl geçmesine rağmen hâlâ yabancıydılar ve soyutlanmış bir yaşam sürdürüyorlardı. Bu kentten bütün dünyayı yönetebiliyorlar mıydı? Ramarren, bu soruya yanıt verebilmek için yine Falk oldu; yanıt, hayırdı. İnsanları korkutarak ve cezalandırarak kontrol altına almaya, kabilelerin güçlenmesini ve kendileri için bir tehlike yaratabilecek bilgi birikimini önlemeye çalışıyorlardı. İnsanları

sürekli engelliyorlardı; ama kendileri de hiçbir şey yapmıyorlardı. Onlar yönetmiyor, düzeni bozuyorlardı.

Werel'in onlar için neden ölümcül bir tehlike oluşturduğunu artık biliyordu. Çok uzun bir süre önce yok edip yeniden yarattıkları kültürü zorbalıkla kontrol altında tutmayı başarmışlardı; ama dünyalılarla kan bağı olan, bilimsel ve teknolojik açıdan kendileri kadar gelişmiş, güçlü, zeki ve kalabalık bir ırk, onları bir anda darmadağın ederek, insanları kendi tarafına çekebilirdi.

Eğer ondan Werel'in yerini öğrenirlerse, oradakiler daha neye uğradıklarını bile anlayamadan, tehlikeli dünyalarıyla birlikte yok olmaları için Werel'e ışık yılları boyunca yanan uzun bir fitil gibi, ışık hızında bir bomba-gemisi gönderirler miydi?

Bu, evet olabilirdi. Ama Falk bunu yapmamaları için iki neden görüyordu: Genç Orry'yi bir haberci olarak kullanmak istermişçesine hazırlamışlardı ve yasaları, öldürmeyi yasaklıyordu.

Ama Falk-Ramarren, Shingler'in yaşama saygı gösterilmesi gerektiğine gerçekten inanıp inanmadıklarından emin değildi. Yasa, kentin altındaki kanyon kadar karanlık iç dünyalarında kendi kendilerini yok etmelerini önleyebilmek için sarıldıkları bir cankurtaran simidi gibiydi; yoksa bu yasa da mı bir yalandı? Daha çok, zeki canlıları öldürmekten kaçınır gibiydiler. Onun yaşamasına izin vermişlerdi, belki diğerlerini de öldürmemişlerdi; et yemiyorlardı, o iğrenç yemeklerin hepsi bitkisel kaynaklı besinlerden hazırlanıyordu. İnsanları kontrol altına alabilmek için kabileleri birbirine düşürmüşler, savaşı başlatmışlar ve insanlara birbirlerini öldürtmüşlerdi; kayıtlarda, yönetimlerinin ilk yıllarında imparatorluklarını şiddet kullanarak değil, insanların genetik yapılarını değiştirip onları birbirlerinden uzaklaştırarak güçlendirdikleri yazılıydı. Eğer bu doğruysa, demek ki yasayı kendi işlerine geldiği gibi uyguluyorlardı.

Genç Orry'yi haberci olarak hazırladıklarına aklı yatmaya başlamıştı. Yolculuğun canını kurtarabilen tek yolcusu, zamanı ve boşluğu geçerek Werel'e gidecek ve oradakilere Shingler'in kendisine dünya hakkında anlattıklarını aktaracaktı; oğlan, Falk'ın yolda karşılaştığı kuşlar, ahlakçı domuz ve insanların evlerinin mahzenlerinde yaşayan fareler gibi aynı zırvaları tekrarlayıp duracaktı: "Can almak doğru değildir." Beyinsiz, saf, ama dürüst Orry yalanı Werel'e götürecekti.

Werelliler gururlu insanlardı ve koloninin anısına çok büyük bir saygı duyarlardı. Dünyadan bir yardım çağrısı alırlarsa hiç düşünmeden oraya giderlerdi. Ama onlara düşmanın hiçbir zaman var olmadığı ve dünyanın bir cennet bahçesi olduğu söylenirse, o zaman sırf o cennet bahçesini görmek için bu uzun yolculuğu seve seve göze alırlardı. Ve Ramarren ile yol arkadaşlarının yaptığı hatayı yapıp buraya silahsız gelirlerdi.

Uzun bir süre önce ormanın derinliklerinde duyduğu bir sesi anımsadı: "Bu, böyle devam edemez. Bir ümit, bir işaret olmalı." Buraya, Zove'nin düşündüğü gibi insanoğluna bir mesaj getirmesi için gönderilmemişti. Hâlâ bir ümit, bir işaret vardı. İnsanoğlunun mesajını kendi gezegenine götürmeli ve onların ümitsiz feryatlarını oradakilerin duymasını sağlamalıydı.

Werel'e dönmeliyim, onlara gerçeği söylemeliyim, diye düşündü. Ama Shingler'in ne pahasına olursa olsun onu durduracağını, Werel'e Orry'nin gönderileceğini, kendisinin burada tutulacağını ve öldürüleceğini biliyordu.

Bir bütün olarak düşünebilmek için harcadığı çabanın sonucunda yorgun düşmüş, ümidini yitirmiş, karamsar ve perişan bir durumda olan benliklerinin üzerindeki kontrolünü tamamen kaybetmişti. Bitkin bir halde koltuğa oturdu ve başını ellerinin arasında aldı. *Eve dönebilsem,* diye

düşündü. *Bir kez daha Parth'la birlikte Uzun Tarla'da yürüyebilsem..*

Bunu düşleyen ve kendine acıyan Falk'tı. Ramarren sevdiği kadını, binlerce ince gümüş zincirle dokunmuş elbisesinin içindeki siyah saçlı, altın gözlü karısı Adrise'i düşünerek bu ümitsiz haykırışı duymamaya çalıştı. Ama nikâh yüzüğünü yitirmişti ve Adrise ölmüştü. Çok uzun bir süre önce ölmüştü. Ramarren'in dünya yolculuğuna çıkacağını ve onunla bir ay evresinden fazla birlikte olamayacağını bile bile onunla evlenmişti. Ve yolculuklarının en korkunç anında o yaşlanmıştı, belki de ölmüştü; yüz dünya yılı önce ölmüş olabilirdi. Yıldızlar arasında geçirdiği yıllar bir düş müydü? Bu, nasıl bir düştü?

Kansas Prensi, o cahil Falk'ın içinde yatan, çok uzun bir süre önce doğmuş ve yitirilmiş olan adamı görmüş ya da hissetmiş, ona, "Senin bir yüzyıl önce ölmüş olman gerekirdi." demişti. Ramarren, Werel'e değil, geleceğe gidecekti. Oradan ayrıldığından bu yana neredeyse üç yüz yıl süren beş uzun Werel yılı geçmişti; her şey değişmiş olacaktı; orada da kendisini dünyadaki kadar yalnız ve yabancı hissedecekti.

Kendi evi olarak kabul edip gidebileceği tek bir yer vardı; Zove'nin evi, orada kendisini çok sıcak karşılayacaklarını biliyordu. Ama o evi bir daha hiç göremeyeceğini de biliyordu. Eğer bir yere gidecekse, dünyadan uzak bir yere gitmek zorundaydı. Artık tek başınaydı ve tamamlaması gereken bir görevi vardı; o yolu sonuna kadar izlemek zorundaydı.

10

Gün ışımıştı, karnının çok acıktığının farkına varan Ramarren, yüksek sesle yemek istedi. Hiçbir karşılık gelmedi, ama çok kısa bir süre sonra bir işçi ona yemek getirdi; yemeğini bitirmek üzereyken, kapının dışından gelen bir zil sesi duydu. Kelshak dilinde, "Girin." dedi ve Orry odaya girdi, arkasında Abundibot ve Ramarren'in daha önce hiç görmediği iki Shing vardı. Ama onların adlarını biliyordu: Ken Kenyek ve Kradgy. Onları Ramarren'le tanıştırdılar. Ramarren durumu çok iyi idare edebileceğini hissediyordu; Falk'ı tamamen gizleyebiliyor, bu da onun rahat davranmasını sağlıyordu. Zihin uzmanı Ken Kenyek'in zihnini yoklamaya çalışacağını biliyordu; ama bu, onu endişelendirmiyordu. Koruma mekanizmalarını parahipnotik blok altındayken bile geçememişlerdi, bunu şimdi de başaramayacaklardı.

Adamların hiçbiri onunla zihinsel konuşma yapmadı. Dokunulmaktan korkarcasına ondan uzakta, kaskatı durdular ve fısıldayarak konuştular. Ramarren kendisinden dünya, insanlar ve Shingler'le ilgili sorular sormasını beklediklerini biliyordu, bu soruları sordu ve yanıtları ciddiyetle dinledi. Bir ara Orry ile sözsüz iletişim kurmayı denedi, ama başaramadı. Oğlanın dinleme yeteneği yoktu, belki de bu yeteneği geliştirebilmesi için çocukluğunda ona öğretilen ön bilgileri zihninden silmişlerdi. Zaten artık bağımlı olduğu ilaçların etkisi altındaydı. Ramarren ona prechnoye içindeki ilişkilerde çok sık kullanılan sinyallerden birini gönderirken, oğlan bir pariitha tüpü emmeye başlamıştı. Onun sağladığı bu canlı ve şaşırtıcı yarı halüsinasyon dünyasında algılamaları körelmişti ve Ramarren'i duymadı.

Bir kadın giysisi giymiş olan Kradgy, Ramarren'e kulakları tırmalayan bir fısıltıyla, "Dünyada bu odanın dışında hiçbir şey görmediniz." dedi. Ramarren onların hepsinden sakınıyordu, ama Kradgy diğerlerinden farklıydı; adamın uçuşan giysilerinin altındaki iri vücudunda, uzun, morumsu siyah saçlarında, kulakları tırmalayan fısıltısında içini korku ve nefret duygularıyla dolduran bir şey vardı.

"Daha fazlasını görebilmeyi isterdim." dedi.

"Size görmek istediklerinizin hepsini göstereceğiz. Dünyanın her yeri şeref konuğumuza açıktır."

"Yörüngeye girdikten sonra *Alterra*'dan dünyayı gördüğümü anımsıyorum." dedi Ramarren, Werel aksanlı Galaktika'sıyla. "Ama gemimizin saldırıya uğradığını anımsayamıyorum. Bana bunun nedenini açıklar mısınız?"

Bu tehlikeli bir soruydu, ama yanıtını çok merak ediyordu; çift belleğinde hâlâ çözemediği tek şey buydu.

"Bizim akroni adını verdiğimiz durumdaydınız." diye yanıt verdi Ken Kenyek. "Geminizin zamanlayıcısı olmadığı için bariyere ışık hızıyla girdiniz. O anda bilincinizi kaybettiniz ve birkaç dakika, belki de birkaç saat baygın kaldınız."

"Işık hızıyla yaptığımız kısa yolculuklarda böyle sorunlarımız olmuyordu." dedi Ramarren.

"Uçuş uzadıkça, bariyer de güçlenir."

"Yaptığınız çok cesurca bir şeydi." dedi Abundibot, her zamanki çatlak fısıltısı ve görkemli tavrıyla. "Gerekli deneyimlerden geçirilmemiş bir gemiyle yüz yirmi beş ışık yılı katettiniz."

Ramarren bu yanlışlığı düzeltmeye gerek duymadan iltifatı kabul etti.

"Gelin dostlarım, konuğumuza dünyanın kentini gösterelim." Abundibot bu sözcükleri söylerken, Ramarren, Ken Kenyek ile Kradgy'nin zihinsel konuşma yaptıklarını fark etti, ama ne konuştuklarını anlayamadı; kendi düşün-

celerinin okunacağından korktuğu için zihnini her şeye kapatmıştı.

"Sizi Werel'e götürecek geminin zamanlayıcısı olacak ve atmosfere girdikten sonra tekrar aynı sıkıntıları çekmeyeceksiniz." dedi Ken Kenyek.

Ramarren beceriksizce sandalyeden kalktı. Falk sandalyelere alışıktı, ama o değildi ve havada oturmayı son derece rahatsız buluyordu. Ayağa kalktıktan bir süre sonra sordu: "Bizi geri götürecek gemi mi dediniz?"

Orry umutla başını kaldırdı. Kradgy güçlü sarı dişlerini göstererek esnedi. Abundibot, "Dünyada görmek istediklerinizi gördükten ve öğrenmek istediklerinizi öğrendikten sonra, sizi ve Har Orry'yi Werel'e götürecek olan ışık hızındaki gemimiz hazır sayın Ramarren." dedi. "Biz fazla yolculuk yapmayız. Savaşlar bitti, diğer dünyalarla ticaret yapmaya ihtiyacımız yok ve sırf merakımızı tatmin etmek için ışık hızındaki gemilere bir servet harcayıp zavallı dünyayı bir kez daha iflas ettirmek istemiyoruz. Biz dünyalılar artık çok eski bir ırk sayılırız; diğer dünyaları keşfetmek yerine, evimizde oturup bahçemizle uğraşmayı tercih ediyoruz. Ama siz yolculuğunuzu tamamlamak ve üzerinize düşen görevi yapmak zorundasınız. *Yeni Alterra,* uzay rıhtımımızda sizi bekliyor. Eğer insanlarınız ansible göndericinin prensiplerini yeniden bulmayı başarabilseydi, şu anda onlarla iletişim kurabilir ve burada olduğunuzu onlara bildirebilirdik. Kim bilir, belki de ansible kadar güçlü yeni bir gönderici geliştirmişlerdir; ama gezegeninizin koordinatlarını bilmediğimiz için onlara sinyal gönderemiyoruz."

"Evet." dedi Ramarren kibarca.

Kısa bir duraksama oldu.

"Benim anlamadığım bir şey var." dedi Ramarren.

"Ansible göndericisi mi?"

"Ansible göndericisinin nasıl çalıştığını bilmiyorum, ama ne işe yaradığını biliyorum. Biz Werel'den ayrılırken ansible göndericimiz yoktu, ama başka ulaşım cihazlarımız

vardı. Benim anlayamadığım şey şu: Neden bugüne kadar Werel'e sinyal göndermeyi hiç denemediniz?"

Bu, tehlikeli bir soruydu. Ramarren tetikte bekliyor ve hiç açık vermemeye çalışıyordu; ama karşısındaki yüzlerdeki gerginliği rahatlıkla hissedebiliyordu.

"Prech Ramarren." dedi Abundibot. "Werel'in nerede olduğu hakkında kabaca bir fikrimiz var, ama Har Orry gezegenin uzaklığını bilemeyecek kadar küçük olduğu için, Werel'in yerini kesin olarak öğrenme mutluluğuna hiçbir zaman erişemedik. Har Orry Galaktika dilini çok az bildiği için bize Werel'in güneşinin bu dildeki adını söyleyemedi. Birlik yıllarından beri sizinle aynı dili konuşuyoruz, bu nedenle bunu bilmek bizim için çok yararlı olabilirdi. Ama bunu öğrenemediğimizden Werel'le iletişim kurmak ve sizin için hazırladığımız geminin koordinatlarını saptamak için belleğinizi kazanmanızı beklemek zorunda kaldık."

"Werel'in hangi yıldızın yörüngesinde olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Ne yazık ki bilmiyoruz. Ama siz bunu bize söylerseniz..."

"Size hiçbir şey söyleyemem."

Shingler şaşırmazlardı, onlar fazlasıyla kendini beğenmiş ve kibirli insanlardı. Abundibot ile Ken Kenyek'in yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. O garip, ürkütücü fısıltısıyla Kradgy, "Siz de mi bunu bilmiyorsunuz?" diye sordu.

"Güneşin gerçek adını size söyleyemem." dedi Ramarren, sakin bir sesle.

Ken Kenyek'in Abundibot'a zihinsel konuşmayla söylediği şeyi bu kez duydu. "Ben sana söylemiştim."

"Özür dileriz prech Ramarren, size böyle bir şeyi sormamalıydık. Lütfen bizi bağışlayın. Cehalet hiçbir zaman bir özür olamaz, ama sizin yasalarınızı bilmiyoruz." Abundibot konuşmasını sürdürecekti, ama Orry panik içinde onun sözünü kesti.

"Prech Ramarren, geminin koordinatlarını saptayabilecek misiniz? Kılavuzken bildiklerinizi hâlâ anımsıyor musunuz?"

Ramarren ona döndü ve alçak sesle sordu: "Sen eve dönmek istiyor musun vesprechna?"

"Evet!"

"Eğer bu, bize böyle bir armağan veren efendileri mutlu edecekse, yirmi ya da otuz gün sonra onların gemileriyle Werel'e döneceğiz. Özür dilerim." Shingler'e dönerek konuşmasını sürdürdü: "Bu cömertliğiniz karşısında suskun kalmamam gerektiğini biliyorum, ama sorularınıza yanıt veremeyeceğim." Eğer onunla sözsüz iletişim kuruyor olsalardı, iletişimleri büyük ölçüde daha sert geçecekti; çünkü o Shingler gibi değildi, zihinsel yalan söyleyemezdi ve adamların bunu bildiklerinden emindi.

"Önemli değil sayın Agad." dedi Abundibot. "Önemli olan sizin sağ salim geri dönmeniz, bizim sorularımız değil. Siz geminizi programlayın ve gidin. Werel'e ulaşabilirseniz, sorularımız yanıtlanmış kadar mutlu olacağız. Unutmayın, tüm kayıtlarımız ve rota bilgisayarlarımız istediğiniz zaman emrinizde olacak." Shingler'in bu cömertliği Ramarren'i şaşırtmadı, eğer Werel'in yerini öğrenmek istiyorlarsa, geminin rotasına bakmaları yeterli olacaktı. Ondan sonra, eğer Ramarren hâlâ güvenlerini kazanmayı başaramamışsa, yeniden beynini silip Orry'ye operasyon sonrası bir terslik olduğunu söyleyecekler ve mesajlarını iletmesi için Werel'e onu göndereceklerdi. Şu anda ona güvenemiyorlardı, çünkü onun zihinsel yalanlarını yakaladığını biliyorlardı. Bu tuzaktan kurtulmanın bir yolu olabilirdi, ama Ramarren bunu hâlâ bulamamıştı.

Hep birlikte puslu koridorlardan, rampalardan geçtiler, asansörlere bindiler ve saraydan dışarıya, gün ışığına çıktılar. Ramarren içindeki Falk'ı artık tamamen bastırmış, Ramarren gibi konuşmaya, düşünmeye ve davranmaya başlamıştı. Adamların, özellikle de Ken Kenyek'in sürekli

onun açığını yakalamaya çalıştığını hissediyordu. Bu da onu daha dikkatli olmaya itiyordu O, sabahın geç saatlerinde gökyüzüne bakan ve dünyanın sarı güneşini gören bir yabancıydı, Ramarren'di.

Bir anda neşelenerek durdu. Başına neler geleceği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama ne olursa olsun bir insanın iki ayrı gezegenin güneşini görebilmesi çok güzel bir şeydi. O, hem Werel'in turuncu altın güneşini hem de dünyanın beyaz altın güneşini görmüştü. Onları iki değerli taş gibi ellerinde tutabilir ve güzelliklerini kıyaslayabilirdi.

Orry onun yanında duruyordu; Ramarren, Kelshy'de bebeklerin ve küçük çocukların şafak vakti ya da kışın uzun fırtınalarından sonra söylediği bir yakarıyı mırıldandı: "Yaşamın yıldızı, yılın merkezi, hoşgeldin..." Onunla birlikte Orry de aynı şeyi söyledi. İlk kez birbirleriyle uyum içinde bir şey yapmışlardı; bu, Ramarren'in hoşuna gitti, çünkü oyun bitene kadar oğlana ihtiyacı olacaktı.

Kızak havalandı ve kentin üzerinde dolaştılar. Ramarren sorması gereken soruları soruyor, Shingler de vermeleri gereken yanıtları veriyordu. Bu arada Abundibot, Es Toch'un kulelerinin, köprülerinin, sokaklarının ve saraylarının binlerce yıl önce, gezegenin öbür ucunda nasıl bir gecede kurulduğunu ve efendilerin yüzlerce yıl büyük bir sabırla çalışarak kenti nasıl buraya, olması gereken yere taşıdıklarını anlatıyordu. Bu, çok güzel bir masaldı; söyledikleri yalanlar ve verdikleri uyuşturucularla, Orry'yi anlatılan her şeye inanacak bir hale getirmişlerdi; ama Ramarren'in bunlara inanıp inanmaması pek umurlarında değil gibiydi. Abundibot'un yalan söylemekten büyük bir zevk aldığı açıkça belli oluyordu; belki de hayatta zevk aldığı tek şey buydu. Dünyanın nasıl yönetildiğini, Shing'in büyük bir kısmının ömrünü sıradan insanların, yani Es Toch'dan yayılma projesinde çalışan yerlilerin arasında geçirmek zorunda kaldığını, insanların Shingler'in barışı koruyamacağına ve üstlendikleri sorumlulukların altından kal-

kamayacağına inandığını, ama kendilerinin her zaman bilimi ve sanatı desteklediklerini, ayaklanmaları ile şiddet hareketlerin ise tatlılıkla bastırdıklarını anlatıp duruyordu. Dünya, gösterişsiz küçük kulübelerde, kabilelerde ve küçük kentlerde barış içinde yaşayan alçakgönüllü insanlar gezegeniydi; ne savaş ne cinayet ne de nüfus patlaması vardı; eski zaferler ve tutkular artık unutulmuştu; insanlar Shingler'in önderliğinde yaşayan, onların gelişmiş teknolojilerinden yararlanan ve onlar tarafından korunan bir çocuk ırkı gibiydi.

Masal ufak tefek değişikliklerle sürüp gidiyordu, ama özü hep aynıydı ve her zaman çok inandırıcıydı. Ramarren zavallı Orry'nin onlara neden inandığını artık anlamıştı; eğer ormanda ve düzlüklerde yaşayan ve bu masalın tümünün yalan olduğunu bilen Falk'ın anıları olmasaydı, Ramarren de anlatılanların büyük bir kısmına inanabilirdi. Falk dünyada çocukların arasında değil, insanlıktan çıkarılmış, acı çeken, sabırları tükenmiş yetişkinlerin arasında yaşamıştı.

O gün Ramarren'e havadan tüm kenti gösterdiler. Wegest'in eski sokaklarında ve Kaspool'un kış evlerinde yaşayan Ramarren için burası, olağanüstü bir mimarisi olan, yapay, yavan ve tatsız bir kentti. Onu izleyen günlerde Orry ile Ramarren'i, Abundibot'la Ken Kenyek'in rehberliğinde, hava taşıtlarıyla günlük dünya gezilerine çıkardılar, onları dünyanın bütün kıtalarına, hatta ıssız, terk edilmiş aya bile götürdüler. Günler geçiyordu; Shingler, Orry için hazırladıkları oyunu oynamayı sürdürüyorlardı; ama yaptıkları bütün kurnazca numaralara rağmen, Ramarren'den istedikleri bilgiyi hâlâ alamamışlardı. Ramarren doğrudan ya da elektronik aygıtlarla, görsel ve telepatik yollarla her an izlendiğini biliyordu; ama özgürlüğünü kısıtlamıyorlardı; artık ondan korkmamaları gerektiğini anladıkları belliydi.

Belki de onun Orry ile birlikte evine dönmesine izin verirlerdi. Belki de Ramarren'in zararsız olduğuna inanmış-

lardı ve ona yeniden kazandırdıkları belleğine dokunmayacaklardı.

Ama dünyadan ancak istedikleri bilgiyi verirse, onlara Werel'in yerini söylerse kaçabilirdi. O ana kadar onlara hiçbir şey söylememişti, onlar da sormamışlardı.

Shingler'in Werel'in yerini öğrenip öğrenmemesi o kadar önemli miydi?

Evet, önemliydi. Belki bu güçlü düşmana hemen saldırmayı düşünmüyorlardı, ama Werel'den yapılacak olan gezegenlerarası uçuşları, anında kendilerine rapor etmesi için *Yeni Alterra*'nın arkasından, oraya içinde ansible göndericisi olan bir robot gemi gönderebilirlerdi. Bu sayede Werelliler'den yüz kırk yıl önde olabilirler ve yapılacak bir dünya yolculuğunu daha başlamadan durdurabilirlerdi. Şu anda Werelliler üstün durumdaydı; çünkü Shingler, gezegenlerinin yerini hâlâ öğrenememişlerdi ve onu bulmaları yüzyıllar sürebilirdi. Ramarren dünyadan, ancak kendi gezegeninin geleceğini tehlikeye atarak kurtulabilirdi.

Orry ve iki Shing'le birlikte, her yerini yabani otlar bürümüş vahşi, ama güzel dev bir bahçe gibi ayaklarının altında uzanan dünyanın üzerinde bir oraya bir buraya gidip gelerek, kendisini bu çıkmazdan kurtaracak bir yol bulabilmek için zaman kazanmaya çalışıyordu. Bütün zekâsını kullanarak durumu tersine çevirmek ve yönetilen değil, yöneten olmasını sağlayacak bir yol bulmak zorundaydı. Kelshak toplumunda her çıkmazın, hatta kaosun ya da bir tuzağın bile çıkış yolunun olduğuna inanılırdı; çünkü insanı çıkmaza sokan uyumsuzluk değil, yalnızca yanlış anlaşılma; şans ya da şanssızlık değil, yalnızca bilgisizlikti. Ramarren düşünüyordu, ama içindeki ikinci benlik, Falk, onun fikirlerine katılmıyor ve düşünmeyi reddediyordu. Çünkü Falk tasarımın tellerinin üzerinde kayan mat ve parlak taşları, kendi topraklarında sürgüne gönderilmiş kralları görmüş ve çökmüş uygarlıklarda insanlarla birlikte yaşamıştı; hiçbir insanın kendi kaderini çizemeyeceğine ya

da oyunun kurallarını koyamayacağına ve parlak şans taşının zaman teli üzerinde kayıp gidişini beklemesi gerektiğine inanıyordu. Uyum vardır, ama bunu anlamak olanaksızdır; hiçbir yol gidilebilecek yol değildir. Falk beklerken, Ramarren düşündü ve eline geçen fırsatı kaçırmadı.

O anın diğerlerinden hiçbir farkı yoktu. Shingler'in dünyayı bu denli rahat kontrol altına alıp yönetmesini sağlayan güzel ve akıllı araçlardan birinde, küçük otomatik pilotlu hava taşıtında, Orry ve Ken Kenyek'le birlikteydi. Batı Okyanusu'ndaki adalardan birinden Es Toch'a dönüyorlardı; adadaki küçük yerleşim birimlerinden birinde durmuş ve orada birkaç saat kalmışlardı. Masmavi denizin ortasındaki adalar zincirinin yerlileri balıkçılık, yüzücülük ve seksten başka hiçbir şey düşünmeyen güzel ve mutlu insanlardı. Werelliler'e göstermek için mutluluğun ve geri kalmışlığın en iyi örneklerini seçmişlerdi. Orada endişelenecek ya da korkacak hiçbir şey yoktu.

Orry, parmaklarının arasında bir pariitha tüpüyle uyukluyordu. Shingler'in kuralını bozmayarak, her zamanki gibi yine aralarında yaklaşık bir metre mesafe bırakan Ken Kenyek, gemiyi otomatik pilota bağlamış, Ramarren'le birlikte aracın yan camından çevrelerini saran berrak gökyüzüne ve altlarındaki mavi denize bakıyordu. Ramarren yorulmuştu, mavi ve altın renkli dev boşluğun ortasında, cam bir köpüğün içinde geçirdiği dakikaların keyfini çıkarmak istiyordu.

"Çok güzel bir dünyamız var." dedi Shing.

"Evet."

"Tüm dünyaların incisi... Werel de bu kadar güzel midir?"

"Hayır. Orada iklimler daha serttir."

"Evet, bu, yıllarınızın çok uzun olmasından kaynaklanıyor. Sizin bir yılınız ne kadardı? Altmış dünya yılı mı?"

"Evet."

"Sonbahar doğumlu olduğunuzu söylemiştiniz. Demek ki siz dünyanızın yazını hiç görememişsiniz."

"Güney yarıküreye gittiğimde bir kez görmüştüm. Orada yazlar Kelshy'dekinden daha serin, kışlar da daha ılık geçer. Kuzeyin uzun yazını hiç görmedim."

"Ama görme şansınız var. Hemen yola çıkarsanız Werel'e hangi mevsimde ulaşabilirsiniz?"

Ramarren birkaç saniye düşündü, sonra yanıt verdi: "Yaz sonunda, sanırım yazın yirminci ay evresinde."

"Belki de oraya ancak sonbaharda varabilirsiniz. Yolculuk ne kadar sürüyor?"

"Yüz kırk iki yıl." dedi Ramarren, bunu söylerken bir an için korkuya kapıldı, ama sonra sakinleşti. Shing'in zihnini kendininkinin içinde hissediyordu; konuşurlarken Ken Kenyek onun zihnine ulaşmış, koruyucu mekanizmalarını aşmış ve beynini kontrol altına almıştı. Ama Ramarren için bunun bir önemi yoktu. Shing olağanüstü bir sabırla tüm yeteneğini kullanmıştı. Ramarren'in korktuğu başına gelmişti, ama hiç önemli değildi.

Ken Kenyek onunla Shingler'in çatlak fısıltısıyla değil, açık ve akıcı bir zihinsel konuşmayla konuşuyordu. "Evet, sonunda oldu işte, çok iyi, çok iyi. Sizinle böyle uyum sağlayabilmemiz çok güzel bir şey değil mi?"

"Evet, çok güzel." dedi Ramarren.

"Benimle aynı fikirde olduğunuza sevindim. Birbirimizle uyum içinde olduğumuza göre, artık endişelenecek bir şey kalmadı demektir. Her neyse, Werel'in buradan yüz kırk iki ışık yılı uzakta olduğunu söylediniz, o halde güneşinizin Ejderha takımyıldızında olması gerekir. Onun Galaktika dilindeki adı ne? Tabii, haklısınız, bunu bana sözlü ya da sözsüz olarak söyleyemezsiniz. Eltanin, güneşinizin adı bu değil mi?"

Ramarren bu soruya yanıt vermedi.

"Eltanin, Ejderhanın Gözü, evet, çok iyi. Biraz daha yakın bir gezegenden geldiğinizi düşünüyorduk, ama önemli değil, bize çok zaman kazandırdınız. Neredeyse..."

Akıcı zihinsel konuşma bir anda durdu ve Ken Kenyek titremeye başladı; Ramarren de onunla birlikte titriyordu. Shing'in vücudu sarsılarak hava taşıtının kontrol paneline doğru gidip geliyordu. Beceriksizce oynatılan bir kukla gibi öne doğru eğilip iki büklüm oldu, sonra sırtüstü yere düştü ve orada kaskatı kaldı, beyaz, yakışıklı yüzü tavana bakıyordu.

Orry tatlı uykusundan uyanmış, şaşkın şaşkın ona bakıyordu. "Ne oldu? Onun neyi var?" diye sordu.

Ama hiçbir yanıt alamadı. Ramarren'in vücudu da Shing'inki gibi kaskatıydı, görmeyen gözlerini adamın gözlerine dikmişti. Sonunda kımıldadı ve Orry'nin bilmediği bir dilde konuştu. Sonra kendini zorlayarak Galaktika dilinde, "Gemiyi durdur." dedi.

Oğlan aptallaşmıştı. "Ken Kenyek'in neyi var prech Ramarren?" diye sordu.

"Ayağa kalk ve gemiyi durdur!"

Werel aksanıyla dünya yerlilerinin konuştuğu Galaktika'yı konuşuyordu. Dili bozuktu, ama ses tonu otoriterdi. Orry ona itaat etti. Küçük cam küre güneşin doğusunda, okyanusun ortasında havada asılıp kaldı.

"Prechna, o..."

"Kes sesini!"

Bir sessizlik oldu. Ken Kenyek hiç kımıldamadan yatıyordu. Ramarren'in gerginliği ve öfkesi yavaş yavaş geçiyordu.

Ken Kenyek'in zihni ile kendi zihni arasında geçenler karşılıklı kurulan tuzaklardan ibaretti. Shing, karşısında yalnızca bir adam olduğunu zannederek Ramarren'i tuzağa düşürmüş, ama onu pusuda bekleyen ikinci adamın, Falk'ın zihniyle karşılamıştı. Falk kontrolü yalnızca birkaç saniye için elinde tutabilmiş, ama bu süre Ramarren'in şaşkın bir

durumda olan Shing'in kontrolünün altından çıkması için yeterli olmuştu. Ramarren, Ken Kenyek'in zihni hâlâ kendisinkine açıkken iletişimi bozmadan kontrolü ele geçirmişti. Ramarren, Ken Kenyek'e, onun birkaç dakika önce kendisine yaptığını yapmıştı; bütün gücünü ve yeteneğini kullanarak adamın zihnini korumasız ve çaresiz bir duruma getirmişti. O çift zihinli bir insandı ve bu üstünlüğünden yararlanmayı bilmişti. Ramarren, Shing'i çaresiz durumda tutarken Falk da özgürce düşünebilecek ve hareket edebilecekti.

Bu, o ana kadar eline geçen tek fırsattı ve bu fırsatı bir daha bulamayabilirdi.

Falk yüksek sesle sordu: "Uçuşa hazır bekleyen ışık hızında bir geminiz var mı?"

Shing'in bir fısıltı halinde çıkan sesiyle verdiği yanıtı dinlemek ve ilk kez onun yalan söylemediğinden emin olmak çok garip bir duyguydu. "Es Toch'un kuzey batısındaki çölde bir gemimiz var."

"Korunuyor mu?"

"Evet."

"Canlı nöbetçiler tarafından mı?"

"Hayır."

"Bizi oraya götür."

"Sizi oraya götüreceğim."

"Taşıtı onun söylediği yere götür Orry."

"Hiçbir şey anlamıyorum prech Ramarren; şimdi biz..." Hemen dünyadan ayrılıyoruz, Haydi kontrol panelinin başına geç."

"Kontrol panelinin başına geç." diye yineledi Ken Kenyek, yumuşak bir sesle.

Orry, taşıtı Shing'in verdiği komutlara uyarak kullanıyordu. Hava taşıtı hızla batıya doğru ilerliyordu; ama hâlâ bir ucunda güneşin battığı bir kürenin merkezinde asılı gibiydiler. Sonra girintili çıkıntılı kıyılarıyla kendilerine doğru yüzen Batı Adaları, onların hemen arkasında kıyının

dik, beyaz tepeleri göründü; kısa bir süre sonra bunların hepsi gözden kayboldu. Artık uzun gölgelerini doğuya gönderen kıraç dağ sıralarıyla dolu çölün üzerinde uçuyorlardı. Orry hava taşıtını yavaşlattı, dağ sıralarından birinin üzerinde alçaldı ve iniş pistine girebilmek için kontrol düğmelerine bastı. Yüksek, cansız dağlar açıldı, onları içine aldı ve hava taşıtı gölgeli bir düzlüğün üzerine indi.

Görünürde bir uzay rıhtımı, yollar ya da binalar yoktu; ama dağların karanlık yamaçlarının altında, toprağın ve çalıların üzerinde belli belirsiz, iri gölgelerin titreşimi görünüyordu. Falk onlara baktı, ama ne olduklarını anlayamadı; Orry nefesini tutarak, "Yıldız gemileri." dedi.

Bunlar Shingler'in ışık dağıtıcı ağlarla kamufle edilmiş yıldız gemisi filosunun tamamını ya da bir kısmını oluşturan gemilerdi. Falk önce küçüklerini görmüştü, ama sonra dağların eteği zannettiği dev biçimlerin de gemi olduğunu anladı.

Hava taşıtının indiği pistin yanında tahtaları çöl rüzgârlarıyla beyazlaşmış ve birbirinden ayrılmış küçük, harap ve çatısız bir baraka vardı.

"Bu baraka ne?" diye sordu Falk.

"Yeraltı odalarının girişi buradadır." diye yanıtladı Shing.

"Aşağıda yüzey bilgisayarları var mı?"

"Evet."

"Peki ya uçuşa hazır küçük gemiler?"

"Bütün gemilerimiz uçuşa hazır. Bunların çoğu robot-kontrollü savunma gemileridir."

"Otomatik kontrollü geminiz var mı?"

"Evet. Onu Har Orry'ye vermeyi düşünüyorduk."

Ramarren, Shing'in beynini telepatik kontrol altında tutmaya çalışırken, Falk da ona kendilerini gemiye götürmesini ve onlara gemideki bilgisayarları göstermesini emretti. Ken Kenyek hiç düşünmeksizin ona itaat etti. Falk-

Ramarren bunu beklemiyordu; çünkü zihinsel kontrolün belli sınırları vardı. İnsanın kendini koruma içgüdüsü çoğu zaman en güçlü kontrole bile karşı koyabilir, hatta bazen, eğer çok fazla zorlanırsa tamamen kontrolden çıkabilirdi. Ama onu halkına ihanet etmeye zorladığında, Ken Kenyek karşı koymamıştı. Onları yıldız gemisine götürdü, Falk-Ramarren'in bütün sorularını yanıtladı, sonra tekrar harap barakaya döndüler; Ken Kenyek fiziksel ve zihinsel sinyallerle kapının yanındaki kumların altında gizlenmiş kapağı açtı ve bir tünele girdiler. Karşılaştıkları her yeraltı kapısında, Ken Kenyek ya uygun bir sinyal gönderiyor ya da uygun bir karşılık veriyordu. Sonunda onları otomatik kontrol mekanizmalarının ve yön bilgisayarlarının durduğu, saldırılara, doğal afetlere ve hırsızlıklara karşı dayanıklı, çok derinlerdeki odalara götürdü.

Falk-Ramarren'in hava taşıtında kontrolü ele almasının üzerinden yaklaşık bir saat geçmişti. Falk'a itaatkârlığı ve yumuşak başlılığıyla zaman zaman zavallı Estrel'i anımsatan Ken Kenyek, zararsızca onların yanında duruyordu ve Ramarren adamın beyninin üzerinde kontrolünü kaybetmediği sürece zararsız kalacaktı. O, kontrolünü kaybettiği an, Ken Kenyek, eğer bunu yapabilecek gücü varsa, Es Toch'a bir zihinsel mesaj gönderecek ya da bir alarm sistemini çalıştıracak ve bütün Shingler ile işçiler birkaç dakika içinde buraya geleceklerdi. Ama Ramarren kontrolü gevşetmek zorundaydı, çünkü düşünmeye ihtiyacı vardı. Falk ışık hızındaki bir gemiyi Werel'e, Eltanin güneşinin uydusuna götürebilmek için bilgisayarı nasıl programlaması gerektiğini bilmiyordu. Bunu yalnızca Ramarren yapabilirdi.

Ama Falk'ın bildiği başka şeyler vardı. "Bana silahını ver." dedi.

Ken Kenyek, hiç düşünmeden uzun giysisinin altına gizlediği silahını ona verdi. Orry dehşet içinde onlara bakıyordu. Falk oğlanı görmezlikten geldi ve onu sakinleştir-

meye çalışmadı. Silahı inceledi ve soğuk bir sesle Ken Kenyek'e, "Yaşama Saygı mı?" diye sordu. Tahmininde yanılmamıştı; bu, bir lazer silahı değil, yalnızca bayıltıcı bir silahtı. Karşısındakinin zayıflığına acıyarak onu Ken Kenyek'e doğrulttu ve tetiği çekti. Orry bağırarak ona doğru atıldı, Falk bu kez de namluyu ona doğrulttu ve ateş etti. Sonra elleri titreyerek yerde yatan iki baygın insanın yanından uzaklaştı ve yerine Ramarren'in geçmesine izin verdi; Falk üzerine düşeni yapmıştı.

Ramarren'in pişmanlık ya da vicdan azabı duyarak harcayacak zamanı yoktu. Hemen bilgisayarların başına geçti ve işe koyuldu. Ken Kenyek'le birlikte bilgisayarlardan birini incelerken, bazı işlemlerde kullanılan matematiğin gerek dünyalıların hâlâ kullandığı Cetian asıllı matematikten, gerekse koloniden öğrenilen Werel matematiğinden farklı olduğunu görmüştü. Shingler'in bilgisayarlarda kullandığı işlemlerin bir kısmı Cetian mantığına ve matematik kurallarına o kadar yabancıydı ki Ramarren, artık onların dünyanın ve eski Dünyalar Birliği'nin yabancısı olduklarından kesinlikle emindi; onlar çok uzak bir gezegenden gelen uzaylılardı. O ana kadar dünya tarihinin ve anlatılan öykülerin doğruluğundan emin değildi; ama artık gerçeği öğrenmişti. Ne de olsa çok iyi bir matematikçiydi.

Shing bilgisayarlarında Werel'in koordinatlarını hesaplamasının çok güç olacağını ve bunun çok zaman alacağını biliyordu. Tahmininde yanılmamıştı; bu iş tam beş saatini aldı. Bu arada Ken Kenyek ile Orry'yi de unutmaması gerekiyordu. Orry'yi, ona açıklamalar yaparak ya da emirler vererek vakit kaybetmemek için bayıltmıştı, ama Ken Kenyek'in baygın kalması zorunluydu. Neyse ki bayıltıcı çok etkili bir silahtı ve silahın tam ayarını yaptığında Falk'ın onları yalnızca bir kez daha bayıltması gerekmişti. Ramarren bilgisayarın başında hesaplarını yaparken, o da dilediğini yapmakta ve düşünmekte özgür kaldı.

Ramarren çalışıyor, Falk çevresinde bakınıyor ve sesleri dinliyordu, ama yanında yatan iki hareketsiz vücudun varlığını hiçbir zaman unutmuyordu. Düşünüyordu; Estrel'i düşünüyordu, şu anda onun nerede ve nasıl olduğunu merak ediyordu. Onu yeniden eğitmişler miydi, yoksa beynini silmiş ya da öldürmüşler miydi? Hayır, Shingler öldürmezlerdi. Onlar ölmekten ve öldürmekten korkuyorlar ve bu korkularına Yaşama Saygı adını veriyorlardı. Shingler, düşmanlar, yalancılar... Shingler gerçekten yalan söylüyorlar mıydı? Belki de bunu başka seçenekleri olmadığı için yapıyorlardı; insanlarla anlaşmanın başka yolunu bulamadakları için, çaresizliklerinden onlara yalan söylüyorlardı. Zihinsel yalanı kullanmış ve onu çok etkili bir silah haline getirmişlerdi. Sonunda bir şey elde edebilmişler miydi? Uzak yıldızların sürgünleri, korsanları ya da imparatorları, dünyaya ilk geldiklerinden bu yana, on iki yüzyıl boyunca, kendilerinden çok daha düşük bir zekâ düzeyine sahip ve bedenleriyle ilişki kuramadıkları bir ırkı yönetmeye çalışmışlardı. Yalnız ve yabancı bir ırk, düşler dünyasında bir başka yabancı ırkı yönetiyordu. *Ah, yalnızlık...*

Ramarren işini bitirmişti. Beş saatlik bir çalışmadan sonra, sekiz saniye içinde işlemini bitirmişti ve elindeki küçük iridyum parçası, geminin yön bilgisayarını planlamaya hazırdı.

Yerinden kalktı ve Orry ile Ken Kenyek'e baktı. Onları ne yapacaktı? Tabii ki yanında götürmesi gerekecekti. Beyninin içinde bir ses, çok tanıdık bir ses, ona *bilgisayarlardaki tüm kayıtları sil*, diyordu. Ramarren yorgunluktan bitkin bir haldeydi, ama Falk'ın ne demek istediğini anladı ve kendisine söyleneni yaptı. Ama bundan sonra ne yapması gerektiğini bilmiyordu ve ilk kez teslim oldu. Falk'a hükmetmek için hiçbir çaba harcamadı ve kendini kendisiyle bütünleşmeye bıraktı.

Falk-Ramarren hemen işe koyuldu. Ken Kenyek'i sürükleyerek yerdeki yıldız biçimindeki kapıdan geçirdi ve çöl akşamında belli belirsiz görünen gemiye götürdü; baygın vücudu koltuklardan birine oturttu, önlem olarak ona biraz daha bayıltıcı verdi ve Orry'nin yanına döndü.

Orry yarı yolda kendine geldi ve gemiye Falk-Ramarren'in yardımı olmadan bindi. Sonra onun koluna yapışarak, "Prech Ramarren," dedi kısık bir sesle, "biz nereye gidiyoruz?"

"Werel'e."

"Ken Kenyek de bizimle mi geliyor?"

"Evet. O, Werel'dekilere dünyayla ilgili öyküsünü anlatır, sen kendininkini anlatırsın, ben de benimkini anlatırım. Her zaman gerçeğe giden birden fazla yol vardır. Emniyet kemerini bağla."

Falk-Ramarren küçük metal parçayı rota-denetleyicisinin içine soktu. İridyum kabul edilince, gemiyi üç dakika sonra havalanmak üzere programladı. Çöle ve yıldızlara son bir kez bakarak kapıları kapattı, yorgunluktan ve gerginlikten bitkin bir halde geri döndü ve Orry ile Shing'in yanındaki koltuğa oturarak emniyet kemerini bağladı.

İlk kalkış füzyon gücündeydi; dünya atmosferinden çıktıktan sonra ışık hızında gidebileceklerdi. Hiç sarsılmadan kalktılar ve birkaç saniye içinde atmosferden çıktılar. Ekranlar otomatik olarak açıldı ve Falk-Ramarren, koyu mavi renkli büyük kürenin uzaklaşmasını izledi. Sonra sonsuz güneş ışığının içine girdiler.

Evinden ayrılıyor muydu, yoksa evine mi gidiyordu? Bir an için ekranda, yıldız bulutunun arasında, büyük bir tasarımın üzerindeki bir mücevhere benzeyen, yarımay biçimindeki altın renkli Doğu Okyanusu göründü. Sonra tasarım yok oldu, bariyer geçildi ve küçük gemi zamandan uzaklaşarak onları karanlığın içine götürdü.